ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

15ΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΜΕΡΙΜΝΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ — ΤΜΗΜΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΟΘ. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΣΧΟΛΗ, ΟΔΟΣ ΝΕΪΓΥ 17, ΤΕΡΜΑ ΠΑΤΗΣΙΩΝ, ΤΗΛ. 881-262

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: Ἐτησία δραχμαὶ 72.— Ἐξάμηνος δραχμαὶ 36.— Τιμὴ τεύχους δραχμαὶ 3

ΕΤΟΣ Β'. | ΑΘΗΝΑΙ, 15 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1954 | ΤΕΥΧΟΣ 30ον

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ

Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΠΟΛΕΩΝ ΑΠΟ ΤΗΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ ΤΗΣ ΜΕΧΡΙ ΣΗΜΕΡΟΝ (1921 - 1954)

Ὑπὸ **Ν. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ** Ἀστυν. Δ/ντοῦ Α'.

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον)

Ι'. ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

6.—Κρίσεις τοῦ Τύπου διὰ τὸ ἔργον τῆς Ἀστυνομίας Πειραιῶς.
7.—Κρίσεις δικαστικῶν ἀρχῶν.

6. Διὰ τὴν δρᾶσιν τῆς Ἀστυνομίας εἰς ὅλους αὐτῆς τοὺς τομεῖς ὁ Πειραϊκὸς καὶ Ἀθηναϊκὸς τύπος ἀφιέρωναν ἐγκωμιαστικώτατα σχόλια. Τὸ νέον Σῶμα ἀπὸ τὰ πρῶτα του βήματα ἐκίνησεν τὴν ἐκτίμησιν καὶ τὴν ἀγάπην τῶν πολιτῶν. Ὁ Ἀστυφύλαξ ἦτο τὸ σύμβολον τῆς τάξεως καὶ τῆς ἀσφαλείας. Ὁ πολίτης προσφεύγων εἰς αὐτὸν εὕρισκεν πᾶσαν νόμιμον ἐξυπηρέτησιν. Ἡ Κοινωνία τὸ περιέβαλεν ἀμέσως μὲ ἄπειρον ἐκτίμησιν καὶ σεβασμόν.

Ἡ Ἀστυνομία ἐν συνόψει καινοτομοῦσα εἰς ὅλας τὰς ἐκδηλώσεις αὐτῆς καὶ ἀκολουθοῦσα τὰς ἐπιστημονικὰς μεθόδους εἰς τὴν δίωξιν τοῦ ἐγκλήματος καὶ τὰς πολιτισμένας μεθόδους εἰς τὰ ζητήματα τάξεως, ἤλλαξε ταχέως τὴν ὄψιν τῆς πόλεως Πειραιῶς.

Διὰ τὴν πολύπλευρον δρᾶσιν τῆς Ἀστυνομίας, κατὰ τὰ πρῶτα στάδια τῆς ἐν Πειραιεῖ ἐγκαταστάσεώς της, ἐδημοσιεύθησαν πλεῖστα ὅσα ἐγκωμιαστικὰ ἀρθρίδια εἰς τὸν ἡμερήσιον τύπον, τινὰ ἐκ τῶν ὁποίων παραθέτομεν.

Οὕτω ἡ Ἐφημερὶς «ΣΦΑΙΡΑ» τῆς Τρίτης 29 Μαΐου 1923 γράφει τὰ ἑξῆς:

«Η ΝΕΑ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ

»Ἀπὸ τῆς χθὲς ἡ πόλις μας ἀπέκτησε τὴν Ἀστυνομίαν της, μίαν ἀστυνομίαν ἀνταξίαν αὐτῆς, ὡς μεγαλουπόλεως, ὡς ἐμπορικοῦ λιμένος, ὡς κέντρου τέλος πολιτισμένου, εἶναι ἡ ὑπὸ τὸν Ἀστυν. Δ/ντὴν κ. Ἰωάννην Καλυβίτην «Ἀστυνομία Πόλεων» ἡ ὀφειλομένη εἰς τὴν ἐμπνευσμένην καὶ μεθοδικὴν ὀργάνωσιν τοῦ Σερ Φρειδερίκου Χαλλίντεϋ. Τί εἶναι ἡ Ἀστυνομία τῶν Πόλεων; Εἶναι ἁπλούστατα ἡ ζῶσα σφραγὶς τοῦ πολιτισμοῦ. Εἶναι ἡ ἀπόδειξις ὑπάρξεως εἰς μίαν πόλιν, τοῦ σεβασμοῦ πρὸς τοὺς Νόμους καὶ τὰς ἀρχάς, τοῦ αἰσθήματος τῆς πεποιθήσεως πρὸς τὴν κρατικὴν μηχανὴν καὶ τοὺς θεμελειώδεις αὐτῆς τροχούς, τὴν δικαιοσύνην, τὴν ἰσονομίαν, τὴν ἀτομικὴν ἐλευθερίαν. Εἶναι ἀκόμη καθ' ἡμᾶς ἡ ἀπόδειξις ὑπάρξεως χρηστῶν ἠθῶν, ἐξευγενισμένων συνηθειῶν, πεπολιτισμένων ἀντιλήψεων. Διότι πράγματι, μόνον μίαν τοιαύτην κοινωνίαν δύναται νὰ διευθύνῃ ἡ μικροσκοπικὴ λεπτὴ ράβδος τοῦ ἀστυφύλακος. Οὕτως ἐκλαμβάνομεν, οὕτως

» δικαιούμεθα νὰ κρίνωμεν τὴν ἀπόφασιν περὶ ἐγκαταστάσεως εἰς τὴν πόλιν μας » τοῦ νέου Ἀστυνομικοῦ θεσμοῦ. Ὁ Πειραιεὺς δικαιοῦται νὰ ὑπερηφανεύεται διὰ » τὸ πολύτιμον ἀπόκτημα. Ἀλλὰ καὶ ἔχει ἀπὸ σήμερον μίαν ἱερὰν ὑποχρέωσιν νὰ » καταστήσῃ ὅσον δύναται εὐχερὲς τὸ ἔργον τῶν νέων ἀστυνομικῶν ἀρχῶν.

«Ὁ Ἀστυφύλαξ ἐδιδάχθη εἰς τὴν σχολήν του, ὅτι ὁ πολίτης δὲν εἶναι ἐχθρός » του, δὲν εἶναι κἂν ὑποδεέστερός του, ἐδιδάχθη νὰ σέβεται τὸν πολίτην, ἐδιδάχθη » ὅτι ὀφείλει νὰ εἶναι φίλος του καὶ προστάτης του, ἐὰν παρουσιασθῇ ἀνάγκη, ἐδι- » δάχθη ὅτι ὀφείλει νὰ εἶναι ὑπάλληλος τοῦ Κράτους καὶ τῶν πολιτῶν του καὶ ὄχι » Κερι-Ἀγᾶς.

«Οἱ Πειραιεῖς πολῖται ἔχουν ἤδη τὴν ὑποχρέωσιν νὰ διδάξῃ ἕκαστος ἑαυ- » τὸν τὰς ἀπέναντι τῶν ἀρχῶν ὑποχρεώσεις του, ὅταν τοῦτο συντελεσθῇ, θὰ ἐπέλθῃ » αὐτομάτως μία στενὴ συνεργασία πολιτῶν καὶ ἀστυνομίας, συνεργασία ἡ ὁποία » θ' ἀποτελέσῃ τὴν ἰδεωδεστέραν ἐγγύησιν διὰ τὴν τήρησιν τῆς τάξεως διὰ τὴν » ἐκμηδένισιν τῶν κακοποιῶν στοιχείων, διὰ τὴν ἐπιβολὴν τῶν Νόμων, διὰ τὴν » ἀπονομὴν τῆς δικαιοσύνης. Ὁ Πειραιεὺς ἂς ὑπογράψῃ νοερῶς μετὰ τῆς νέας » του Ἀστυνομίας συμβόλαιον ἀμοιβαίας του συνεργασίας, μὲ ἰσοβαρεῖς ὅρους » ὑποχρεώσεων καὶ δικαιωμάτων ἑκατέρωθεν, θὰ ἐμφανίσουν τοιουτοτρόπως τὴν » πόλιν μας τὴν δευτέραν ἑλληνικὴν πόλιν, ὡς πόλιν ἀνταξίαν τῆς ἀποστολῆς της, » ἀνταξίαν τοῦ πολιτισμοῦ της.

Ἡ ἰδία Ἐφημερὶς «ΣΦΑΙΡΑ» τῆς 18 Ἰουνίου 1923 γράφει ὑπὸ τὸν τίτλον ΜΕΘΟΔΙΚΩΣ τὰ ἑξῆς :

«Ἡ Ἀστυνομική μας Διεύθυνσις προβαίνει μεθοδικώτατα εἰς τὴν εὐπρέ- » πειαν τοῦ Πειραιῶς καὶ τὴν ἐξημέρωσιν τῶν συμπολιτῶν μας.

«Μετὰ τὰς προγενεστέρας ἀστυνομικὰς διατάξεις τῆς καθαριότητος τῶν πεζο- » δρομίων καὶ τῆς τροχαίας κινήσεως, τόσον ἐπιτευχθείσας, ἦλθε τώρα καὶ ἡ σειρὰ » τῶν ἠθῶν.

«Εἰς τοῦτο ἀφεώρα ἡ χθεσινὴ κάθοδος τοῦ κ. Χρηστομάνου καὶ ἡ συνεργα- » σία αὐτοῦ μετὰ τοῦ Διευθυντοῦ τῆς Ἀστυνομίας κ. Καλυβίτου.

«Πρόκειται περὶ τῶν παρὰ τὸν Ἅγιον Διονύσιον δυσωνύμων οἴκων τῶν » ὁποίων ἐκρίθη ἐπιβεβλημένη ἡ ἐπανίδρυσις διὰ λόγους τοὺς ὁποίους γράφομεν εἰς ἄλλην στήλην».

Καὶ εἰς τὸ φύλλον τῆς 13 Ἰουλίου 1923 γράφει : «ΜΠΡΑΒΟ ΤΗΣ.

«Δὲν ἠμποροῦμεν νὰ μὴ συγχαρῶμεν εἰλικρινῶς τὴν Ἀστυνομίαν μας διὰ » τὰς ἀκαμάτους προσπαθείας, τὰς ὁποίας καταβάλλει ν' ἀπολυμάνῃ καὶ νὰ καθα- » ρίσῃ τὴν πόλιν μας ἠθικῶς καὶ ὑλικῶς.

«Εὐχαρίστως δὲ πληροφορούμεθα, ὅτι ἔλαβεν ἀμέσως ὑπ' ὄψιν της τὴν σύ- » στασιν διὰ τὴν περισυλλογὴν τῶν πολυαρίθμων ἀλητοπαίδων καὶ τὸν περιορι- » σμόν των εἰς φιλανθρωπικὰ ἄσυλα, ὅπου ἐκμανθάνοντα μίαν τέχνην νὰ γίνωνται » τίμιοι καὶ χρήσιμοι πολῖται».

Ἡ Ἐφημερὶς «ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ» τῆς 7-6-1923 γράφει : «ΚΑΤΑΚΤΗΣΕΙΣ.

«Ἀγνώριστος ὁ Πειραιεὺς μὲ τὴν κατάκτησιν τῆς Ἀγγλομαθημένης Ἀστυνο- » μίας. Ὅσοι τὸν ἐγνώριζον δύσκολα θὰ τὸν ἀναγνωρίσουν. Μία μαγικὴ ράβδος » ὡς νὰ ἐβγῆκε κατ' εὐθεῖαν ἀπὸ τὸν Παράδεισον καὶ ἐσάρωσε κάθε ἀκαθαρσίαν, » ἄσπρισε κάθε τοῖχον, ἔβαλε τὸν κάθε κατεργάρην στὸν πάγκον του καὶ τὸν κάθε » πάγκον εἰς τὴν θέσιν του.

«Ἄραγε πότε θὰ γίνῃ καὶ τῶν Ἀθηνῶν ἡ εὐλογημένη κατάκτησις, θ' ἀρχίσῃ » δὲ πόθεν ἀπὸ τὴν χαλιναγώγησιν τῆς Ἑλληνομαθημένης Χωροφυλακῆς, ἑστίας » φεῦ πάσης ἀταξίας.

«Λέγουν ὅτι ἡ κατάκτησις αὐτὴ θὰ γίνῃ τὸν Σεπτέμβριον. Καὶ ἀλλοίμονον ἀπὸ » τὸν Σεπτέμβριον μᾶς χωρίζει ὁλόκληρον ἑκατονθήμερον».

7. Τίτλον τιμῆς διὰ τὴν δρᾶσιν ταύτην τῆς Ἀστυνομίας ἀποτελεῖ καὶ τὸ ὑπ' ἀριθ. 16102 ἀπὸ 2-9-1935 ἔγγραφον πρὸς τὸ Ἀρχηγεῖον Ἀστυνομίας Πόλεων τοῦ τότε Εἰσαγγελέως τῶν ἐν Πειραιεῖ Πλημμελειοδικῶν Πειραιῶς κ. Σπηλιώτη, ἔχον οὕτω :

Ο ΠΑΡΑ ΤΟΙΣ ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ
ΠΡΩΤΟΔΙΚΑΙΣ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΥΣ
Ἀριθ. 16102

Ἐν Πειραιεῖ τῇ 2ᾳ Σεπτεμβρίου 1935

Π ρ ὸ ς

Τὸν κ. Ἀρχηγὸν τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων

Ἀ θ ή ν α ς

«Ἐκτελῶν κ. Ἀρχηγὲ ἰδιαίτερον, ὡς τὸ αἰσθάνομαι καθῆκον, λαμβάνω τὴν » τιμὴν νὰ ὑποβάλω ὑπὸ τὴν κρίσιν ὑμῶν τὰ κάτωθι.

«Ὅσον καὶ ἂν τυγχάνῃ ἐν τῇ κεντρικῇ ὑπηρεσίᾳ καὶ τῇ κοινωνίᾳ γνωστὴ » ἡ δρᾶσις τοῦ εὐγενοῦς Σώματος τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, πάντως δὲν εἶναι εὔ- » κολον νὰ ἐκτιμηθῇ ἀπολύτως ἡ λεπτομερειακὴ τοιαύτη ἡ ἀφορῶσα τὴν ἐν Πει- » ραιεῖ Ἀστυνομικὴν ἀρχήν, τῆς ὁποίας ἡ ἐξαιρετικὴ διορατικότης, ἡ καταπλη- » κτικῶς μεθοδικὴ ἐνέργεια καὶ παραδειγματικὴ εἰς τὸ καθῆκον ἀφοσίωσις μὲ τὴν » ἐπίτευξιν παντὸς ἐπιδιωκομένου ἀποτελέσματος, ἔχει εὐλόγως προκαλέσει τὴν » εὐγνωμοσύνην τῆς νομοταγοῦς κοινωνίας, ἐμοῦ δὲ ὡς Εἰσαγγελέως, τοῦ ἐκ κα- » θήκοντος παρακολουθοῦντος τὴν ἀξίαν πάσης ἐξάρσεως τοιαύτην τῆς Ἀστυνο- » μικῆς ἀρχῆς δρᾶσιν, τὴν πλήρη ἱκανοποίησιν καὶ τὸν ἰδιαίτερον ὑπηρεσιακὸν » ἐνθουσιασμόν. Ἡ μετ' ἐξαιρετικῆς συνέσεως καὶ δραστηριότητος διαχείρισις τῶν » καθημερινῶς ἐμφανιζομένων ἐργατικῶν ζητημάτων. Ἡ κεραυνοβόλος εἰς ἀπο- » κάλυψιν καὶ δίωξιν τοῦ μαστίζοντος τὸν Πειραιᾶ λαθρεμπορίου τῶν ναρκωτικῶν. » Ἡ ἀπηνὴς καὶ μέχρις ἐξοντώσεως μεθοδικὴ δίωξις τῶν κατακλυζόντων τὴν Πει- » ραϊκὴν προκυμαίαν κακοποιῶν στοιχείων, ὑπὸ τοῦ Τμήματος Ἀσφαλείας. Ἡ » ἀμείλικτος δίωξις τῶν διαφθορέων καὶ διατηρούντων οἴκους τοιούτους ὑπὸ τοῦ » Τμήματος τῶν ἠθῶν. Ἡ ἀμιλλωμένη πρὸς τὰς ἐπιστημονικωτέρας ἐμφανίσεις » τῶν Ἀστυνομιῶν τῆς Εὐρώπης καὶ Ἀμερικῆς, εἰδικὴ ὑπηρεσία τῆς δακτυλο- » σκοπίας καὶ συγκεντρώσεως τῶν στοιχείων τῆς ἐγκληματικῆς ταὐτότητος ἐν τῷ » αὐτῷ τμήματι τῆς Ἀσφαλείας, ἐξ ἧς ἐπιδόσεως κατὰ πᾶσαν ἀποκάλυψιν τῶν » παντοειδῶν κλοπῶν παρ' ἀγνώστων, ραγδαία καὶ ἀπολύτως ἀποτελεσματικὴ » ἀποβαίνει ἡ ἀναγνώρισις καὶ σύλληψις τῶν ἐνόχων τῶν πράξεων. Καὶ πρὸ παντὸς » ἡ εὐγένεια καὶ ἡ ἀξιοπρεπὴς ἐμφάνισις πάντων τῶν ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ δια- » κεκριμένου Διευθυντοῦ τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος ἐν Πειραιεῖ, πιστοποιοῦσιν » τὰ ἄπερ ἐκ καθήκοντος ἤμην ὑποχρεωμένος ἐν ἀνυποκρίτῳ ἐνθουσιασμῷ νὰ διαδη- » λώσω πρὸς τιμὴν τῆς τοσοῦτον ἐπωφελῶς διὰ τὴν Ἑλληνικὴν Πολιτείαν καὶ Κοι- » νωνίαν δρώσης Κρατικῆς ταύτης ὑπηρεσίας.

Καὶ εἰς τὴν ἐνέργειαν ταύτην ἐπὶ μᾶλλον προάγομαι ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν » ὅτι θέλει μοὶ συγχωρηθῇ ἡ αὐτεπάγγελτος ὑποβολὴ τῶν ἀνωτέρω ἀντιλήψεών » μου, διότι πάντοτε διατελῶ ἐν συνειδήσει ὅτι, τὸ πρώτιστον καθῆκον ἐν τῇ ἀπο- » νομῇ τοῦ δικαίου εἶναι τὸ ὅτι, παραλλήλως πρὸς τὸ διώκειν καὶ κολάζειν τὸ ἀδίκημα » καὶ τὰς παραβάσεις τῶν κρατικῶν ὀργάνων ἐν τῇ ἐκτελέσει τοῦ ἑαυτοῦ καθή- » κοντος, πρέπει ἀντιστοίχως νὰ ἀναγνωρίζηται ἡ ἀξία καὶ παρέχηται ἡ ὑποχρεω- » τικὴ ἠθικὴ ἀμοιβὴ εἰς τὰ ὄργανα ἐκεῖνα, τῶν ὁποίων ἡ πρὸς τὸ καθῆκον ἐπίδο- » σις ἐμφανίζεται ὑπὸ ἐξαιρετικὴν μορφήν, ἐν τῇ συμπτώσει τῶν ψυχικῶν καὶ ἠθι- » κῶν ἀρετῶν καὶ τῆς ἐξ ὁλοκλήρου ἀφιερώσεως τούτων εἰς τὴν ὑψηλὴν τοῦ Κρατι- » κοῦ ὀργάνου ἀποστολήν.

«Ὁ Εἰσαγγελεὺς τῶν ἐν Πειραιεῖ Πλημ/δικῶν
(Τ. Σ.) ΣΠΗΛΙΩΤΗΣ»

(Συνεχίζεται)

Η ΑΓΓΛΙΚΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΔΗΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗΝ ΑΠΟΣΤΟΛΗΝ

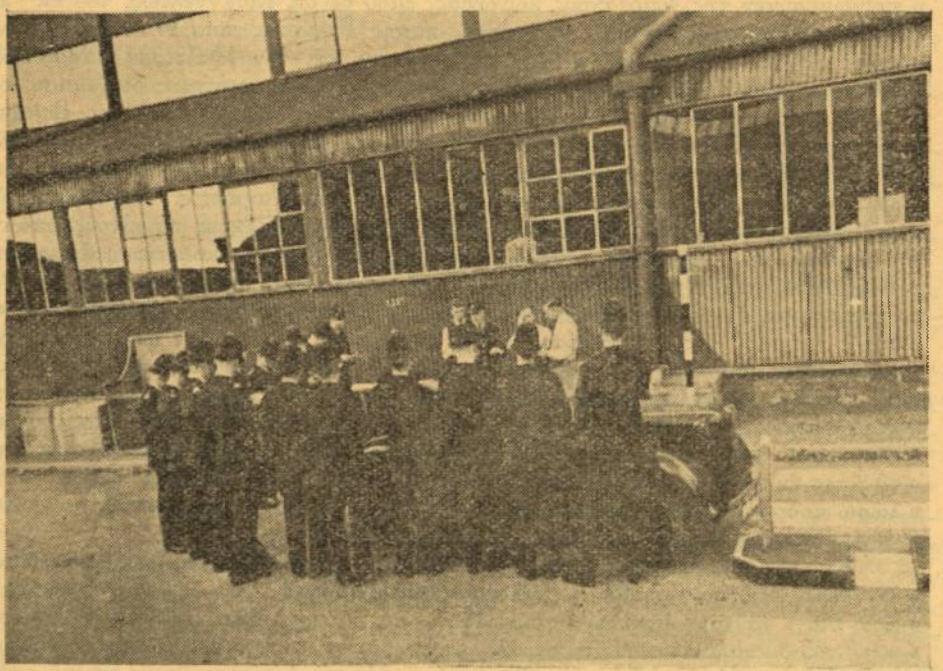
Ὑπὸ κ. Δ. ΚΑΤΣΙΜΑΓΚΛΗ Ἀστυνόμου Β'

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον)

Γ'.—Ἡ ἐκπαίδευσις τῶν ἀστυφυλάκων εἰς τὰς Ἀστυνομικὰς Σχολάς.
Δ'.—Ἔφιππος Ἀστυνομία.

Ὁ θεμέλιος λίθος, εἰς ὃν ἑδράζεται ἡ ἐκπαίδευσις τῶν Ἄγγλων ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων, εἰς ὅλας τὰς ἀστυνομικὰς Σχολάς κατωτέρων καὶ Ἀξιωματικῶν, εἶναι ἡ πρακτικὴ κυρίως ἐκπαίδευσις.

Μεγίστην προσοχὴν καὶ προσπάθειαν καὶ ὅλως ἰδιαιτέραν ἐπιμέλειαν καταβάλλει ἅπαν τὸ ἐκπαιδευτικὸν προσωπικόν, ἵνα καταστῇ πᾶν διδασκόμενον ἐν τῇ Σχολῇ μάθημα πραγματικὸν κτῆμα τῶν ἐκπαιδευομένων. Βεβαίως, πρὸς εὐχερεστέραν ἐπι-

Πρακτικὴ ἄσκησις δοκίμων εἰς θέματα Τροχαίας κινήσεως

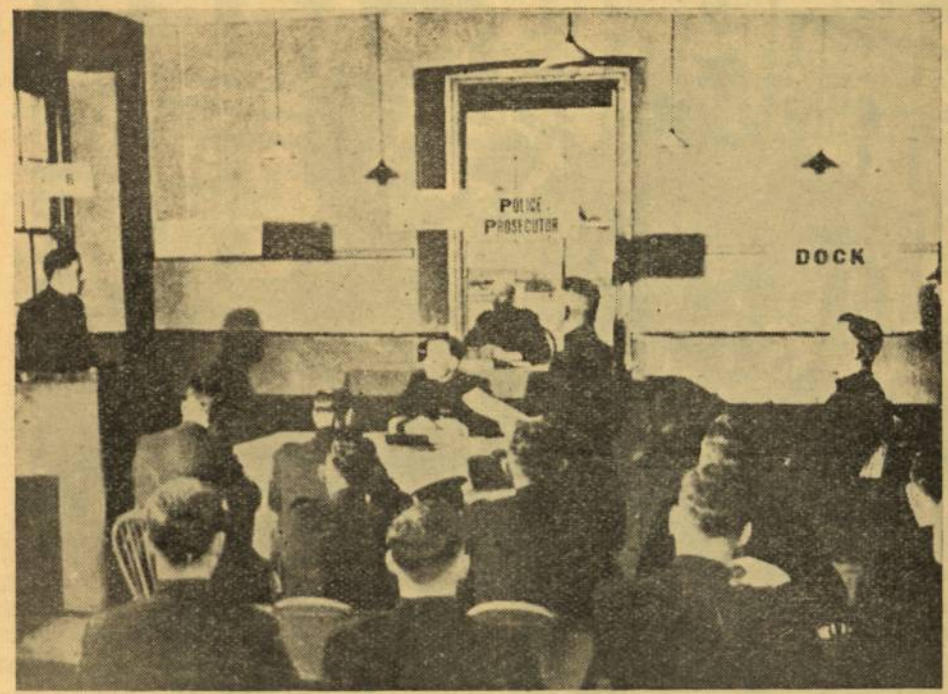
τυχίαν τοῦ ἐπιδιωκομένου σκοποῦ, τὰ μέγιστα συντελοῦσι καὶ τὰ ἀφθόνως παρεχόμενα εἰς τὰς Σχολὰς τεχνικὰ καὶ ἐπιστημονικὰ μέσα, ἔτι δὲ καὶ αἱ εἰδικαὶ καὶ κατάλληλοι πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον κτιριακαὶ ἐγκαταστάσεις.

Τὴν θεωρητικὴν διδασκαλίαν τοῦ μαθήματος ἀκολουθεῖ τὸ παράδειγμα, ἡ πρακτικὴ ἄσκησις. Ἁπλᾶ ἀλλ' ἐναργέστατα παραδείγματα, ἡ προβολὴ τῶν εἰδικῶν καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον κατασκευασθεισῶν κινηματογραφικῶν ταινιῶν καὶ εἰκόνων, ἡ ἀναπαράστασις ἐντὸς ἢ ἐκτὸς τῆς αἰθούσης διδασκαλίας ὁλοκλήρου ὑποθέσεως

ἀδικήματός τινος, εἶναι τὰ μέσα ἅτινα χρησιμοποιοῦνται πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ τούτου.

Διὰ τὸν ρόλον τῶν δρώντων προσώπων χρησιμοποιεῖται κυρίως τὸ κατώτερον προσωπικὸν τῆς Σχολῆς, παλαιοὶ ἀρχιφύλακες, ἀστυφύλακες ἀλλ' ἐνίοτε, ἀναλόγως τῆς φύσεως τοῦ ἀναπαρισταμένου ἀδικήματος, λαμβάνουσι μέρος καὶ οἱ δόκιμοι καὶ αὐτοὶ οἱ διδάσκοντες Ἀξιωματικοὶ Καθηγηταί.

Ὡς παραδείγματα λαμβάνονται πάσης φύσεως ἀδικήματα, ὡς φερ' εἰπεῖν, μικροδιαφοραὶ μεταξὺ συγκατοίκων δι' ἁπλωμα ρούχων, δημιουργία θορύβου ὑπὸ παίδων παιζόντων μπάλλαν, βραδύτης ἢ ἄρνησις καταβολῆς ἐνοικίου, ἐξυβρίσεις, μικροκλοπαί, συγκρότησις, συμμοριῶν καὶ διαπράξεις ληστειῶν, κλοπαὶ διὰ ῥήξεων,

Ἀναπαράστασις συνεδριάσεως δικαστηρίου ἐντὸς τῆς αἰθούσης διδασκαλίας δοκίμων ἀστυνομικῶν.

ὅταν διδάσκεται τὸ σχετικὸν μὲ τ ἀδικήματα ταῦτα ποινικὸν μάθημα καὶ γενικῶς πᾶν θέμα τὸ ὁποῖον εἶναι πιθανὸν νὰ ἀπασχολήσῃ τὸν μέλλοντα ἀστυνομικὸν κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν καθηκόντων του. Πέριξ τῶν ὑπὸ τὴν καθοδήγησιν τοῦ Καθηγητοῦ εἰκονικῶς δρώντων προσώπων, ἵστανται οἱ δόκιμοι μὲ ἀνὰ χεῖρας τὸ σημειωματάριον εἰς ὅ, εἷς ἕκαστος ἐξ αὐτῶν καταχωρεῖ τὰς κατὰ τὴν κρίσιν του ἐπιβαλλομένας ἐνεργείας, εἰς ἃς θὰ προέβαινεν οὗτος εἰς τὴν ἀνάλογον μὲ τὸ ἀναπαριστάμενον ἀδίκημα περίπτωσιν.

Πολλάκις, ἰδίως εἰς ὑποθέσεις ἁρπαγῶν, ληστειῶν ἢ ἀδικημάτων διαπραττομένων δι' αὐτοκινήτου, τὰ εἰκονικῶς δρῶντα πρόσωπα καὶ ὡς εἴπομεν τὸν ρόλον τούτων δὲν ἀποκλείεται νὰ τὸν ὑποδύωνται διδασκόμενοι καὶ διδάσκοντες, τρέπονται εἰς φυγὴν καὶ καταδιώκονται ἐντὸς ἢ καὶ ἐκτὸς τῆς αἰθούσης διδασκαλίας ἢ ῥίπτονται

χαμαὶ ἐκ τῆς πάλης, φωνάζουσι, ἀπειλοῦσι καὶ γενικῶς καταβάλλεται τοιαύτη προσπάθεια, ἄνευ ὑπολογισμοῦ, κόπου, βαθμοῦ καὶ ἰδιότητος, ὥστε ἡ ἀναπαράστασις νὰ μὴ ἀφίσταται τῆς πραγματικότητος.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς ἀναπαραστάσεως γίνεται κριτικὴ καὶ ἀναλυτικὴ ἐπεξήγησις, ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τοῦ Καθηγητοῦ, ὅλων τῶν ἐνεργειῶν καὶ λύσεων, εἰς ἃς

Περιπολία ἐφίππου Ἀστυνομίας.

προέβη εἷς ἕκαστος τῶν δοκίμων, μὲ βάσιν πάντοτε τὰς ἐν τῷ σημειωματαρίῳ σημειώσεις.

Διὰ τοὺς πιστοὺς τῶν διαφόρων θρησκειῶν, τὰ Ἱερά των βιβλία, θὰ ἔχωσι μικροτέραν σημασίαν ἀφ' ὅσην ἔχουσι τὰ ἐπίσημα σημειωματάρια διὰ τοὺς Ἄγγλους ἀστυνομικούς. Παρέστην εἰς ἐξέτασιν μάρτυρος ἀστυφύλακος εἰς τὸ Δικαστήριον. Μεταξὺ τῶν ἄλλων ἐρωτήσεων τοῦ ὑπεβλήθη ὑπὸ τοῦ προέδρου καὶ ἡ ἐρώτησις περὶ

τῆς ἀκριβοῦς ὥρας ὡρισμένου συμβάντος.. Ὁ ἀστυφύλαξ ἤρχισε νὰ ἐρευνᾷ τὰς σελίδας τοῦ σημειωματαρίου του. Μετὰ πάροδον ἀρκετοῦ χρόνου ἀνεῦρε τὴν σχετικὴν σημείωσιν καὶ ἀπήντησε μονολεκτικῶς. Τὴν τάδε ὥραν. Καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ἐρεύνης τοῦ ἀστυφύλακος πρὸς ἀνεύρεσιν τῆς σημειώσεως, οὐδεμίαν δυσφορίαν ἢ ἀδημονίαν, τῶν τε Δικαστῶν καὶ λοιπῶν παρισταμένων παρετήρησα διὰ τὴν βραδύτητα.

Ἑτέρα μέθοδος ἐφαρμοζομένη μετὰ πείσματος τολμῶ νὰ εἴπω διὰ τὴν εὐχερεστέραν ἐκμάθησιν ὑπὸ τῶν δοκίμων τῶν διαφόρων διδασκομένων νόμων καὶ λοιπῶν μαθημάτων εἶναι ἡ τῆς ἀντιγραφῆς. Πολλάκις ἐπιβάλλεται ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ εἰς τὸν δόκιμον ἡ δεκάκις, ἢ ἡ δεκαπεντάκις, ἢ ἡ εἰκοσάκις ἢ καὶ περισσοτέρας φορὰς ἀντιγραφὴ κεφαλαίου τινός.

Εἰς τὰς Ἀστυνομικὰς Σχολὰς διὰ ν' ἀποκτήσωσι οἱ δόκιμοι, πρὸ τῆς ἀναλήψεως ὑπευθύνου ὑπηρεσίας, τὸ ἀπαιτούμενον θάρρος καὶ τὴν ἁρμόζουσαν ἐμφάνισιν δι' ἀστυνομικοὺς ὑπαλλήλους, ἰδίως εἰς τὰς συνεδριάσεις τῶν Δικαστηρίων, καταβάλλονται ὅλως ἰδιαίτεραι προσπάθειαι. Πρὸς καλλιτέραν ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ τούτου, ἐντὸς τῶν αἰθουσῶν διδασκαλίας τῶν Σχολῶν, γίνονται εἰκονικαὶ ἀναπαραστάσεις συνεδριάσεως Δικαστηρίου.

Διὰ τοῦ τρόπου τούτου οἱ δόκιμοι ἀποκτῶσι τὸ ἀπαραίτητον διὰ δημοσίας ἐμφανίσεις θάρρος καὶ τὴν δυνατότητα τῆς διατυπώσεως τῶν καταθέσεών των μὲ τὴν ἐμπρέπουσαν σοβαρότητα, σαφήνειαν καὶ παρρησίαν.

Αἱ συνεδριάσεις δὲ τῶν Ἀγγλικῶν Δικαστηρίων οὐδόλως ἀφίστανται τῆς Ἱεροτελεστίας. Ἰδίως εἰς τὸν ξένον ἐπισκέπτην προκαλεῖ μεγίστην ἐντύπωσιν, ἀπόλυτον σεβασμὸν καὶ ἐμπιστοσύνην, ἡ τάξις, ἡ ἄψογος συμπεριφορὰ ὅλων, ἡ ἔλλειψις φωνασκιῶν, ἀντεγκλήσεων, ὕβρεων καὶ ἀπειλῶν καὶ ἡ ἐπιβλητικὴ περιβολὴ τῶν τε Δικαστῶν καὶ Δικηγόρων.

Οἱ δόκιμοι ἐκπαιδεύονται ἐπίσης εἰς τὰς μεθόδους ἀποκρούσεως καὶ συλλήψεως κακοποιῶν—ἰαπωνικὴ πάλη—καὶ εἰς τὴν παροχὴν πρώτων βοηθειῶν εἰς πρόσωπα δεόμενα τοιαύτης βοηθείας. Ἅπαντες ἐκπαιδεύονται μετὰ πάσης λεπτομερείας εἰς τὴν λειτουργίαν τῶν μηχανῶν αὐτοκινήτων, μοτοσυκλεττῶν καὶ εἰς τὴν ἐκμάθησιν τοῦ ὁδηγεῖν αὐτοκίνητον, μοτοσυκλέτταν, καὶ ποδήλατον. Ἐπίσης ἐκπαιδεύονται εἰς τὸν τρόπον μεταβιβάσεως διαταγῶν διὰ τῶν ἀφθόνων πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον διατιθεμένων μέσων τηλεπικοινωνίας τῆς Ἀγγλικῆς ἀστυνομίας.

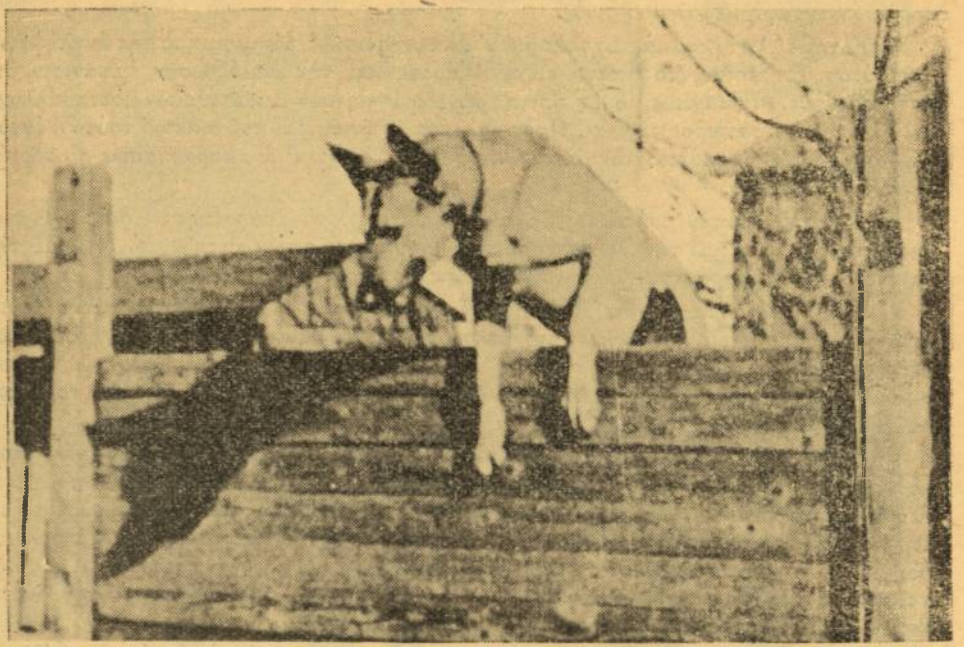
Προέταξα τῆς παρούσης μου τὴν πρακτικὴν ἄσκησιν εἰς τὴν ὁποίαν ὑποβάλλονται ἅπαντες οἱ εἰς τὰς Σχολὰς τῆς Ἀγγλικῆς ἀστυνομίας ἐκπαιδευόμενοι,διὰ νὰ ἐξάρω ταύτην διότι καὶ ὁ ὑποφαινόμενος πιστεύει ὅτι αὕτη ἀποδίδει τὰ πλέον ἄριστα ἀποτελέσματα. Ὁ Γκαῖτε λέγει κάπου εἰς τὸν Φάουστ: «ὁ λόγος–νοῦς ἢ ἡ δρᾶσις ; Ὄχι πρώτη εἶναι ἡ πρᾶξις!».

Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο τῆς παρούσης μου κρίνω ἀπαραίτητον νὰ δώσω ἐξηγήσεις τινάς, διὰ ν' ἀποκλεισθῇ ὁ σχηματισμὸς σφαλερᾶς γνώμης ὅτι δηλαδὴ ἡ ἡγεσία τῆς Ἀγγλικῆς ἀστυνομίας ἀγνοεῖ ἢ δὲν πιστεύει εἰς τὴν ἀξίαν καὶ τὴν σημασίαν, τὴν ὁποίαν ἐνέχει διὰ μίαν σύγχρονον ἀστυνομίαν καὶ ἡ ἐπιστημονικὴ θεωρητικὴ κατάρτισις τῶν ὑπαλλήλων της. Τοῦτο πόρρω ἀπέχει τῆς ἀληθείας. Διακεκριμένοι πολῖται, εἰδικευμένοι καὶ κάτοχοι εἰς τὰ τῆς ἐπιστήμης καὶ τέχνης θέματα, ἅτινα ἐνδιαφέρουσι καὶ τὴν ἀστυνομίαν, διδάσκουσι εἰς τοὺς δοκίμους τὸ σχετικὸν ἕκαστος μὲ τὴν εἰδικότητά του μάθημα. Ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν ἡ ἰδία μέθοδος ἀκολουθεῖται καὶ ἡ αὐτὴ προσπάθεια καταβάλλεται. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς θεωρητικῆς ἀναπτύξεως ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ τοῦ σχετικοῦ μαθήματος, προβάλλονται εἰδικαὶ καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ταινίαι ἢ καὶ μεμονωμέναι εἰκόνες, αἵτινες σπουδαίως συμβάλ-

λουσι εἰς τὴν πλήρη καὶ σχεδὸν ἄκοπον κατανόησιν καὶ ἐκμάθησιν καὶ τῶν πλέον λεπτεπιλέπτων καὶ δυσχερεστάτων ἐπιστημονικῶν θεμάτων. Ἀλλὰ περὶ τοῦ θέματος τούτου περισσοτέρας λεπτομερείας θ' ἀναφέρωμεν εἰς ἕτερον κεφάλαιον τῆς παρούσης μας.

Δ. Ἔφιππος Ἀστυνομία.

Ὅλα τὰ Ἀστυνομικὰ σώματα τῆς Ἀγγλίας ἔχουσι καὶ δύναμιν ἐφίππου Ἀστυνομίας. Τούτου ἕνεκεν ὑπάρχει καὶ εἰδικὴ Σχολή, εἰς ἣν ἐκπαιδεύονται οἱ ἄνδρες τῆς ἐφίππου ἀστυνομίας καὶ ἐκγυμνάζονται καταλλήλως καὶ οἱ ἵπποι. Ποικί-

Ἀστυνομικὸς κύων ὑπερπηδῶν ἐμπόδιον διὰ νὰ εἰσέλθῃ εἰς οἰκίαν.

λοι τρόποι καὶ μέσα χρησιμοποιοῦνται καὶ ἐφαρμόζονται διὰ τὴν ἐκπαίδευσιν τῶν ἀνδρῶν καὶ τὴν ἐκγύμνασιν τῶν ἵππων ὡς καὶ τὸν ἐθισμὸν αὐτῶν εἰς τοὺς πάσης φύσεως δημιουργουμένους θορύβους, κατὰ τὰς στρατιωτικὰς παρελάσεις, ὀχλοκρατικὰς συγκεντρώσεις, τῆς χρήσεως ἠχητικῶν ὀργάνων παντὸς συγκοινωνιακοῦ μέσου κλπ. Ἡ δύναμις τῆς ἐφίππου ἀστυνομίας διατίθεται κυρίως εἰς ὑπηρεσίαν περιπολιῶν τροχαίας κινήσεως, τηρήσεως τῆς τάξεως κατὰ τὰς τελετὰς καὶ τὰς δημοσίας συγκεντρώσεις. Γενικῶς ἡ ὅλη ἐμφάνισις τῆς ἐφίππου ἀστυνομίας, εἰς τε τὸ Λονδῖνον καὶ τὰς λοιπὰς πόλεις τῆς Ἀγγλίας εἶναι ἐξαιρετικὴ καὶ συντελεῖ κατὰ πολὺ εἰς τὰς ὄντως μεγαλειώδεις καὶ ἐπιβλητικὰς ἐμφανίσεις τῶν διαφόρων Δημοσίων τελετῶν τοῦ Ἀγγλικοῦ λαοῦ.

(Συνεχίζεται)

ΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑΙ ΠΡΟΟΔΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΑΠΟΔΕΙΚΤΙΚΑ ΜΕΣΑ

Ὑπὸ κ. ΑΝΔΡ. ΧΡ. ΤΟΥΣΗ, Ἀντ)λέως Ἀρ. Πάγου

1.—Γενικά.
2.—Παραδεκτὸν τῶν ἐπιστημονικῶν μεθόδων ἀποδείξεως.
3.—Περιορισμοὶ ἐκ τοῦ δημοσίου δικαίου.—Τὰ δικαιώματα τῆς προσωπικότητος.
4.—Ἡ ἐξουσία τοῦ δικαστοῦ.
5.—Τὰ παρ' ἡμῖν.
6.—Συμπέρασμα.

1. Γενικά.—Ἡ δικαστικὴ ἀπόδειξις, ἡ ὁποία ὡς πᾶσα ἀπόδειξις ἱστορική, δὲν δύναται πάντοτε νὰ ὁδηγῇ εἰς ἀπόλυτον βεβαιότητα, ἔχει σκοπὸν νὰ πείσῃ τὸν δικαστὴν ὑπὸ τὴν τοιαύτην αὐτοῦ ἰδιότητα (judici fit probatio) περὶ τῆς ἀληθείας τῶν γεγονότων ἢ μιᾶς ὡρισμένης ψυχολογικῆς καταστάσεως [1].

Ὁ ἐξετάζων ἱστορικῶς τὰ τῆς ἀποδείξεως ἀντιλαμβάνεται εἰς πόσον μεγάλας δυσχερείας προσέκρουεν ὁ ἄνθρωπος κατὰ πάντα χρόνον, καὶ ἰδίᾳ κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς κοινωνικῆς του συμβιώσεως, προκειμένου νὰ δώσῃ διὰ πρωτογόνων καὶ ἀτελῶν μέσων τὰ ὁποῖα διέθετε, πρακτικὴν ἀξίαν εἰς τοὺς νομικοὺς θεσμούς [2]. Ἐν τῇ ἐξελίξει ὅμως τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῇ διευρύνσει τῶν γνώσεών του, τὰ μέσα ἀποδείξεως κατέστησαν εὐχερέστερα, ἡ δ' ἐπιστήμη κατ' ἀνάγκην ἐπηρεάζει γνωστὰς μεθόδους ἀποδείξεως ἢ τελειοποιεῖ ἀτελεῖς τοιαύτας.

Ἡ ἀπόδειξις δὲν ἀφορᾷ εὐθέως τὴν ὕπαρξιν ἑνὸς δικαιώματος, ἀλλὰ τῶν γεγονότων ἢ περιστατικῶν ἢ τῶν πράξεων δηλώσεως βουλήσεως, αἱ ὁποῖαι γεννῶσι δικαιώματα ἢ ὑποχρεώσεις. Ὥστε ἡ ἐπιστημονικὴ μέθοδος ἀποδείξεως ἀναφέρεται εἰς τὸ ἀντικείμενον ταύτης. Περαιτέρω τόσον ἐν τῷ ἀστικῷ δικονομικῷ δικαίῳ,

---

1. Σχετ. βλ. καὶ Μ. Λιβαδᾶ, Ἐγχειρίδιον πολ. δικονομίας, 1927, § 1076, R. Rosenberg, Lehrbuch des deutschen Zivilprozessrechts, ἔκδ. 4η, 1949, § 113, Εὐκλείδου—Κ. Παπαδοπούλου, Πολ. Δικ., τόμ. Β', § 171, Ρουσοπούλου, περὶ ἀποδείξεως, Οἰκονομίδου—Λιβαδᾶ, πολ. δικονομία, τόμ. β', § 164, Οἰκονομίδου Γεν. Ἀρχαί, § 94, Chiovenda, principi, σελ. 809 ἑπ., ὁ αὐτός, ἐν Istituzioni, τόμ. II, σελ. 425, Carnelutti, Sistema, τόμ. I. n. 280, Redendi, Profili pratici del diritto proc. civ., § § 20, 25, 27, Milano, 1938, V. Andrioli, la prova ἐν nuovo dig. ital., τόμ. X, 1939, Classon—Tissier—Morel, πολ. δικονομία (μετάφρασις, προσαρμογή, σημ. Γ. Ράμμου), § 592 ἑπ., Aubry et Rau et Et. Bartin. Cours de dr. civil français, τόμ. XII, § 749, Planiol—Ripert—Esmein, Traité, ἔκδ. β' 1944, τόμ. VII, n. 1406 ἑπ., H. Decugis, l'évolution des modes de preuve judiciaire κλπ. en droit comparé, Bouzat, Droit pénal, 1952, n. 1062 ἑπ. R. Schmidt, Lehrbuch des deutschen Zivilprozessrechts, ἔκδ. β', 1910, § 75 ἑπ. Οἱ Aubry et Rau, ταυτίζοντες τὴν ἱστορικὴν καὶ τὴν δικαστικὴν ἀπόδειξιν φαίνονται ἀποδεχόμενοι τὴν δικαστικὴν ἀπόδειξιν ὡς καὶ τὴν ἱστορικὴν ὡς μίαν παραλλαγὴν τῆς ἀποδείξεως, ὑπὸ τὴν γενικὴν ἔννοιαν καὶ ὑπὸ τὴν καθαρὰν λογικὴν τῆς ἐκφράσεως. Περὶ τοῦ ὅτι ἡ ἱστορικὴ καὶ ἡ δικαστικὴ ἀπόδειξις δὲν πρέπει νὰ ἐκτιμῶνται κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον βλ. ἰδίᾳ Et. Bartin, ἔνθ' ἀνωτ. ἐν ὑποσημειώσει.

2. Πολὺ ἐνδιαφέροντα εἶναι τὰ ὑπὸ τοῦ Henri Decugis, les étapes du droit (Des origines à nos jours) γραφόμενα, ἔκδ. 5', τόμ. II, 1946, σελ. 111 ἑπ., ὡς καὶ τὰ ἐν Westermarck, l'origine et le développement des idées morales, τόμ. II, σελ. 666 ἑπ., Gloty, l'ordalie dans la Grèce primitive, Levy-Bruhl, la mentalité primitive, σελ. 245 ἑπ., τοῦ ἰδίου, le Surnaturel et la Nature dans la mentalité primittive, σελ. 172 ἑπ.,

ὅσον καὶ τῷ ποινικῷ τοιούτῳ, τὰ μέσα ἀποδείξεως εἶναι ὡρισμένα διὰ τοῦ νόμου περιοριστικῶς. Ὁ χρησιμοποιῶν τ' ἀποδεικτικὰ μέσα συλλέγει τὴν θέλησιν, τὴν σκέψιν ἢ τὴν γνώμην τῶν μερῶν (ὁμολογίαι, ὅρκος, ἔγγραφα), ἢ δέχεται τὰς μαρτυρίας τρίτων, ἢ κατὰ συλλογιστικὸν τρόπον ἐξ ὡρισμένων στοιχείων ἄγεται εἰς ὡρισμένα συμπεράσματα, ἢ τέλος συνενοῖ τὰς ὑλικὰς γνώσεις μέσων τῶν πραγματογνωμόνων. Ἡ ἐπιστήμη ἐν τῇ ἀναζητήσει τῆς ἀληθείας ὅσον περισσότερον προοδεύει, τόσον μεγαλύτερον βαθμὸν ἀκριβείας καὶ βεβαιότητος ἐπὶ τὴν ἀλήθειαν παρέχει.

2. Παραδεκτὸν τῶν ἐπιστημονικῶν μεθόδων ἀποδείξεως.—Ἐφ' ὅσον ἡ ἀνεύρεσις τῆς ἀληθείας εἶναι τὸ ἰδεῶδες, εἰς ὃ τείνει νὰ πλησιάσῃ ὁ δικαστής, κατ' ἀρχὴν τὸ παραδεκτὸν τῶν ἐπιστημονικῶν μεθόδων ἀποδείξεως, δὲν δύναται ν' ἀμφισβητηθῇ. Ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει ἀρχὴ ἄνευ ἐξαιρέσεως. Καὶ ἐν προκειμένῳ πλείονα ἐμπόδια δύνανται νὰ παρουσιασθῶσιν, ἱκανὰ ν' ἀνακόψωσι συγκεκριμένην πρὸς τὴν ἀνακάλυψιν τῆς ἀληθείας τείνουσαν προσπάθειαν. Τοῦτο ὡς ἐκ τοῦ ὅτι: α) ὁ νόμος καθιστᾷ σύστημα νομικῆς ἀποδείξεως, καθορίζον περιοριστικῶς τοὺς παραδεκτοὺς τρόπους ἀποδείξεως, β) ὑφίστανται γενικὰ ὅρια, τὰ ὁποῖα θέτει ἡ δημοσία τάξις καὶ ὁ σεβασμὸς τῆς ἀνθρωπίνης προσωπικότητος καὶ τέλος, γ) ὁ δικαστὴς ἔχει τὴν ἐξουσίαν αὐτὸς νὰ ἐκτιμήσῃ τὴν ἀξίαν τῆς ἐπιστημονικῆς ἀποδείξεως. Ὡς πρὸς τὸ πρῶτον ὁ νόμος, δυσπιστῶν ἐνίοτε πρὸς ὡρισμένους τρόπους ἀποδείξεως, ὁρίζει περιοριστικῶς τὰ μέσα ἀποδείξεως. Βεβαίως ἡ σύγχρονος τάσις τοῦ ἐξελιγμένου δικονομικοῦ δικαίου, εἶναι νὰ διαφεύγῃ τοὺς περιορισμοὺς καὶ ἡ ἀναζήτησις τῆς ἀντικειμενικῆς ἀληθείας εἶναι τὸ ἰδεῶδες τῆς δικαιοσύνης. Παρ' ἡμῖν μάλιστα προκειμένου περὶ τῆς πολιτικῆς δίκης, ρητῶς ὁρίζεται (ἄρθρ. 256), ὅτι τὰ δικαστήρια δὲν εἶναι ὑποχρεωμένα ν' ἀκολουθοῦν νομικήν τινα περὶ ἀποδείξεως θεωρίαν, ἀλλ' ὀφείλουν ν' ἀποφαίνωνται κατὰ πεποίθησιν καὶ ἐν ᾧ σχηματίζουν τὴν πεποίθησίν των ταύτην ν' ἀκούουν μόνον τὴν φωνὴν τῆς συνειδήσεώς των καὶ τὴν ἐκ τῶν συζητήσεων παραχθεῖσαν ἀπροσωπόληπτον γνώμην περὶ τῆς ἀληθείας τῶν γεγονότων, περὶ τοῦ ἀξιοπίστου τῶν μαρτύρων καὶ τοῦ ἀξιοχρέου τῶν λοιπῶν ἀποδείξεων. Ἐξαίρεσις γίνεται μόνον εἰς τὰς ρητῶς ἐν τῇ πολ. δικονομίᾳ ὡρισμένας περιπτώσεις, ὡς εἰς τὰ ἄρθρα 264, 289, 298, 357, 363, 400, 412 κ.λ.π. Τὴν ἀρχὴν δὲ τῆς ἠθικῆς ἀποδείξεως, ἄνευ οἱουδήποτε περιορισμοῦ, ἀκολουθεῖ καὶ ὁ Κῶδιξ τῆς νέας ποινικῆς δικονομίας (ἄρθρ. 177), ὅστις ἐν ἄρθρῳ 179 ἐπιτρέπει πᾶν εἶδος τῶν ἐν ἄρθρῳ 178 αὐτοῦ ἀναφερομένων ἀποδεικτικῶν μέσων [3], ἐκτὸς τῆς ἐν αὐτῷ ἀναφερομένης μοναδικῆς ἐξαιρέσεως.

Ἀλλ' ἐνῷ βασικὴ ἀρχὴ παραμένει ἡ τῆς δεσμεύσεως τοῦ δικαστοῦ ἀπὸ νομικήν τινα θεωρίαν περὶ ἀποδείξεως, παραλλήλως ἐπίσης διατηρεῖται ἡ ἐν τῇ ὕλῃ τῆς ἀποδείξεως οὐδετερότης τοῦ δικαστοῦ. Μὴ ἔχων οὗτος εἰ μὴ τὸν προορισμὸν ἑνὸς διαιτητοῦ ἐν τῇ πολιτικῇ δίκῃ περιορίζεται εἰς τὸ νὰ ἐκτιμήσῃ τὴν ἀποτελεσματικότητα τῶν ἀποδείξεων αἱ ὁποῖαι τῷ ὑπεβλήθησαν. Δὲν δύναται νὰ σχηματίσῃ τὴν πεποίθησίν του παρὰ τῇ χρήσει τῶν μέσων καὶ τῶν τρόπων τοὺς ὁποίους ρητῶς ὁ νόμος τῷ ἐπιτρέπει νὰ χρησιμοποιήσῃ εἰς τὴν ὑπόθεσιν [4]. Αἱ ἐπιστημονι-

3. Βλ. καὶ Κώδ. Ποιν. Διν., ἄρθρ. 394 καὶ ἄρθρ. 46 ν. 5026 «περὶ δικαστηρίου κακουργιοδικῶν» καθ' ὃ ἐν τῷ ὅρκῳ τῶν ἐνόρκων διαλαμβάνεται«...καὶ θὰ δώσητε τὴν ψῆφόν σας κατὰ συνείδησιν καὶ κατὰ τὴν ἐκ τῶν συζητήσεων προελθοῦσαν ἐλευθέραν πεποίθησίν σας...». Σχετικῶς μὲ τὴν ἀρχὴν τῆς ἠθικῆς ἀποδείξεως (principe de l'intime convinction), βλ. καὶ ἐν Dalloz, enc. jurid. (droit criminel), τόμ. II, 1954, λ. preuve, n. 21 ἐπ., Bouzat, traité théor. et prat. de droit pénal, 1951, n'. 1065 ἐπ., Κ. Τσουκαλᾶ, ποιν. δικονομία (Πανεπιστημ. παραδόσεις), ἡ ἀπόδειξις, 1936, σελ. 172 ἐπ.,

4. Βλ. καὶ Γαλλ. Ἀκυρ. 22 Δεκεμβρίου 1924, D. P. 1926. 1. 124.

καὶ λοιπὸν μέθοδοι πρὸς ἐξεύρεσιν τῆς ἀληθείας, δύνανται νὰ χρησιμοποιηθῶσιν ἐφ' ὅσον εἶναι δυνατὸν νὰ ὑπαχθῶσιν εἰς ἓν τῶν καθωρισμένων μέσων ἀποδείξεως. Εἶναι γνωστή, καὶ λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν ἀπὸ εἰκοσαετίας καὶ πλέον, ἡ ἐπιστημονικὴ γνῶσις, ὅτι τὸ αἷμα τῶν ἀνθρώπων δύναται νὰ ὑπαχθῇ εἰς ἀριθμὸν ὁμάδων καὶ ὑποδιαιρέσεων αὐτῶν καὶ ὅτι τὸ τοιοῦτον τοῦ τέκνου παρουσιάζει ὡρισμένα κοινὰ χαρακτηριστικὰ μὲ τὸ αἷμα τοῦ ἑνὸς ἢ τοῦ ἄλλου τῶν γονέων. Καὶ δὲν δυνάμεθα μὲν ἐκ τούτου νὰ συμπεράνωμεν ὅτι ἂν τὰ χαρακτηριστικὰ ταῦτα ὑφίστανται, ἀποδεικνύεται ἡ γέννησις ὑπὸ τῶν πιθανῶν γονέων, δυνάμεθα ὅμως νὰ συναγάγωμεν, ὅτι ἀποκλείεται ἡ ὑπὸ τούτων γέννησις, ἐλλειπόντων τῶν κοινῶν χαρακτηριστικῶν [5]. Ἡ χρησιμοποίησις τῆς ἀποδείξεως ταύτης εἶναι δεκτή, ἐφ' ὅσον εἶναι δεκτὴ ἡ ἀπόδειξις τῆς ἐλλείψεως ἢ ὑπάρξεως τῆς πατρότητος, διὰ παντὸς ἀποδεικτικοῦ μέσου, ὁπότε ἐκτιμῶνται τὰ ἐκ ταύτης συμπεράσματα ὡς τεκμήρια ἤ, κατὰ τὰς περιστάσεις καὶ ὡς συμβουλευτικὴ πραγματογνωμοσύνη. Ἕν ἄλλο θέμα ἐμφανίζει ἡ πρόοδος τῶν ἐπιστημῶν καὶ τῆς τέχνης ἐν σχέσει πρὸς τὰ ἔγγραφα ἢ τὴν ὁμολογίαν. Διὰ τὴν ὕπαρξιν ἰδιωτικοῦ ἐγγράφου ἀπαραίτητον στοιχεῖον εἶναι ἡ ὑπογραφὴ τοῦ ἐγγράφου. Ἡ φωτογραφία, τὸ micro-film δὲν ἀντικαθιστᾷ τὸ πρωτότυπον τοῦ ἐγγράφου, οὐδ' ἡ φωνοληψία εἶναι τρόπος ἀποδείξεως τῆς ὁμολογίας. Ἡ ἰδιόγραφος διαθήκη δὲν δύναται ν' ἀποδειχθῇ διὰ τῆς πλακὸς τοῦ μικροφώνου, ἡ ὁποία περιέχει τὴν δήλωσιν τοῦ διαθέτου. Ὥστε τὸ πρῶτον ἐμπόδιον τοῦ δικαστοῦ προέρχεται ἀπὸ τὸ νομοθετικὸν καθεστὼς δικαίου.

3. Περιορισμοὶ ἐκ τοῦ δημοσίου δικαίου. Τὰ δικαιώματα τῆς προσωπικότητος.—Τὸ δίκαιον ἔχει ἀποστολὴν νὰ προασπίσῃ τὸ ἄτομον περισσότερον ἀπὸ τὴν ἀνεύρεσιν τῆς ἀληθείας [6]. Ἐξ ἄλλου τὸ δίκαιον δὲν εἶναι μόνον ἐπιστήμη ἀλλὰ καὶ τέχνη πολιτικὴ ἡ ὁποία πρέπει νὰ ἔχῃ ὑπ' ὄψει τὰ ἤθη καὶ τὰς ἀνθρωπίνας ἀξίας [7]. Ὑπάρχουν ἀλήθειαι ἀνήθικοι, αἱ ὁποῖαι δὲν λέγονται οὔτε ἐπιβάλλονται. Τὰ πλέον συνεπῶς σοβαρώτερα ἐμπόδια εἶναι τὰ προκύπτοντα ἀπὸ τὴν φροντίδα ὅπως προστατευθῇ ἡ φυσικὴ καὶ ψυχικὴ προσωπικότης τοῦ ἀτόμου. Εἰς τὴν χρησιμοποίησιν τῶν ἐπιστημονικῶν μεθόδων πρὸς ἀνακάλυψιν ὡρισμένης ἀληθείας, εἴτε περὶ τῆς ἐξετάσεως τοῦ αἵματος, ἐν τῇ ἀναζητήσει τῆς πατρότητος ἢ τῆς ἀποκηρύξεως τέκνου πρόκειται, εἴτε περὶ τῆς ἀναζητήσεως τοῦ βαθμοῦ ἢ τῆς ποσότητος τοῦ οἰνοπνεύματος, οὗτινος ἐποιήσατο χρῆσιν πρὸ τοῦ αὐτοκινητικοῦ δυστυχήματος ὁ ὁδηγός, παρεμβάλλονται τὰ ἐμπόδια ταῦτα. Ἡ προστασία τῆς προσωπικότητος παρέχει δυσχερείας εἰς τὴν χρησιμοποίησιν τρόπων ψυχολογικῶν ἢ φυσιολογικῶν, τιθεμένων εἰς ἐνέργειαν ἐπὶ τῷ σκοπῷ ὅπως προκαλέσωσιν ὁμολογίαν ἢ μαρτυρίαν, ὡς ὁ ὀρὸς τῆς ἀληθείας (sérum de verité, scopolamine, pentothal κλπ.). Εἰς ὅλας αὐτὰς τὰς περιπτώσεις, εἰς τὰ δικαιώματα τοῦ ἀτόμου ἀντιτάσσουσι τὸ δικαίωμα τῆς κοινωνίας, πλέον ἐνεργὸν ἄλλως τε εἰς τὸ ποινικὸν καὶ ὀλιγώτερον εἰς τὸ ἀστικὸν δίκαιον. Εἰς τὸ δικαίωμα ἐξ ἄλλου πρὸς ἀνεύρεσιν τῆς ἀπολύτου ἀληθείας ἀντιτάσσεται τὸ δικαίωμα τοῦ κατηγορουμένου νὰ ψεύδηται ἐν τῇ ἀμύνῃ του κατὰ τῆς κατηγορίας. Εἰς τὰς ἀνάγκας τῆς δικαιοσύνης ἀντιτάσσεται, ὅτι αἱ συνεχεῖς καὶ διαδοχικαὶ προσβολαὶ τῆς προσωπικότητος θὰ καταλήξωσιν εἰς τὴν ἐξαφάνισιν ταύτης. Εἰς τὴν Γαλλίαν ἀντετάχθησαν μεθ' ὅλης τῆς δυνάμεώς των οἱ δικηγορικοὶ σύλλογοι κατὰ τῆς χρησιμοποιήσεως τῆς μεθόδου τῆς ναρκοαναλύσεως ἢ ναρκοδιαγνώσεως, (narco-

5. Ἐν ἐκτάσει περὶ τοῦ θέματος τούτου ἐν Α. Τούσῃ, οἰκογενειακὸν δίκαιον κατὰ τὸν Ἀστ. Κώδικα, § 195 σημ. 14 καὶ αὐτόθι βιβλ. καὶ νομολογία.

6. Βλ. καὶ σχετ. καὶ Rousselet, les ruses et les artifices dans l'instruction criminelle, ἐν Revue sc. crim., 1946.50.

7. «Οὐ τοῖς ψηφίσμασιν ἀλλὰ τοῖς ἤθεσι καλῶς οἰκεῖσθαι τὰς πόλεις», Ἰσοκράτους, Ἀρεοπαγιτικός, 148α.

analyse ou narco-diagnostic). Ἡ αὐτὴ ἀντίδρασις παρατηρεῖται καὶ εἰς τὴν ὑποχρέωσιν τοῦ εἰς ὃν ἀποδίδεται ἡ πατρότης ὅπως ὑποβληθῇ εἰς ἐξέτασιν τοῦ αἵματος [8]. Τὸ πλημμελειοδικεῖον τοῦ Σηκουάνα, τὸ ὁποῖον ἐδίκαζεν ἰατροδικαστὴν χρησιμοποιήσαντα ἔνεσιν pentothal εἰς κρατούμενον διὰ νὰ ἐπαληθεύσῃ ἂν δὲν ἠδύνατο νὰ ὁμιλῇ, ἀπήλλαξε τὸν κατηγορούμενον, διότι ὁ παθὼν εἶχε δώσει τὴν συναίνεσίν του καὶ διότι ἡ ἔνεσις ἦτο ἀκίνδυνος. Νομικῶς ὅμως καὶ ἀφῃρημένως ἡ λύσις εἶναι ἡ εὐθύνη τοῦ ἰατροῦ διὰ σωματικὴν βλάβην, εἰς περίπτωσιν χρησιμοποιήσεως τοιούτων μέσων ἐπὶ τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος παρὰ τὴν θέλησιν τοῦ παθόντος [9].

Μία σύντομος ἔρευνα τῶν χρησιμοποιουμένων ἐπιστημονικῶν μεθόδων ἐν σχέσει μὲ τὴν ἀπόδειξιν τῆς πατρότητος ἢ τῆς ἀποκηρύξεως τέκνου, μᾶς δίδει τὴν ἑξῆς εἰκόνα. Εἰς τὴν Γερμανίαν καταφεύγουσιν εἰς : α) Ἰατρικὴν πραγματογνωμοσύνην διὰ τὸν προσδιορισμὸν τοῦ βαθμοῦ ὡριμότητος (reifegrad degrè de maturité) ἡ ὁποία παρέχει τὴν δυνατότητα, κατά τινα προσέγγισιν, νὰ προσδιορισθῇ τὸ χρονικὸν σημεῖον τῆς συλλήψεως. Ἡ μέθοδος αὕτη χρησιμοποιεῖται ἐπίσης πολὺ καὶ εἰς Ἑλβετίαν [10]. β) Ἐπίσης εἰς τὴν Γερμανίαν καὶ Αὐστρίαν ἔλαβε σπουδαίαν ἔκτασιν ἡ λεγομένη βιολογικὴ πραγματογνωμοσύνη περὶ τῆς κληρονομικῆς προελεύσεως (erbbiologisches Gutachten ἢ Aehnlichkeitsgutachten). Συνίσταται εἰς τὴν συγκριτικὴν ἀνάλυσιν τῶν φυσικῶν χαρακτηριστικῶν τοῦ τέκνου καὶ τῶν ὑποτιθεμένων γονέων του. Βεβαίως ἀφετηρία τῆς τοιαύτης μεθόδου ἦσαν σκέψεις ἐθνολογικαὶ καὶ φυλετικαὶ τοῦ τρίτου Ράϊχ. Ἀλλὰ φαίνεται ὅτι αἱ ὑπηρεσίαι τὰς ὁποίας προσέφερεν ἡ μέθοδος αὕτη, παρὰ τὰ ἐλαττώματά της, τῇ ἐπέτρεψαν νὰ ἐπιζήσῃ τοῦ ἐθνικοσοσιαλισμοῦ. Δὲν ὑπάρχει σχεδὸν ὑπόθεσις ἀποκηρύξεως ἢ ἀναζητήσεως τῆς πατρότητος εἰς τὴν ὁποίαν νὰ μὴ γίνηται ἢ νὰ μὴ διατάσσηται ἡ πραγματογνω-

---

8. Σχετ. Α. Τούσης, οἰκογ. δίκ., 1951, § 195 σημ. 14.

9. Τὸ αὐτὸ πρέπει νὰ δεχθῶμεν καὶ διὰ τὸν ἰατρὸν τὸν λαμβάνοντα διὰ σύριγγος αἷμα ἀπὸ τὸν κατηγορούμενον δι' αὐτοκινητικὸν ἀτύχημα ὁδηγὸν πρὸς ἐξακρίβωσιν ἂν οὗτος ἐτέλει ἐν μέθῃ. Εἰς ἄλλην περίπτωσιν ἀπομιμήσεως τῆς φωνῆς ἀπὸ τοῦ τηλεφώνου ἐθεωρήθη ὡς ἄκτος ὁ τρόπος ἀνακρίσεως, βλ. Γαλλ. Ἀκυρ. (chambres reunies 31.1.1888 ἐν S. 1889.1.241, καὶ Γαλλ. Ἀκυρ. (ποιν.) 12.6.1952 ἐν bull. crim. 3.153. Ἄκτος καὶ ἄνευ οἱασδήποτε ἀποδεικτικῆς ἀξίας εἶναι ἡ λῆψις τῇ βοηθείᾳ μικροφώνου τῆς ὅλης συζητήσεως μεταξὺ δράστου ἐκβιάσεως καὶ θύματος, πρὸ καὶ κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς πράξεως. Εἶναι ἀνεπίτρεπτος ἐπίσης ἡ ἐξερεύνησις τοῦ ὑποσυνειδήτου διὰ τῶν γνωστῶν νέων ἰατρικῶν μεθόδων (διὰ τῶν ἐνέσεων pentothal), βλ. καὶ Vouin, ἐν D. 1949, 101, Heuyer, narco-analyse et narco-diagnostic, ἐν rev. sc. crim. 1950, 7, Graven, le problème sed nouvelles techniques d'investigation au procès pénal. ἐν rev. sc. crim. 1950, 313. Ἡ χρησιμοποίησις τοιαύτης μεθόδου ἐκμηδενίζει ἐν μεγάλῳ μέτρῳ τὴν συνείδησιν καὶ τὴν θέλησιν τοῦ ὑποκειμένου τὸ ὁποῖον ὑποβάλλεται εἰς ταύτας. Δὲν δύνανται νὰ χρησιμεύσωσιν ὡς ἀποδείξεις ὁμολογίαι ἐπιτευθεῖσαι ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν ναρκώσεως. Βλ. ἐν τούτοις πλημμ. Seine 28.2.1949, ἐν J. C. P. 1949, II, 4786 ἔνθα καὶ σχόλ. Légal, Sirey, 1950.2.149. Δὲν δύνανται ἐπίσης νὰ θεωρηθῶσιν ὡς μαρτυρίαι αἱ ληφθεῖσαι τῇ ἀσκήσει βίας. Magnol, l'aveu dans la procédure fiscale, ἐν rev. droit int. comparé, 1951, 516.

10. Ὁμοσπονδ. ἑλβετ. Δ/ριον 30.3.1950, R. O. 70, II, 4, 3 Μαρτ. 1952, R.O. 78, II 107 καὶ ἄλλαι. Τοῦτο ἔχει δικαιολογίαν ἱστορικὴν ἐν Ἑλβετίᾳ. Διότι πρὸ τοῦ Ἑλβετ. Α.Κ. εἰς τὰ δίκαια τῶν Καντονίων δὲν ὑπῆρχε διάταξις περὶ νομίμου περιόδου συλλήψεως. Βλ. καὶ Huber System und Geschichte des Schweizerichen Rechts, τόμ. 1, σ. 398 ἑπ., 399. Εἰς τὴν Γαλλίαν τοῦτο τὸ πρῶτον ἐν τῇ νομολογίᾳ ἐμφανίζεται τελευταίως. Οὕτω Ἐφ. Naucy 3 Μαΐου 1948, C. I. 1948.2. 62, Ἐφ. Paris 26.2.1953 D. 1953.445.

μοσύνη αὕτη [11]. Διὰ τὴν πληρότητα τοῦ θέματος σημειώνομεν ὅτι ἄλλαι μέθοδοι, ὡς τῶν Cöns καὶ Kühn, βασίζονται ἐπὶ τῆς μορφολογίας τῆς σπονδυλικῆς στήλης [12], γ) Τέλος, ἡ ἐπιστημονικὴ μέθοδος τῆς ἐξετάσεως τῶν ὁμάδων τοῦ αἵματος, ἐπίσης χρησιμοποιεῖται εὐρέως. Κατεύθυνσις τῆς γερμανικῆς νομολογίας εἶναι ἡ omni modo ἐξεύρεσις τῆς βιολογικῆς πραγματικότητος. Εἶναι χαρακτηριστικὴ ἐν τούτῳ ἡ ἀπόφασις τοῦ Reichsgerich ἀπὸ 24-6-1942 (ἐν R.G.Z., 169 223): «Es Kommt darauf an, ob die Beweisererchebung zur Ermittelung der Wahrheit dienlich sin Kann...» [13]. Καὶ ἡ τάσις αὕτη ἐκφράζεται εἰς τὴν νέαν § 372α τῆς Γερμ. Πολ. Δικ., ὡς αὕτη ἐτροποποιήθη διὰ τῶν ν. τῆς 12-4-1938, 6-2-1943 καὶ τελευταῖον διὰ τοῦ N. τῆς 12-9-1950. Τὸ κείμενον τῆς διατάξεως ταύτης ἐπιβάλλει ὑποχρέωσιν τόσον διὰ τὰ μέρη ὅσον καὶ τοὺς τρίτους ὅπως ὑποβληθῶσιν (Duldungspflicht) διὰ μέσων ἀναγκαστικῶν, εἰς ὅλας τὰς τεχνικὰς ἐξετάσεις (ἐξέτασιν αἵματος κλπ.) ἐφ' ὅσον τὸ τοιοῦτον παρέχει τὴν ἐλπίδα, ἐν ὄψει τῶν ἀνεγνωρισμένων ὑπὸ τῆς ἐπιστήμης γνώσεων, ὑποβοηθήσεως τῆς ἀποδείξεως. Τὸ κριτήριον, ὡς εὐχερῶς τις ἀντιλαμβάνεται, εἶναι ἐντελῶς ἡ πρακτικὴ ἀξία καὶ ὠφελιμότης τῆς μεθόδου.

Ἡ Ἑλβετία δὲν εἶναι ὀλιγώτερον ἀνοικτὴ εἰς τοὺς δικονομικοὺς αὐτοὺς νεωτερισμούς, ἀλλὰ βαίνει μετὰ μείζοντος περισκέψεως. Ἡ ἔρευνα τοῦ βαθμοῦ τῆς ὡριμότητος χρησιμοποιεῖται ἐπίσης ἐν τῇ πρακτικῇ. Ἀντιθέτως ἡ κληρονομικοβιολογικὴ ἐξέτασις ἦτο ἄγνωστος μέχρις ἐσχάτων [14]. Ἐνῷ ἐξ ἄλλου ἡ ἐξέτασις τοῦ αἵματος διατάσσεται ὑπὸ τῶν δικαστηρίων εἰς τὰς σχετικὰς μὲ τὴν πατρότητα δίκας. Ἀπόφασις μάλιστα τοῦ Ὁμοσπονδιακοῦ Δικαστηρίου ἐπὶ ἀγωγῆς περὶ ἀποκηρύξεως τέκνου ἀναγνωρίζει τὴν ἐκ τῆς ἐξετάσεως τοῦ αἵματος πραγματογνωμοσύνην ὡς παρέχουσαν πλήρη ἀπόδειξιν ἐφ' ὅσον πρόκειται περὶ ἀρνητικοῦ ἀποτελέσματος [15] [16].

---

11. Βλ. καὶ Guggumos, ἐν N.J.W., 49.151, Clanberg, ἐν Juristische Rundschau 1950.356, Rademacher, ἐν Neue Justiz ('Ανατ. Γερμ.), 1952.29, Riedel, ἐν E.J.F., 1952, 126, Deisenhofer, ἐν E.J.F. 1953.24. Πρ. Mannheim, 10.1.1952, ἐν N.J.W., 1953. 626, Bundesgerichtshof 3.4.1942 ἐν E.B.G.H.Z., 5. 302 (306). Διὰ τὴν Ἑλβετίαν βλ. Pfannenstiel, ἐν Schw. J. Zeitung, 1953, 101.

12. Βλ. καὶ D.R.Z. 50. 489, Dahr, ἐν M.D.R., 50. 725, Bohlmann, ἐν N.J.W., 1951 911, Πρωτ. Siegen, 3.4.1951, ἐν N.J.W., 51 607.

13. Παρόμοια καὶ ἐν B.G.H., 21 Ἰουν. 1951 (Entscheidungen aus dem Jugend und Familienrecht), 1952.61.

14. Καὶ αὐτόθι ὅμως, ἡ μέθοδος αὕτη ἐκίνησε τὸ ἐνδιαφέρον. Βλ. ἰδίᾳ Pfannenstiel, ἐν S.J.Z. 1953. 101.

15. Βλ. ἀπόφ. Ὁλομ. Ἑλβ. Διν. 24.5.1945 ἐν R.O. 71.II.54. Ἀπαιτοῦσιν ὅμως τὰ ἑλβετ. Δικαστήρια ἐν πάσῃ περιπτώσει προκειμένου περὶ ἀποκηρύξεως τέκνου καὶ ἀπόδειξιν τῆς μοιχείας τῆς γυναικός. Τὰ τοιαῦτα δὲ τεκμήρια δὲν ἀπαιτοῦνται πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς διὰ τῆς πραγματογνωμοσύνης ἀποδείξεως ἀλλὰ διὰ λόγους ἠθικῆς διὰ νὰ μὴ κινδυνεύῃ ἡ ὑπόληψις καὶ ἡ ἀξιοπρέπεια τῆς γυναικὸς διὰ τῆς χρησιμοποιήσεως καθαρῶς τεχνικῶν γνώσεων. Ἡ τελευταία δ' αὕτη ψυχολογία δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν, ὅτι κυριαρχεῖ ἐν προκειμένῳ ἐπὶ τῆς ἑλβετικῆς νομολογίας καὶ καθορίζει, οὕτως εἰπεῖν, τὸ σχετικὸν νομικὸν κλῖμα. Ἀνάλογα καὶ ἑλβ. ὁμοσπ. Δικ., 30.4.1953, R,O. 79. II, 17.

16. Ἐν Ἰταλίᾳ δέχονται, ὅτι ὁ πραγματογνώμων δύναται νὰ ἐξετάσῃ τὸ ἀνθρώπινον σῶμα πρὸς ὡρισμένην διαπίστωσιν ἐν τῇ ποινικῇ διαδικασίᾳ «... per accertate determinati dati di fatto, p. e. segni di lotta, tatuaggi, cicatrici, nèi o altri segni di identificazione». Βλ. Manzini, trattato di procedura penale, n. 299, ἀλλ' ὡς χαρακτηριστικῶς ἀναφέρεται εἰς τὴν ὑπουργικὴν εἰσηγητικὴν ἔκθεσιν, σχεδ. ποιν. δικον., 1905, σελ. 300 ἑπ., «l'ispezione corporale deve essere diretta non già a ricercare gli indici, ma a confermare quelli già raccolti». Σημειοῦται

'Εν Γαλλία ἡ ἐπιτροπὴ ἀναθεωρήσεως τοῦ Γαλλ. 'Αστ. Κώδικος εἰς τὸ περὶ δικαιωμάτων ἐπὶ τῆς προσωπικότητος σχέδιον, προέτεινε νὰ τεθῇ, ὅτι πᾶν πρόσωπον δικαιοῦται ν' ἀρνηθῇ νὰ ὑποβληθῇ εἰς ἐξέτασιν ἰατρικήν, ἐκτὸς ἐναντίας διατάξεως νόμου «toute personne peut refuser de se soumettre à un examen ou à un traitement médical ou chirurgical à moins qu'elle n'y soit tenue en vertu d'une disposition de la loi», ἀλλὰ προσθέτει, ὅτι τὸ τοιοῦτον δύναται νὰ ἔχῃ συνεπείας ὡς πρὸς τὴν ἀπόδειξιν «lorsqu'une personne refuse de se soumetre à un expertise médicale ordonnée en justice, sur la demande d'une partie au procès, ne comportant que l'application de méthodes conformes à la science et sans danger serieux pour le corps humain, le juge peut considérer comme établis les faits que l'expertise avait pour but de constater». Περαιτέρω, ἐν σχέσει μὲ τὰς παρὰ τὴν θέλησιν τοῦ ὁμολογοῦντος λαμβανομένας ὁμολογίας προέτεινε : «tout aveu ou manifestation de volonté obtenu par des procédés portant atteinte à la personnalité est nul».

4. Ἡ ἐξουσία τοῦ δικαστοῦ.—Ὁ δικαστὴς ἀπὸ τὸν ὁποῖον ὁ διάδικος ζητεῖ νὰ τῷ ἐπιτρέψῃ νὰ χρησιμοποιήσῃ ὡρισμένας ἐπιστημονικὰς μεθόδους ἀποδείξεως, δύναται ν' ἀρνηθῇ ἐὰν κρίνῃ, ὅτι ἡ μέθοδος δὲν δύναται, ἐν τῇ σημερινῇ καταστάσει τῆς ἐπιστήμης ν' ἀπολήξῃ εἰς βεβαίαν ἀπόδειξιν. 'Απόφασις ὅμως τοῦ Γαλλικοῦ 'Ακυρωτικοῦ φαίνεται δεχομένη, ὅτι δικαιοῦται τοῦτο νὰ ἐλέγχῃ τὸ δικαστήριον τῆς οὐσίας, ἂν τὸ τελευταῖον ἠρνήθη νὰ διατάξῃ πραγματογνωμοσύνην δι' ἐξετάσεως τοῦ αἵματος [17]. Νεωτέρα ἀπόφασις τῆς 17 'Ιουνίου 1953 (ἐν Dalloz hebd., 1953, σελ. 611, σκέπτεται ὡς ἑξῆς : «...s'il est interdit aux tribunaux méconnaissant la liberté de preuve de refuser a priori par une formule générale et absolue l'expertise sanguine pour l'unique raison que la valeur probante est contestable en l'état des connaissances biologiques actuelles, les juges du fond n'en conservent moins le pouvoir souverain d'apprécier dans chaque espéce. l'utilité ou la pertinence des modes d'investigations propres à l'éclairer leur conviction» κλπ. 'Εκ ταύτης πρέπει νὰ συμπεράνῃ τις, ὅτι ἡ ἔννοια τῆς ἀποφάσεως εἶναι, ὅτι δὲν δύναται γενικῶς a priori ν' ἀποκλείσῃ τὴν ἐξέτασιν αἵματος, οὐχὶ ὅμως καὶ ὅτι εἰς συγκεκριμένην ὑπόθεσιν καὶ ἐν ὄψει τῆς μορφῆς ταύτης δὲν δύναται ν' ἀρνηθῇ τοιαύτην. Διότι ἂν ἐδεχόμεθα, ὅτι τὸ 'Ακυρωτικὸν ἐπιφυλάσσει ἑαυτῷ τὸ δικαίωμα νὰ κρίνῃ τὴν ἀξίαν τῶν νέων ἐπιστημονικῶν μεθόδων ἀποδείξεως, θὰ κατελήγομεν εἰς ἓν νέον σύστημα νομίμων ἀποδείξεων, καταγωγῆς νομολογιακῆς. Τὰ δικαστήρια λοιπὸν τῆς οὐσίας μόνα ἔχουσι τὸ δικαίωμα ν' ἀρνηθῶσι τὴν διάταξιν ἀποδείξεως διὰ μεθόδου ἣν συγκεκριμένως θεωροῦσιν ἀκατάλληλον [18]. Καὶ φυσικὰ

δ' αὐτόθι, ὅτι ἡ αὐτοψία π.χ. εἶναι ἔκτακτον μέσον ἀνακρίσεως (mezzo straordinario d'istruzione) καὶ συνεπῶς στενῶς ἑρμηνευτέον. Εἰς τὸν νέον Κώδικα Ποιν. Δικονομίας, παρ' ἡμῖν, ὁρίζεται μέν, ὅτι δύναται νὰ ἐνεργηθῇ πρὸς βεβαίωσιν τῆς τελέσεως ἐγκλήματος αὐτοψία καὶ εἰς ἀνθρώπους (ἄρθρ. 180), καὶ ὅτι ὁ ἐνεργῶν τὴν αὐτοψίαν δύναται νὰ προβῇ εἰς τεχνικὰς ἐνεργείας ἰδίᾳ δὲ εἰς τὴν λῆψιν δακτυλικῶν ἢ ἄλλων ἀποτυπωμάτων (ἄρθρ. 181), πλὴν πάντα ταῦτα μὲ γνώμονα, ὅτι δὲν δύναται νὰ ἐνεργήσῃ τι ἐπὶ τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, τὸ ὁποῖον ἐπιφέρει βλάβην ἢ ἐγγίζει τὰ ὅρια τῆς ἐπεμβάσεως χειρουργικῆς, ὅσον δήποτε ἀσημάντου, ὡς πρέπει ν' ἀποφεύγηται ἡ προσβολὴ τοῦ θρησκευτικοῦ, ἐθνικοῦ ἢ ἠθικοῦ αἰσθήματος κλπ. (διὰ τὸ τελευταῖον τοῦτο ἴδε καὶ ἄρθ. 181 κώδ. ποιν. δικ.) καὶ Bouzat, ἔνθ' ἀνωτ., n. 1065 ἐπ.

17. Γαλλ. 'Ακυρ. 25 'Ιουλίου 1949.

18. 'Εκ τῆς ἑλλην. νομολογίας σχετ. ἡ Α.Π. 479/1940, Θέμ. ΝΒ', 125. Σχετ. ἐπίσης ἐπὶ ἀναλόγου θέματος Α.Π. 366/1940, 121/1949, 379/1950.

ἡ ἐκτίμησις αὕτη δὲν εἶναι ἀπὸ τὰς μικροτέρας δυσκολίας τοῦ ἔργου τοῦ δικαστοῦ. Ἡ ἐπιστήμη δὲν καταλήγει μὲ τὴν πρώτην προσπάθειαν εἰς ἀσφαλῆ συμπεράσματα. Ἀπὸ τοῦ πειραματισμοῦ μέχρι τῆς ἐπιστημονικῆς βεβαιότητος μεσολαβοῦσι πολλαὶ διαβαθμίσεις καὶ στάδια.

5. Τὰ παρ' ἡμῖν.—Ἡ ἑλληνικὴ νομολογία πλέον ἢ ἅπαξ ἠσχολήθη μὲ τὴν ἐπιρροὴν τῶν ἀνακαλύψεων ἢ τῶν ἐπιστημονικῶν μεθόδων ἐπὶ τῶν μέσων ἀποδείξεως. Οὕτω περιλαμβάνει εἰς τὴν ἔννοιαν τῶν ἐγγράφων καὶ τὰς φωτογραφίας[19]. Διὰ τὴν περίπτωσιν αὐτοψίας ἐπ' ἀκροατηρίου πρὸς ἐξακρίβωσιν ὑπὸ τοῦ δικαστηρίου ἐὰν ὑπάρχῃ ὁμοιότης μεταξὺ ἐξωγάμου τέκνου τῆς ἐναγούσης καὶ τοῦ ὡς πατρὸς φερομένου ἐναγομένου, ἀπόφασις τοῦ ἐφετείου ἔκρινεν, ὅτι τὸ τοιοῦτον μέσον εἶναι ἐπισφαλὲς καὶ παρακεκινδυνευμένον, καθ' ὅσον προκειμένου περὶ χαρακτηριστικῶν ἢ φυσιογνωμίας νεογνοῦ ἢ μείρακος, ἡ ὑποκειμενικὴ ἑκάστου ἀντίληψις εἶναι διάφορος, ἤτοι ὅτι ἐσφαλμένως τὸ πρωτοδικεῖον διέταξεν αὐτοψίαν περὶ τοιούτου ζητήματος μὴ δυναμένου νὰ ἐξακριβωθῇ διὰ τοῦ ἀποδεικτικοῦ τούτου μέσου[20]. Ἐξ ἄλλου τὰ δικαστήρια τῆς οὐσίας εἰς πλείστας περιπτώσεις ἀγωγῆς ἀναγνωρίσεως ἐξωγάμων τέκνων, διατάσσουσιν ἀπόδειξιν καὶ δι' ἐξετάσεως τοῦ αἵματος ὑπὸ πραγματογνωμόνων. Καὶ ἐκ τούτων, ἄλλα μὲν ἀναγνωρίζουσι πλήρη ἀπόδειξιν εἰς τὴν τοιαύτην πραγματογνωμοσύνην[21], ἄλλα δέ, ὅπερ καὶ φαίνεται ἐπικρατέστερον, δέχονται τὴν ὡς τεκμηρίου ἀξίαν τῆς τοιαύτης πραγματογνωμοσύνης[22]. Περαιτέρω δέχονται, ὅτι δὲν εἶναι ὑποχρεωτικὴ ἡ διάταξις πραγματογνωμοσύνης, ἐν πάσῃ δὲ περιπτώσει ἀναγνωρίζουσιν ὅτι δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἐξαναγκασθῇ ὁ διάδικος ὅπως ὑποβληθῇ εἰς τὴν ἐξέτασιν αἵματος.

6. Ὡς συμπέρασμα τῶν ἀνωτέρω προκύπτει, ὅτι ὁ δικαστὴς δὲν δύναται ν' ἀρνηθῇ τὴν χρησιμοποίησιν τῶν νεωτέρων ἐπιστημονικῶν μεθόδων πρὸς ἀνακάλυψιν τῆς ἀληθείας, ἐφ' ὅσον δὲν ἐξέρχονται τοῦ πλαισίου τῶν ὑπὸ τοῦ νόμου ἀναγνωριζομένων μέσων ἀποδείξεως. Ἀλλὰ τὸ τοιοῦτον πρέπει νὰ πράττῃ μετ' ἄκρας περισκέψεως, φροντίζων πάντοτε τὸ μέν, νὰ μὴ παραβλάπτωνται αἱ ἀνώτεραι ἠθικαὶ ἀρχαὶ καὶ ὡρισμένα εἰς τὸ ἐν κοινωνίᾳ βιοῦν ἄτομον ἀνεγνωρισμένα δικαιώματα, τὸ δέ, ἐν τῇ χρήσει τῶν μέσων τούτων νὰ ἐρευνῶνται ὅλαι αἱ προϋποθέσεις τῆς πρακτικῆς των καὶ μετ' ἀσφαλείας ἀποδόσεώς των.

---

19. Α.Π. 65/1943, ΕΕΝ., ι', 253. Εἰς τὴν περὶ ἧς ἐδίκασεν ὑπόθεσιν ἴσως ἀσφαλεστέρα θὰ ἦτο ἡ ἐκτίμησις τῶν ἐκ τῶν φωτογραφιῶν προκυπτόντων ὡς τεκμηρίων. Βλ. σχετ. καὶ Γ. Ράμμου, ἐν ΕΕΝ., ι', 253–254 ἐν ὑποσημ. Ἐπίσης καὶ Ἐμμ. Μιχελάκη, ἐν Θέμ. ΝΑ', 386 ἐπ. καὶ αὐτόθι βιβλ., Α.Π. 577/49, ΕΕΝ., ιζ', 167, Ν. Δίκ., τ. 6, σελ. 229, 491/40, Θέμ. ΝΒ', 134, 573/40, 65/43, 253/50, 43]50, 43]49, Ν. Δίκ. τόμ. 5, σελ. 287.

20. Βλ. καὶ Α.Π. 479/40, Θέμ. ΝΒ', 125. Σχετ. καὶ Ε.Α. 1164, Θέμ. ΞΑ', 125.

21. Ε.Α. 1017/46, Θέμ. ΝΖ', 277.

22. Ε.Α. 1543/53, ΕΕΝ., η', 478. Παλαιοτέρα ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδ. Ἀθηνῶν 842/43, ΕΕΝ., ια', 81, ἐθεώρησεν ἀναγκαίαν τὴν ἐξέτασιν τοῦ αἵματος διὰ τριῶν πραγματογνωμόνων, τὸ δὲ πόρισμα ταύτης ὑποχρεωτικὸν διὰ τὸ δικαστήριον.

ΔΙΕΝΕΞΙΣ ΤΡΟΤΣΚΥ - ΣΤΑΛΙΝ

Ὑπὸ Ν. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ, Ἀστυν. Δ)ντοῦ Α

1.—Ὁ Τρότσκυ πρὸ τῆς Ρωσσικῆς ἐπαναστάσεως καὶ κατ' αὐτήν.
2.—Κατηγορίαι τοῦ Τρότσκυ περὶ παρεκκλίσεως ἀπὸ τὶς ἀρχὲς τοῦ Μαρξισμοῦ.
3.—Θάνατος Λένιν.—Ἀγὼν Τρότσκυ—Στάλιν.
4.—Τὸ σημεῖα τῆς διενέξεως Τρότσκυ καὶ Στάλιν.
5.—Ὁ Στάλιν κατηγορεῖ τὸν Τρότσκυ ὡς ἐξτρεμιστή.
6.—Ἐξορία τοῦ Τρότσκυ.—Ἵδρυσις τῆς Δ' Διεθνοῦς.
7.—Σημασία τῆς διενέξεως Τρότσκυ—Στάλιν διὰ τὴν ἀστυνομίαν.

1. Στὸ ἄρθρο μας αὐτὸ θὰ ἀσχοληθοῦμε μὲ τὸ ἱστορικὸ τῆς δημιουργίας τοῦ περιφήμου πολιτικοῦ σχίσματος μεταξὺ τοῦ Λέοντος Δαβίδοβιτς Τρότσκυ καὶ τοῦ Στάλιν, ὁ ὁποῖος ὡς Γενικὸς Γραμματεὺς τοῦ Ρωσσικοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος, ἦτο καὶ ὁ οὐσιαστικὸς ἀρχηγὸς τοῦ Ρωσσικοῦ κομμουνιστικοῦ κράτους, ἀνέλαβε δὲ καὶ κατὰ τύπους τὴν ἀρχηγία τοῦ Κράτους κατὰ τὸν τελευταῖο πόλεμο.

Ὁ Τρότσκυ ἀπὸ τὸ ἔτος 1896 εἶχεν ἀναπτύξει σπουδαιοτάτην ἐπαναστατικὴν δρᾶσιν μὲ βάσι τὴν Μαρξικὴ θεωρία, ἀπὸ δὲ τὸ 1903 ὁπότε διεσπάσθη τὸ σοσιαλδημοκρατικὸ κόμμα, στὸ κόμμα τῶν Μπολσεβίκων ὑπὸ τὸν Λένιν καὶ στὸ κόμμα τῶν Μενσεβίκων ὑπὸ τὸν Μαρτώφ, ἀκολούθησε δική του πολιτικὴ γραμμή, ποὺ διέφερε τόσο ἀπὸ τὴν γραμμὴ τῶν Μπολσεβίκων ὅσο καὶ ἀπὸ τὴ γραμμὴ τῶν Μενσεβίκων.

Κατὰ τὴν κομμουνιστικὴ ὅμως ἐπανάστασι τοῦ 1917 συνεμάχησε μὲ τοὺς Μπολσεβίκους καὶ ἀπέβη μετὰ τοῦ Λένιν ὁ σπουδαιότερος ἀρχηγὸς καὶ θεμελιωτὴς τῆς ἐπαναστάσεως, ὅπως δὲ ἀναφέραμε εἶναι ἐκεῖνος, ποὺ κατέστειλε ὅλα τὰ ἀντεπαναστατικὰ κινήματα μὲ τὸν ἐρυθρὸ στρατό, τὸν ὁποῖον διωργάνωσε ὁ ἴδιος.

Κατὰ τὸ 1921 ἐμφανίζεται ἡ πρώτη ἐργατικὴ ἀντιπολίτευσις στοὺς κόλπους τοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος ἀπὸ τοὺς Σλιαπνίκωφ καὶ τὴν Ἀλεξ. Κολοντάϊ.

Ἡ ἀντιπολίτευσις αὐτὴ διεμαρτύρετο κατὰ τῆς ἐνεργοῦ καὶ ἀδικαιολογήτου ἐπεμβάσεως τοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος στὴ διοίκησι τῶν συνδικάτων καὶ κατὰ τῶν ὑπερβολῶν τοῦ γραφειοκρατικοῦ μηχανισμοῦ.

Ἀλλὰ δὲν εἶχεν ἐπιβλαβεῖς συνεπείας γιὰ τὴν ἑνότητα τοῦ κόμματος, καὶ γι' αὐτὸ δὲν ὡδήγησε σὲ ἐσωτερικὸ σχίσμα.

Ἐκεῖνο, ποὺ προεκάλεσε σοβαρὲς συζητήσεις ἦτο ὁ μαρασμὸς τῆς σοβιετικῆς βιομηχανίας, ὁ ὁποῖος ηὔξανε διαρκῶς.

Τὸ κόστος τῆς παραγωγῆς δὲν κατέβαινε, ἡ ἀπόδοσις τῆς ἐργασίας δὲν ηὔξανε καὶ ἡ πολυδάπανος γραφειοκρατία, δὲν ἤθελε νὰ παρατήσῃ τὶς ἀξιώσεις της.

Κατὰ τὴν ἄνοιξι τοῦ 1923 ἕνεκα τῆς πλουσίας παραγωγῆς, τὰ ἀγροτικὰ προϊόντα ἔχασαν τὰ 40 % τῆς ἀξίας των, μόνον καὶ μόνον, λόγῳ τοῦ νόμου τῆς προσφορᾶς καὶ τῆς ζητήσεως.

Ἀντιθέτως ἡ τιμὴ τῶν βιομηχανικῶν προϊόντων, λόγῳ τῆς σπανιότητος αὐτῶν, ηὔξανε.

Ἔτσι, τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1923, ὁ ἀγρότης γιὰ ν' ἀγοράσῃ ἕνα ἄροτρο, ἔπρεπε νὰ πωλήσῃ τριπλασία ποσότητα σιταριοῦ, ἀπὸ τὴν ποσότητα, ποὺ ἐχρειάζετο τὸ 1913.

Ἡ σοβιετικὴ Κυβέρνησις ἀπεφάσισε τότε, ν' ἀγοράσῃ τὸ Κράτος διὰ τοῦ ἐπι-

2. Ἀλλ' ὁ Τρότσκυ, ἐπὶ κεφαλῆς 46 κομμουνιστῶν πολιτικῶν, ἄρχισε νὰ κατηγορῇ τὴν Κεντρικὴ ἐπιτροπὴ τοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος, ὅτι μ' αὐτὸ τὸν τρόπο ὁδηγεῖ τὸ κόμμα σὲ ἐπικίνδυνες παρεκκλίσεις ἀπὸ τὶς ἀρχὲς τοῦ Μαρξισμοῦ καὶ σπρώχνει τὴ χώρα πρὸς τὴν καταστροφή.

Ὁ Τρότσκυ ἐκπροσωποῦσε μὲ τὴν στάσι του αὐτὴ τὴν δυσαρέσκεια τοῦ βιομηχανικοῦ προλεταριάτου, τὸ ὁποῖο δὲν ἦτο διατεθειμένο νὰ προβῇ σὲ τόσες θυσίες χάριν τῶν ἀγροτῶν.

Ἀλλ' ἡ ἀντιπολίτευσις αὐτή, δὲν ὡδήγησε ἀόμη εἰς σχίσμα, γιατὶ ζοῦσε ὁ Λένιν, ὁ ὁποῖος ἐπεβάλλετο μὲ τὸ κῦρος του καὶ τὴν πολιτικὴ ἐλαστικότητά του.

Ὁ Τρότσκυ ὅμως, ἠναγκάσθη τότε νὰ παραιτηθῇ μόνον, ἀπὸ τὴ θέσι του ὡς ἐπίτροπος τοῦ λαοῦ, ὡς Ὑπουργὸς δηλαδή, ἐπὶ τῶν Στρατιωτικῶν.

3. Στὶς 21 Ἰανουαρίου 1924 ὁ Λένιν ἀπέθανε.

Ὁ θάνατος τοῦ Λένιν ἐθεωρήθη ἀπὸ τοὺς μπολσεβίκους τῆς Σοβιετικῆς Ρωσσίας ὡς μεγάλη ἀπώλεια, γιατὶ ὁ λανθάνων μέχρι τότε ἀγὼν μεταξὺ τοῦ Στάλιν καὶ Τρότσκυ, ἔλαβε ὕστερα ἀπ' αὐτόν, ὀξυτάτη καὶ ἔκδηλο μορφή, ἀπολήξας εἰς ἐπιζήμιο σχίσμα, ὅπως ἀκριβῶς εἶχε προϊδει καὶ ὁ Λένιν στὴν πολιτική του διαθήκη.

Τὸ φθινόπωρο τὸ 1924 ὁ Τρότσκυ ἐξέδωκε τὸ ἔργον του ὑπὸ τὸν τίτλον «Τὰ μαθήματα τοῦ Ὀκτωβρίου», ὅπου ἐπαναλαμβάνοντας τὴ θεωρία τῆς διαρκοῦς ἐπαναστάσεως, ἤθελε ν' ἀποδείξῃ, ὅτι αὐτός, κατὰ τὸ 1917, δὲν εἶχε προσέλθει στὸ μπολσεβικικὸ κόμμα ὡς ὀπαδός, ἀλλ' ὡς σύμμαχος, γιατί, στὴν ἰδεολογικὴ ἐξέλιξι αὐτοῦ καὶ τοῦ Λένιν ἐπῆλθε τότε συνάντησις καὶ τῶν δύο.

Ὁ Τρότσκυ, στὸ ἔργο του αὐτό, ἐξεδήλωνε ἐπίσης φανερὰ τὴν περιφρόνησί του πρὸς τοὺς ζῶντας ἡγέτας τοῦ μπολσεβικισμοῦ καὶ ἰδίως πρὸς τὸν Στάλιν, τὸν Ζηνοβιὲφ καὶ τὸν Καμένεφ.

Ἡ Κεντρικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος ἀντέδρασε κατὰ τοῦ Τρότσκυ ἀντικατηγοροῦσα αὐτὸν ὅτι, μὲ τὴ θεωρία του «περὶ διαρκοῦς ἐπαναστάσεως», ὑποτιμᾷ τὸ ρόλο τῆς ἀγροτικῆς τάξεως καὶ τορπιλλίζει τὴ συμμαχία μεταξὺ τῶν ἐργατῶν καὶ ἀγροτῶν.

Ὁ Ζηνοβιὲφ καὶ ὁ Καμένεφ ἐζήτησαν μάλιστα ἀπὸ τὸ πολιτικὸ γραφεῖο ν' ἀπομακρυνθῇ ὁ Τρότσκυ, ἀπὸ τὴν ἐνεργὸ πολιτικὴ δρᾶσι ἀλλ' ἡ πρότασίς των αὐτὴ ἀπερρίφθη.

4. Λίγο ἀργότερα, ἠγέρθη μεταξὺ τοῦ Τρότσκυ καὶ τοῦ Στάλιν ὀξυτάτη συζήτησις ἐπὶ νέου προβλήματος, τὸ ὁποῖο συνεκλόνισε ὁλόκληρη τὴ Ρωσσία.

Τὸ πρόβλημα τοῦτο ἦτο, **ἂν εἶναι δυνατὴ ἡ πραγματοποίησις τοῦ σοσιαλισμοῦ σὲ μιὰ καὶ μόνη χώρα, ἢ ἔπρεπε νὰ γίνῃ τοῦτο σὲ διεθνῆ κλίμακα.**

Ὁ Τρότσκυ δὲν παρεδέχετο ὅτι ἡ Ρωσσία μόνη της μποροῦσε νὰ ἐφαρμόσῃ τὸ σοσιαλιστικὸ σύστημα.

Γιὰ τὸν θρίαμβο τοῦ σοσιαλισμοῦ χρειάζεται κατ' αὐτόν, νὰ καταλάβουν τὴν ἐξουσία καὶ οἱ προλετάριοι τῶν πλέον προωδευμένων χωρῶν τῆς Εὐρώπης.

Ἡ σοβιετικὴ Ρωσσία, ἔπρεπε ἐπομένως, σύμφωνα μὲ τὴν ἀρχὴ αὐτή, νὰ θυσιάσῃ τὸ πᾶν χάριν τῆς **παγκοσμίου ἐπαναστάσεως,** γιατὶ ὅπως ὑπεστήριζε ὁ Τρότσκυ, οἱ δικές της δυνάμεις, λόγῳ τῆς τεχνικῆς καθυστερήσεώς της καὶ τοῦ ὑπερβολικοῦ πληθυσμοῦ της, ἦσαν ἀνεπαρκεῖς γιὰ τὴ δημιουργία τοῦ σοσιαλισμοῦ.

Ἡ προσπάθεια ἐπίσης τῶν κομμουνιστῶν, ὅπως μὲ κάθε θυσία διατηρήσουν τὴν ἐξουσία στὴ Ρωσσία, ἐνῷ δὲν θὰ ἐθριάμβευε στὴν Εὐρώπη ἡ σοσιαλιστικὴ ἐπανά-

στασις, ἰσοδυναμοῦσε, κατὰ τὸν Τρότσκυ, μὲ γραφειοκρατικὸ ἐκφυλισμό.

'Ο Ζηνοβιὲφ καὶ ὁ Καμένεφ, οἱ ὁποῖοι προηγουμένως καταπολεμοῦσαν τὸν Τρότσκυ, συνεμάχησαν ἀργότερα μ' αὐτόν, καὶ ἐσχημάτισαν τὸ 1925—1926 μιὰ κοινὴ ἀντιπολίτευσι, ποὺ εἶναι γνωστὴ μὲ τὸ ὄνομα «Τρόϊκα» (Τριαδικὴ) ἢ Νὸπ (νέα ἀντιπολίτευσις).

Στὴ θεωρία, ποὺ διετύπωσαν ὁ Τρότσκυ καὶ ὁ Ζηνοβιέβ, περὶ τοῦ ἀδυνάτου τῆς πραγματοποιήσεως τοῦ σοσιαλισμοῦ σὲ μιὰ μόνη χώρα, ὁ Στάλιν ἀπαντοῦσε ὡς ἑξῆς : «Μποροῦμε ν' ἀνοικοδομήσουμε τὸ σοσιαλισμὸ καὶ θὰ τὸν ἀνοικοδομήσουμε » μὲ τοὺς ἀγρότας ὑπὸ τὴν διεύθυνσι τῆς ἐργατικῆς τάξεως, γιατὶ ὑπὸ τὸ καθεστὼς » τῆς δικτατορίας τοῦ προλεταριάτου, ἔχουμε ὅλα τὰ ἀναγκαῖα δεδομένα γιὰ νὰ » πραγματοποιήσουμε ἐξ ὁλοκλήρου τὸ σοσιαλισμό, ὑπερπηδῶντες ὅλες τὶς ἐσω- » τερικὲς δυσκολίες καὶ μποροῦμε καὶ ὀφείλουμε νὰ τὶς ὑπερπηδήσουμε, μὲ τὶς δι- » κές μας δυνάμεις».

'Η μετάταξις τότε τοῦ Ζηνοβιὲφ στὴν ἀντιπολίτευσι εἶχε μεγάλη σημασία, γιατὶ ὁ Ζηνοβιὲφ ἦτο ὁ Γενικὸς Γραμματεὺς τῆς Γ' Διεθνοῦς καὶ γραμματεὺς τοῦ σοβιὲτ τοῦ Λένιγκραντ.

'Αλλ' ὁ Στάλιν, δὲν ἐδίστασε καθόλου νὰ ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὰ καθήκοντά του τὸν ἀντίπαλο πλέον αὐτὸν καὶ νὰ τὸν διώξῃ ἀπὸ τὸ πολιτικὸ γραφεῖο.

Τὸ 1927 ἔγινε νέα ἐπίθεσις τῆς ἀντιπολιτεύσεως αὐτῆς κατόπιν τῆς ἀποτυχίας τῆς κινεζικῆς ἐπαναστάσεως.

'Ο Τρότσκυ, κατηγόρησε τὴ διεύθυνσι τοῦ κόμματος γιατὶ ὑπεστήριζε τὸν Τσὰνγκ-Κάϊ-Σέκ, ἐνῷ θὰ ἔπρεπε κατὰ τὴ γνώμη του νὰ ὑπερνικηθοῦν οἱ ἐργατικὲς μάζες νὰ ἐξεγερθοῦν καὶ νὰ ριφθῇ τὸ σύνθημα «Ὅλη ἡ ἐξουσία στὰ σοβιέτ».

'Ο Στάλιν ἀπαντοῦσε σ' αὐτὸ «πολλὲς φορὲς ἐπέστησα τὴν προσοχὴ ἐπὶ τῶν » κακῶν μεθόδων, τὶς ὁποῖες μεταχειρισθήκαμε στὴν Κίνα γιὰ νὰ κάνουμε μισητὴ » τὴν Βρεττανικὴ Αὐτοκρατορία στὴν 'Ασία. 'Επανειλημμένως ἐτόνισα στοὺς συν- » τρόφους Ζηνόβιεφ, Τρότσκυ, Ράντεκ καὶ ἄλλους, ὅτι ἡ συνεργαζομένη «Καμαρίλλα» » Μποροντὶν-Τσὲν στὴν Κίνα ἐσήμαινε χρεωκοπία τοῦ γοήτρου μας στὴ Ρωσσία. Σή- » μερα κατανοοῦμε τὸ πικρὸ αὐτὸ μάθημα καὶ πρέπει νὰ σπεύσουμε νὰ θάψουμε » τοὺς παράφρονας ἐξτρεμιστὰς τῆς Κίνας γιὰ νὰ μὴ θρηνήσουμε τὴν καταστροφὴ » τῆς Σοβιετικῆς Ρωσσίας.

«Εἶναι ἀνάγκη νὰ παραδεχθοῦμε σοβαρῶς ὅτι, δὲν μπορέσαμε νὰ κάνουμε μισητὴ » τὴ Βρεττανικὴ Αὐτοκρατορία στὶς 'Ινδίες. Τὶς ἴδιες ἰδέες καὶ τὶς ἴδιες ἐπιδιώξεις » εἶχαν οἱ Τσαρικοί, ἕναν αἰῶνα πρὶν ἀπὸ μᾶς γιὰ τὶς 'Ινδίες.

«Δὲν θὰ ἤμουν φίλος τῶν Κινεζικῶν μαζῶν, ἐὰν ἐπεδοκίμαζα τὰς μεθόδους » τοῦ συντρόφου Μποροντίν, ὁ ὁποῖος περιμένει νὰ ἰδῇ κομμουνιστικὴ ἐπανάσταση » σὲ μιὰ χώρα ἀπέραντη, ὅπως εἶναι ἡ Κίνα, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι δὲν μποροῦν νὰ » καταλάβουν καὶ νὰ χωνέψουν τὶς θεωρίες πάνω στὶς ὁποῖες βασίζεται τὸ σύστημά » μας. Σ' ὅλη τὴν Κίνα μὲ τὰ 400 ἑκατομμύριά της ὑπάρχουν 400 πραγματικοὶ κομ- » μουνισταί, δηλαδὴ ἕνας κομμουνιστὴς σὲ κάθε ἑκατομμύριο κατοίκων.

«Θὰ θεωροῦσα τὴ δρᾶσι τοῦ Μποροντὶν στὴν Κίνα ὡς κωμῳδία φαρσοειδῆ, » ἐὰν δὲν εἶχε τραγικὰ ἀποτελέσματα γιὰ τὴ Ρωσσία. Τώρα, τὰ ἀποτελέσματα » αὐτὰ ἄρχισαν νὰ γίνωνται αἰσθητὰ γιὰ τὴν πολιτική μας στὴν 'Ανατολή, στὴ Δύσι » καὶ πανταχοῦ».

'Εννοεῖται ὅτι αὐτά, ποὺ ἔλεγε ὁ Στάλιν, εἶναι μὲν ἀλήθειες ἀλλ' ἀμφιβάλουμε ἂν τὶς πίστευε, γιατὶ εἴμεθα βέβαιοι ὅτι, ἀποτελοῦσαν ἕναν ἀπὸ τοὺς περίφημους ἑλιγμοὺς τῆς κομμουνιστικῆς Διεθνοῦς, τὴν ὁποίαν διηύθυνε αὐτὸς οὐσιαστικῶς, ὕστερα ἀπὸ κάθε ἀποτυχία. Δὲν φανταζόμαστε δὲ ὅτι ἡ Γ' Διεθνής, θὰ διέθετε τόσα

πολλὰ χρήματα γιὰ τὴν ἐπιτυχία τῆς ἐπαναστάσεως στὴν Κίνα, ἐὰν δὲν εἶχε τὴν ἔγκρισι τοῦ Στάλιν.

5. Προηγουμένως ἀναφέραμε ὅτι ὁ Στάλιν κατηγοροῦσε τὸν Τρότσκυ κ.λ.π. ὡς «ἐξτρεμιστάς». Ἐξτρεμισμὸς (extremisme) λέγεται στὴν πολιτικὴ καὶ κομμουνιστικὴ ἰδίως κίνησι, ἡ μετὰ πείσματος ἐμμονή, στὶς θεωρητικὲς ἀρχές, ποὺ μεταβάλλονται εἰς δόγματα, καὶ ἡ διαρκὴς προσπάθεια ὑπερβολῆς πρὸς τ' ἀριστερά.

Ὁ ἐξτρεμισμὸς ἐχαρακτηρίσθη ἀπὸ τὸν Λένιν ὡς «παιδικὴ ἀρρώστεια τοῦ κομμουνισμοῦ», ἔχει ἐκδόσει μάλιστα τὸ 1920 καὶ σχετικὸ βιβλίο μὲ τὸν τίτλο «Ἡ παιδικὴ ἀσθένεια τοῦ κομμουνισμοῦ ἢ ὁ κομμουνισμὸς τῆς ἀριστερᾶς».

«Τὸν ἐξτρεμισμὸ χαρακτηρίζει στὸ βιβλίο αὐτὸ ὡς λίαν ἐπικίνδυνο παρέκκλισι » ἀπὸ τὰ συμφέροντα τῆς ἐπαναστάσεως.

«Οἱ ἐξτρεμισταὶ παρουσιαζόμενοι ὡς ἀδιάλλακτοι καὶ ἐναντίον οἱουδήποτε συμβιβασμοῦ ἢ ὑποχωρήσεως μεταβάλλουν τὴ θεωρία σὲ νεκρὸ δόγμα καὶ εἰς αὐτοσκοπόν, ἐνῷ εἶναι τὸ μέσον μόνον γιὰ τὴν ἐπιτυχία τοῦ στρατηγικοῦ σκοποῦ.

«Καθῆκον ἑνὸς ἐπαναστατικοῦ κόμματος, κατὰ τὸν Λένιν, δὲν εἶναι νὰ δια- » κηρύσσῃ ὅτι δὲν δέχεται κανένα συμβιβασμό, πρᾶγμα ἀδύνατον, ἀλλὰ νὰ κατορ- » θώνῃ μὲ διαφόρους συμβιβασμούς, ἐφόσον εἶναι αὐτοὶ ἀπαραίτητοι, νὰ παραμένῃ » πιστὸς στὶς ἀρχές του, στὴν τάξι του, στὸ ἐπαναστατικό του καθῆκον, στὸ ἔργο » τῆς προετοιμασίας τῆς ἐπαναστάσεως καὶ τῆς διαπαιδαγωγήσεως τῶν λαϊκῶν » μαζῶν.

«Ὑπάρχουν δέ, ὅπως διδάσκει ὁ Λένιν στὸ βιβλίο του αὐτό, διάφορα εἴδη » συμβιβασμῶν, καὶ στὸ σημεῖο ἀκριβῶς αὐτὸ ἔγκειται ἡ ἱκανότης τοῦ κομμουνι- » στικοῦ κόμματος : νὰ προβαίνῃ δηλαδὴ στοὺς καταλλήλους συμβιβασμοὺς ἀναλό- » γως πρὸς τὸ περιβάλλον τῶν ἑκάστοτε συνθηκῶν, τοῦ βαθμοῦ τῆς ἀναπτύξεως » ἐπαναστατικῆς πάλης κ.λ.π.

«Ὁ συμβιβασμὸς ἢ ἡ συνεργασία μὲ ἄλλα κόμματα ἢ ἄλλες ὁμάδες, ὅταν γί- » νωνται ὅπως πρέπει, ἐπιτρέπουν νὰ βάλλουμε κατὰ τοῦ ἰδίου σημείου κατὰ τοῦ » ὁποίου ἐβάλλαμε καὶ προηγουμένως, ἀκολουθοῦμε δὲ μονάχα διάφορη κατεύ- » θυνσι».

Αὐτὴ λοιπὸν τὴ φορά, ἡ ρῆξις μεταξὺ Στάλιν—Τρότσκυ πῆρε μεγαλύτερη ἔκτασι, ἐχρησιμοποιήθησαν δὲ καὶ ἀπὸ τὶς δύο παρατάξεις μέθοδοι συνωμοτισμοῦ, οἱ ὁποῖες ἦσαν ἐν χρήσει ἐπὶ τοῦ Τσαρικοῦ καθεστῶτος.

Ἔτσι στὶς 7 Νοεμβρίου τοῦ 1927 καὶ κατὰ τὴ δεκάτη ἐπέτειο τῆς Ὀκτωβριανῆς ἐπαναστάσεως, ἡ ἀντιπολίτευσις ὠργάνωσε διαδηλώσεις στοὺς δρόμους κατὰ τῆς διευθύνσεως τοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος.

Κατόπιν τῶν διαδηλώσεων αὐτῶν, ὁ Τρότσκυ καὶ πολλὰ σημαίνοντα μέλη τῆς ἀντιπολιτεύσεως διεγράφησαν ἀπὸ τὸ κομμουνιστικὸ κόμμα. Ὁ Ζηνόβιεφ τότε καὶ ὁ Καμένεφ ἐγκατέλειψαν τὴν ἀντιπολίτευσι καὶ ἐδήλωσαν ὅτι ἐπλανήθησαν.

Κατόπιν τῆς μετανοίας των αὐτῆς ἀπεκλείσθησαν προσωρινῶς ἀπὸ τὸ κόμμα καὶ ἀργότερα, ἤτοι τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 1932 διεγράφησαν καὶ αὐτοὶ ὁριστικῶς.

6. Ὁ Τρότσκυ ὅμως ἀδιάλλακτος καὶ πλήρης αὐτοπεποιθήσεως παρέμεινε πιστὸς στὶς ἀρχές του καὶ γιὰ τὸ λόγο αὐτὸ ἐξετοπίσθη τὸν Ἰανουάριο τοῦ 1927 στὴν Ἄλμα-Ἄλτα καὶ τὸν Ἰανουάριο τοῦ 1929 ἀπηλάθη στὴν Κωνσταντινούπολι καὶ ἐγκατεστάθη στὴν Πρίγκηπο.

Ἀπὸ τὴν ἐξορία του ὁ Τρότσκυ ἐξηκολούθησε τὶς ἐπιθέσεις του κατὰ τοῦ Ρωσσικοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος καὶ τῆς Γ' Διεθνοῦς μὲ βιαιότητα.

Ἔτσι, ἐπέτυχε νὰ συγκεντρώσῃ γύρω του, ἰδίως στὴ Γερμανία, Γαλλία,

'Ισπανία, 'Αμερικὴ καὶ σ' ἄλλες χῶρες διάφορες ὁμάδες, ἔξω ἀπὸ τὰ κομμουνιστικὰ κόμματα, ποὺ ὠργανώθησαν ὅμως κατὰ τὸ κομμουνιστικὸ σύστημα.

'Αργότερα ὁ Τρότσκυ ἐπῆγε εἰς Παρισίους, ὅπου τὸ 1934 κατώρθωσε νὰ κάνῃ ἕνα συνέδριο ἀπὸ ἀντιπροσώπους διαφόρων χωρῶν, ποὺ ἀκολουθοῦσαν τὶς ἀρχές του γιὰ νὰ ἱδρύσῃ νέα Διεθνῆ κομμουνιστικὴ ὀργάνωσι στὴν ὁποία ἔδωσε τὸν τίτλο Δ'. Διεθνής.

"Οπως ὅμως ἀναφέραμε καὶ σὲ προηγούμενο ἄρθρο μας μέχρι σήμερα δὲν ὡρίσθη μόνιμος ἕδρα τῆς διεθνοῦς αὐτῆς, μήτε καθωρίσθησαν τὰ διευθυντικὰ ὄργανά της, γιατὶ ἡ Γ' Διεθνὴς τῆς Μόσχας διεξήγαγε ἐναντίον τῶν ὀπαδῶν τοῦ Τρότσκυ ἀγρία πάλη. 'Αργότερα ὁ Τρότσκυ ἐγκατεστάθη στὸ Μεξικὸ καὶ ἐσυνέχισε ἀπὸ ἐκεῖ τὴν πολεμική του κατὰ τοῦ Στάλιν, μέχρι τῆς δολοφονίας του μὲ τσεκοῦρι στὶς 20 Αὐγούστου 1940, μέσα στὴ βίλλα του στὸ προάστειο Κοϋρακαὶ τοῦ Μεξικοῦ ὅπου εἶχε ὁριστικῶς ἐγκατασταθῆ.

Φαίνεται δὲ ὅτι καὶ μέσα στὴ Ρωσσία εἶχε κατορθώσει νὰ δημιουργήσῃ ἰσχυρὴ ἀντιπολίτευση, ποὺ ἐργάζετο συνωμοτικὰ λόγῳ τῆς ἀσκουμένης τρομοκρατίας, ἂν λάβῃ κανεὶς ὑπ' ὄψει του τὶς περίφημες δίκες τῶν ἐτῶν 1935 καὶ 1937 κατὰ τὶς ὁποῖες κατηγορήθησαν ὡς Τροτσκισταί, σαμποταρισταί, ἐχθροὶ τοῦ λαοῦ καὶ προδόται τῆς κομμουνιστικῆς ἐπαναστάσεως, οἱ πρωτεργάται αὐτῆς, οἱ ὁποῖοι καὶ κατεδικάσθησαν εἰς θάνατον ἐκτελεσθέντες ἀμέσως, ὅπως εἶναι ὁ Καμένεφ, ὁ Ζηνόβιεφ, ὁ Ράντεκ, ὁ Σοκολνίκωφ, ὁ στρατάρχης Τουχατσέφσκι, ὁ Μπουχάριν καὶ πλεῖστοι ἄλλοι.

7. Τώρα θὰ διερωτηθῆτε ἴσως τὶ σημασία ἔχει γιὰ μᾶς ἡ διαμάχη μεταξὺ τοῦ Στάλιν καὶ τοῦ Τρότσκυ, ἀφοῦ καὶ οἱ δύο εἶναι ἔνθερμοι ὀπαδοὶ τοῦ κομμουνιστικοῦ κοινωνικοῦ συστήματος ἀνεξαρτήτως ἂν ὁ ἕνας πιστεύει ὅτι ὁ κομμουνισμὸς δὲν μπορεῖ νὰ ἐφαρμοσθῇ σὲ ἕνα μόνο Κράτος, ὁ δὲ ἄλλος διακηρύττει καὶ ἐπιχειρεῖ τὸ ἀντίθετο ;

Γιὰ τὰ ἀστικὰ Κράτη, εἶναι φανερὸ ὅτι πλέον ἐπικίνδυνος πρέπει νὰ θεωρῆται ὁ Τρότσκυ, ὁ ὁποῖος ἀπροκάλυπτα διακηρύττει ὅτι ἐπιδιώκει τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ κομμουνισμοῦ διεθνῶς καὶ ὅτι δὲν πρόκειται νὰ περιορισθῇ σὲ τοπικὲς ἐπιτυχίες, ὅπως χαρακτηρίζει τὴν ἐφαρμογὴ τοῦ κομμουνισμοῦ σὲ ἕνα ἢ δύο Κράτη.

Πρέπει ὅμως νὰ ξεύρουμε ὅτι κατὰ βάθος καὶ ὁ Στάλιν πρὸς τὸν ἴδιο ἀντικειμενικὸ σκοπὸ κατευθύνεται, πρὸς τὸν διεθνιστικὸ κομμουνισμὸ δηλαδή, ἀλλ' ἀκολουθεῖ ἄλλο δρόμο.

'Ο Στάλιν, προσεπάθει νὰ στερεώσῃ πρῶτα τὸν κομμουνισμὸ στὸ Ρωσσικὸ Κράτος, ὅπου κατωρθώθη νὰ ἐπικρατήσῃ ἡ κομμουνιστικὴ ἐπανάστασις καὶ νὰ καταλάβῃ τὴν ἐξουσία ἡ ἐργατικὴ τάξις, τὸ προλεταριᾶτο, μέχρις ὅτου προπαρασκευάσῃ τὸ ἔδαφος καὶ δημιουργήσει τὶς ἀπαραίτητες προϋποθέσεις γιὰ μιὰ γενικώτερη ἐξόρμησι τοῦ Διεθνοῦς προλεταριάτου.

Δὲν ἔπαυσε δηλαδὴ καὶ αὐτὸς ν' ἀποβλέπῃ στὸ ὄνειρο τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ κομμουνισμοῦ σ' ὅλο τὸν κόσμο, διεθνῶς δηλαδή, ὅπως ἀριβῶς ὡραματίσθη καὶ ἐδίδαξε ὁ Μάρξ.

Τοῦτο ἄλλως τε ἀποδεικνύεται καὶ ἀπὸ τὴν τακτική, τὴν ὁποία ἀκολούθησε τόσο στὴν ἐσωτερική, ὅσο καὶ στὴν ἐξωτερικὴ πολιτικὴ τῆς 'Ενώσεως Σοσιαλιστικῶν Σοβιετικῶν Δημοκρατιῶν, τῆς ὁποίας τὰς κατευθύνσεις ἔδιδε ὁ ἴδιος ὡς ἀπόλυτος κύριος.

'Εκτὸς αὐτοῦ ἡ ἐνίσχυσις ἢ μᾶλλον ἡ Γενικὴ Διεύθυνσις τῆς Γ' Κομμουνιστικῆς Διεθνοῦς, ἡ ὁποία ἐγένετο οὐσιαστικῶς ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Στάλιν, ὡς κυρίαν ἀποστο-

λὴν εἶχε τὴν προπαρασκευὴ ὅλων τῶν ἐθνῶν γιὰ μιὰ γενικὴ κομμουνιστικὴ ἐξόρμησι πρὸς ἐφαρμογὴν τῆς Δικτατορίας τοῦ Διεθνοῦς προλεταριάτου.

Μ' ἄλλα λόγια πρέπει νὰ ἔχουμε ὑπ' ὄψει μας ὅτι, ὅλες οἱ φαινομενικὲς ὑποχωρήσεις τοῦ Στάλιν, δὲν ἀποτελοῦν ὑποχώρησι τοῦ καθαρῶς κομμουνιστικοῦ του προγράμματος, ἀλλὰ τακτική, στρατηγική, ἐλιγμοὺς δηλαδή, γιὰ τὴν ἐπιτυχεστέρα ἐφαρμογὴ αὐτοῦ.

Τὰ ἀστικὰ ἑπομένως Κράτη πρέπει νὰ θεωροῦν ἐξ ἴσου ἐπικίνδυνα τὰ κηρύγματα τῶν ὀπαδῶν τοῦ Τρότσκυ καὶ τοῦ Στάλιν καὶ νὰ καταπολεμοῦν τὸν κομμουνισμὸ στὴν οὐσιαστική του βάσι, ἡ ὁποία ὅπως ξεύρουμε πλέον εἶναι προσπάθειά του πρὸς κατάργησιν τοῦ ἀστικοῦ κοινωνικοῦ συστήματος τῆς ἀτομικῆς ἰδιοκτησίας καὶ ἐφαρμογὴν τοῦ συστήματος τῆς κοινοκτημοσύνης.

Ἐμεῖς οἱ ἀστυνομικοὶ ὅμως, πρέπει νὰ γνωρίζουμε τὸ σχίσμα αὐτὸ καὶ νὰ ξεχωρίζουμε τοὺς κομμουνιστὰς ποὺ ἀκολουθοῦν τὰς ἀρχὰς τῆς Γ' Διεθνοῦς (τοὺς Σταλινικοὺς δηλαδὴ) ἀπὸ τοὺς Τεταρτοδιεθνιστὰς (τοὺς Τροτσκιστάς), γιὰ νὰ ἐκμεταλλευόμεθα σὲ δεδομένη περίπτωσι τὸ μῖσος, ποὺ ὑπάρχει μεταξὺ τούτων μὲ σκοπὸ τὴν καλλίτερη ἐνέργεια τῶν ὑποθέσεων, τὶς ὁποῖες διαχειριζόμεθα.

Ἀλλὰ καὶ γενικώτερα, τὸ σχῖσμα αὐτὸ τοῦ Τρότσκυ καὶ Στάλιν, τὸ ὁποῖο ἐδημιούργησε μιὰ σοβαρὴ ἐσωτερικὴ κρίσι στὸ Ρωσσικὸ κομμουνιστικὸ Κράτος, πρέπει νὰ τὸ παρακολουθοῦμε προσεκτικά, γιατὶ μᾶς ἀποκαλύπτει τὴν πραγματικὴ ἐσωτερικὴ κατάστασι τῆς Ἑνώσεως τῶν Σοσιαλιστικῶν Σοβιετικῶν Δημοκρατιῶν (Ε.Σ.Σ.Δ.) στοὺς διαφόρους τομεῖς τῆς πολιτικῆς, οἰκονομικῆς καὶ κοινωνικῆς ζωῆς τῆς πρώτης χώρας ὅπου ἐφηρμόσθη καὶ δοκιμάζεται ἔκτοτε ὁ κομμουνισμός.

Οἱ Τροτσκισταὶ δηλαδὴ δὲν παραλείπουν εὐκαιρία ἀπὸ τοῦ νὰ δίδουν σοβαρώτατες πληροφορίες γιὰ τὶς διάφορες φάσεις τοῦ κομμουνιστικοῦ πειράματος, κατακρίνοντες βέβαια, ἀμέσως μὲν τὸν Στάλιν καὶ τοὺς διαδόχους του, ἐμμέσως ὅμως καὶ τὸ κομμουνιστικὸ σύστημα.

Ἔτσι ὅμως μαθαίνουμε καὶ μεῖς διάφορα πράγματα, ποὺ κατ' ἄλλον τρόπο δὲν θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ πληροφορηθοῦμε, λόγῳ τῶν μέτρων, τὰ ὁποῖα ἔχουν ληφθῆ, ὥστε κανεὶς ξένος νὰ μὴ μπορῇ νὰ ἰδῇ τὶ γίνεται πραγματικὰ στὸ Σοβιετικὸ παράδεισο ἐκτὸς ἀπὸ κεῖνα, ποὺ ἡ προπαγάνδα τους παρουσιάζει στὸν ξένο κόσμο καὶ ἐκεῖνα ποὺ οἱ ἴδιοι μὲ τὴν αὐτοκριτική τους ὁμολογοῦν στὶς ἐφημερίδες τους.

Τέλος, πρέπει νὰ ξεύρουμε ὅτι ἀπὸ τὸν Δεκέμβριο τοῦ 1934, ὁπότε ἐδολοφονήθη ὁ Πρόεδρος τῶν Σοβιὲτ τοῦ Λένινγκραδ Κύρωφ κατὰ τρόπο μυστηριώδη, ἡ κρίσις, ποὺ ὑφίστατο ἀπὸ τὴν διένεξι Τρότσκυ–Στάλιν μετετράπη σὲ τρομοκρατία, μὲ μορφὴ ἀντιποίνων κατὰ τῶν Τροτσκιστῶν, στοὺς ὁποίους ἀπεδόθη ἡ δολοφονία αὐτή.

Ἡ τρομοκρατία αὐτὴ σκεπασμένη μὲ τὸν πέπλο τῆς νομιμότητος, ἐξεδηλώθη μὲ ἀθρόες συλλήψεις καὶ μὲ τὶς περίφημες δίκες τοῦ 1935 καὶ τοῦ 1937 κατὰ τὶς ὁποῖες, κατεδικάσθησαν εἰς θάνατον κατὰ δεκάδες, διάφορες προσωπικότητες τῆς προλεταριακῆς ἐπαναστάσεως καὶ ἄλλοτε συνεργάτες τοῦ Στάλιν καὶ κατὰ ἑκατοντάδες, οἱ ὀπαδοὶ αὐτῶν, ἀνώτεροι ὑπάλληλοι καὶ μέλη τοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος, οἱ ὁποῖοι κατηγορήθησαν ὡς Τροτσκισταί, προδόται καὶ ἐχθροὶ τοῦ λαοῦ.

Η ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΟΤΗΣ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ ΜΕΤΑΠΟΛΕΜΙΚΩΣ ΚΑΙ ΑΝΑΣΤΑΛΤΙΚΑ ΜΕΣΑ ΚΑΤ' ΑΥΤΗΣ

Ὑπὸ κ. **Ν. ΚΙΝΝΑ**, τ. Ἀρχηγοῦ Ἀστυνομίας Πόλεων

1.— Γενικὰ περὶ τῆς μεταπολεμικῆς ἐγκληματικότητος ἐν Ἀμερικῇ, Γαλλίᾳ, Ἀγγλίᾳ καὶ Δανίᾳ.
2.—Ἡ μεταπολεμικὴ ἐγκληματικότης ἐν Ἑλλάδι.
3.— Στατιστικὴ ἐγκληματικότητος ἐν Ἑλλάδι.
4.— Γενικὴ στατιστικὴ ἐγκληματικότητος Ἀστυνομικῆς Δ)ιεύσεως Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς.—Σκληρότης κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἐγκλημάτων.—Αἴτια.
5.— Μεταπολεμικὴ ἠθικὴ κρίσις καὶ ἀντιμετώπισις αὐτῆς.
6.—Ἀνασταλτικὰ μέσα τοῦ ἐγκλήματος: α) ὁ νόμος, β) ἡ εὔρυθμος λειτουργία τῆς πολιτείας, γ) ἡ θρησκεία καὶ ἡ οἰκογένεια, δ) ἠθικὴ ἐνίσχυσις τοῦ Κράτους ὑπὸ τῆς κοινωνίας, ε) ἀστυνομικὴ δρᾶσις,

1. Πολὺ συχνὰ ἀτυχῶς εἰς τὸν ἡμερήσιον τύπον ὁ ἀναγνώστης θὰ ἴδῃ ἀναγραφόμενον καὶ ἀπὸ ἓν ἔγκλημα, εἴτε εἰς τὴν πρωτεύουσαν τοῦ Κράτους, εἴτε εἰς τὴν ἐπαρχίαν διαπραττόμενον. Τί δεικνύει τὸ γεγονὸς τοῦτο; Μίαν κοινωνικὴν κατάπτωσιν.

Τοῦ κοινωνικοῦ αὐτοῦ φαινομένου, ποὺ ὡς ἐπιδημία παρουσιάζεται μεταπολεμικῶς εἰς ὅλας τὰς χώρας τοῦ κόσμου, ἀπειλητικὴ ἰδιαιτέρως διὰ τὰς μεγάλας πόλεις, δὲν ἐξαιρεῖται καὶ ἡ Ἑλλάς. Πρέπει ὅμως νὰ λεχθῇ ὅτι εἰς τὴν χώραν μας δὲν παρουσιάζεται μὲ τὴν πολύπλοκον καὶ ἀποτροπαίαν μορφὴν ὡς εἰς ἄλλας χώρας. Δὲν ἔχει λάβει εἰς τὴν χώραν μας, καίτοι αὕτη ὑπέστη ἰδιαιτέρως βαρείας τὰς συνεπείας τοῦ πολέμου, τὰς διαστάσεις αἵτινες ἐμφανίζονται ἀλλοῦ.

Οὕτω, κατὰ τὰς Ἀμερικανικὰς ἐγκληματικὰς στατιστικάς, εἰς τὰς μεγάλας πόλεις τῆς Ἀμερικῆς ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐγκλημάτων ὑπερέβη τὸ 1953 κατὰ 33,4% τοῦ προπολεμικοῦ. Τὰ περισσότερα δὲ ἐγκλήματα εἶναι ἁδικήματα βίας, ἐπιθέσεις, φόνοι, ἁπαγωγαί, βιασμοί, ληστεῖαι. Τῶν ἁπαγωγῶν, γενομένων μὲ τὸν σκοπὸν λήψεως λύτρων, ὁ ἀριθμὸς ηὐξήθη κατὰ 80%.

Τὸ Ὁμοσπονδιακὸν Γραφεῖον Ἐρευνῶν ἀπεκάλυψεν ὅτι κατὰ τὸ 1953 ἐγένοντο ληστεῖαι εἰς βάρος Τραπεζῶν περισσότεραι ἀπὸ ἄλλοτε. Ηὐξήθησαν αὗται κατὰ 27% ἀπὸ τοῦ 1952 μαζὶ μὲ τὰς διαρρήξεις καὶ κλοπὰς εἰς βάρος Τραπεζικῶν ἱδρυμάτων. Εἰς δὲ τὰς κυρίας ληστείας μὲ χρῆσιν ἐνόπλου βίας καὶ ἐκβιασμοῦ ἡ αὔξησις εἶναι 45% τῶν τοῦ 1952.

Κατὰ τὸν Γαλλικὸν τύπον ἀπὸ τῆς λήξεως τοῦ πολέμου κῦμα ἐγκληματικότητος ἀντιμετωπίζει ἡ Ἀστυνομία εἰς τὴν Γαλλικὴν πρωτεύουσαν. Ἓν ἀπὸ τὰ μεγάλα ἐγκληματικὰ γεγονότα τοῦ 1953 εἶναι ἡ ἐμφανισθεῖσα διὰ πρώτην φορὰν μηχανοκίνητος συμμορία εἰς τὸ κέντρον τῶν Παρισίων. Οἱ ἀσύλληπτοι αὐτοὶ λησταὶ ἐπέδειξαν πρωτοφανῆ θρασύτητα ὥστε νὰ πιστευθῇ ὅτι πρόκειται περὶ Ἀμερικανῶν γκάγκστερς.

Κατὰ τὸν Ἀγγλικὸν τύπον ἡ Ἀστυνομία τοῦ Λονδίνου ἀντιμετωπίζει μεγαλυτέραν ἐγκληματικότητα ἐκείνης τοῦ προηγουμένου πολέμου. Εἰς τὸ Λονδῖνον παρουσιάζεται σημαντικὴ αὔξησις τοῦ μεταπολεμικοῦ γκαγκστερισμοῦ. Τοὺς πρώτους μεταπολεμικοὺς μῆνας ἐγένοντο εἰς Λονδῖνον ληστεῖαι καὶ κλοπαὶ κοσμημάτων καὶ πολυτίμων ἄλλων εἰδῶν ἀξίας 70.800 λιρῶν.

Εἰς ὑπόμνημά του, τὸ ἐν Λονδίνῳ Συμβούλιον Οἰκονομικῶν Ἐρευνῶν, μετ' ἐξέτασιν ἀναφορῶν 29 κυριωτέρων Ἀστυνομικῶν περιφερειῶν τῆς Ἀγγλίας κατὰ τὸ 1950—53, ἀναφέρει ὅτι αἱ καταδίκαι κατὰ τὴν τελευταίαν τετραετίαν νεαρῶν γυναικῶν, ἡλικίας κάτω τοῦ 21ου ἔτους, ἔνεκα μέθης ηὐξήθησαν κατὰ 80%, τῶν ἐφήβων κατὰ 102%, τῶν δὲ ἄνω τοῦ 21ου ἔτους ηὐξήθη κατὰ 19%. Ἐν τῷ ὑπομνήματι ἐκδηλοῦται ἀνησυχία διὰ τὴν ἐμφανιζομένην αὐτὴν ἐκτροπὴν τῶν ἄγγλων νέων,

συσχετιζομένην μὲ τὴν παρουσιασθεῖσαν αὔξησιν τῆς ἐγκληματικότητος τῶν ἀνηλίκων.

Εἰς τὴν Δανίαν κατὰ τὰ ἔτη 1951—1952 παρουσιάσθη αὔξησις τῶν ἐγκλημάτων βίας εἰς τοιοῦτον σημεῖον ὥστε ἡ Δανικὴ Ἀστυνομία προέβη εἰς τὸ μέτρον τῆς παραδόσεως εἰδικῶν μαθημάτων εἰς ἃ ἐκαλοῦντο οἱ ἰδιῶται νὰ συμμετέχουν ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν αὐτοῦ τούτου τοῦ Διευθυντοῦ τῆς Ἀστυνομίας. Εἰδικαὶ κινηματογραφικαὶ ταινίαι δίδουν μαθήματα πυγμαχίας, πάλης, προκειμένου νὰ τὰ χρησιμοποιήσουν κατὰ τῶν κακοποιῶν.

2. Ὅταν μετὰ τὴν λῆξιν τοῦ πρώτου παγκοσμίου πολέμου ἠσχολήθη κατὰ τὸ 1928 διὰ τὴν ἐγκληματικότητα τῆς χώρας μας ὁ ἀείμνηστος καθηγητὴς τοῦ Ποινικοῦ Δικαίου Τιμ. Ἡλιόπουλος, ἔγραφε εἰς τὴν σχετικὴν μελέτην του : «Στερούμεθα » ἐπισήμων στατιστικῶν στοιχείων, τὰ ὁποῖα εἰς ὅλα τὰ πολιτισμένα Κράτη ἀποτε» λοῦσι τὸν ἀπαραίτητον ὁδηγὸν πρὸς λύσιν τῶν ἐγκληματολογικῶν ζητημάτων, » ἀλλὰ πᾶς ὁ ζῶν ἐν τῷ μέσῳ τῆς Κοινωνίας ἡμῶν καὶ ἀναγιγνώσκων τὸν ἡμερήσιον » τύπον μένει ἔκπληκτος πρὸ τοῦ πλήθους τῶν ἀγγελομένων καθ' ἡμέραν παντὸς » εἴδους ἐγκλημάτων καὶ δὲν εἶναι τόσον ὁ ἀριθμός, ὁ δυνάμενος ν' ἀνησυχῇ ἡμᾶς, » ὅσον ἡ εἰδεχθὴς μορφὴ ἣν τελευταῖον προσέλαβεν ἡ ἐγκληματικότης παρ' ἡμῖν. » Ἡ ἀγριότης τῆς ἐκτελέσεως τῶν φόνων, ἡ δεξιοτεχνία τῶν κλοπῶν καὶ ἡ θρασύτης » τῶν λῃστειῶν ἀποδεικνύει ὅτι ἐπληθύνθη καὶ συνεκροτήθη παρ' ἡμῖν ἡ πρότερον » ὀλιγάριθμος καὶ ἀσυγκρότητος τάξις τῶν καθ' ἕξιν ἢ ἐξ ἐπαγγέλματος ἐγκληματιῶν».

Μήπως αὐτὰ ποὺ ἐλέχθησαν ἀπὸ τὸν σοφὸν καθηγητὴν κατὰ τὸ 1928 πρέπει καὶ τώρα, ἀναγιγνώσκοντες τὰς ἐφημερίδας, νὰ τὰ ἐπαναλάβωμεν ; Ἡ ἀπάντησις πρέπει νὰ εἶναι καταφατικὴ δυστυχῶς.

Ποῦ δέον ν' ἀποδοθῇ ὁ μεταπολεμικὸς αὐτὸς κοινωνικὸς ἐκτροχιασμός, ὁ ὁποῖος ἤρχισε διαμορφούμενος κατὰ τὰ πολεμικὰ ἔτη, ἕνεκα ἀναμφιβόλως τῶν ὑφισταμένων κοινωνικῶν συνθηκῶν μὲ τὴν ἀνυπαρξίαν τοῦ ἀναγκαίου αὐτοελέγχου καὶ σοβαρᾶς θετικῆς ἀντιμετωπίσεως τῆς ζωῆς ;

Ὁ κοινωνικὸς ἐκτροχιασμὸς εἶναι βεβαίως ἐπακόλουθον τοῦ πολέμου καὶ δὴ πολέμου τοιούτου οἷος ὑπῆρξεν ὁ τελευταῖος, ὅστις ἐπέφερε χαλάρωσιν τῆς δημοσίας καὶ ἀτομικῆς ἠθικῆς. Ἐπέδρασε κακῶς ἐπὶ τῆς κοινωνικῆς διαρθρώσεως καὶ ἰδιαιτέρως ἐπὶ τῆς νεολαίας.

3. Ἂν ρίψωμεν ὅμως ἓν βλέμμα εἰς τὴν στατιστικὴν τῆς ἐγκληματικότητος τῶν ἀνηλίκων, δηλ. τῶν μέχρι ἡλικίας 17 ἐτῶν ἀπὸ τοῦ 1951 καὶ μετέπειτα, θὰ ἐξαχθῶσι συμπεράσματα πολὺ δυσάρεστα καὶ περισσότερον δυσάρεστα, ὅταν ληφθῇ ὑπ' ὄψει ὅτι οἱ μέχρι τῆς ἀνωτέρω αὐτῆς ἡλικίας παρανομήσαντες ἦσαν κατὰ τὸν τελευταῖον πόλεμον καὶ τὴν κατοχὴν παιδιὰ καὶ ὡς ἐκ τούτου νὰ μὴ εἶναι εὔκολον νὰ ἐπικαλεσθῶμεν ὡς αἴτια ἐπιδράσεως τὴν πολεμικὴν ἐποχήν, ἀλλ' αἴτια ἀναγόμενα εἰς τὸν τρόπον διαβιώσεως καὶ διαπαιδαγωγήσεως τῶν νεαρῶν αὐτῶν ἀτόμων.

Κατὰ τὴν στατιστικὴν τοῦ Ὑπουργείου Δικαιοσύνης οἱ ἀνήλικοι οἱ παρανομήσαντες καὶ παραπεμφθέντες εἰς τὰ δικαστήρια τῶν ἀνηλίκων κατὰ τὸ 1951 ἦσαν 2.796, τὸ 1952 ἦσαν 3.100 καὶ τὸ 1953 ηὐξήθησαν εἰς 3.432 δηλ. ἡ αὔξησις μέσα σὲ δύο χρόνια εἶναι 25 %.

Δι' ἀδικήματα δὲ ἀναγόμενα εἰς σωματικὰς βλάβας, ἐμπρησμούς, πράξεις ἐναντίον τῶν ἠθῶν καὶ τῆς τιμῆς, ἐπαιτείαν καὶ ἀλητείαν ἐδικάσθησαν παρὰ τοῦ δικαστηρίου τῶν ἀνηλίκων τὸ 1951 457, τὸ 1952 684, τὸ 1953 986 δηλ. πέραν τοῦ διπλασίου ἡ ηὔξησις τὸ 1953 ἐν συγκρίσει πρὸς τὸ 1951. Τὸ σπουδαιότερον εἶναι ὅτι τὸ μεγαλύτερον ποσοστὸν ἐκ τῶν ἀνωτέρω προέρχεται ἀπὸ τὴν τάξιν τῶν μαθητῶν καὶ σπουδαστῶν. Τοιοῦτοι ἐδικάσθησαν ἀπὸ τὰ δικαστήρια τῶν ἀνηλίκων 534 τὸ 1951, τὸ 1952 634, τὸ 1953 ηὐξήθησαν εἰς 864 ἤτοι αὔξησις ἀπὸ τοῦ 1951 ἕως 1953 61 %.

Ἐπὶ τοῦ συνόλου δὲ τῶν παραπεμφθέντων εἰς τὰ δικαστήρια ἀνηλίκων 9.328 κατεδικάσθησαν τὸ 1/3 ἤτοι 3.155. Ὡς πρὸς τὸ ποσοστὸν τῶν καταδικῶν αἱ καταδίκαι ἀνῆλθον εἰς 1.253 τὸ 1953 ἐν συγκρίσει πρὸς τὸ 1951 ὅτε αἱ καταδίκαι ἦσαν 970 ἤτοι καὶ ἐδῶ αὔξησις κατὰ 29 %.

4. Ἐκ τῆς τηρουμένης γενικώτερον στατιστικῆς ἐγκληματικότης μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν καὶ μετέπειτα ὑπὸ τῶν Ἀστυν. Διευθύνσεων Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς παρουσιάζεται μειουμένη ἡ ἐγκληματικότης.

Κατὰ τὸ 1951 παρουσιάζεται συμφώνως πρὸς στατιστικὴν τῆς Ἀστυνομ. Διευθύνσεως Ἀθηνῶν μικρὰ αὔξησις ὡς πρὸς τὰ κατὰ τῆς ζωῆς ἐγκλήματα ἐν σχέσει πρὸς τὰ διαπραχθέντα τὸ 1950. Αἱ λῃστεῖαι, ἐκβιάσεις, αἱ κλοπαὶ παρουσιάζονται μεταπολεμικῶς ἀριθμητικῶς μειωμέναι.

Ἀπὸ ἀπόψεως τρόπου ἐκτελέσεως ὅμως τῶν ἐγκλημάτων κατὰ τῆς ζωῆς, τῶν ἠθῶν καὶ περιουσίας, οὗτος ἐμφανίζεται μὲ χειροτέραν μορφήν. Μία σκληρότης παρατηρεῖται εἰς τὴν τελευταίαν μεταπολεμικὴν ἐν Ἑλλάδι ἐποχὴν εἰς τὰ κατὰ τῆς ζωῆς ἰδία ἀδικήματα.

Ἡ τοιαύτη μεταπολεμικὴ ἐμφάνισις τῆς ἐκτελέσεως ἐγκλημάτων δέον ν' ἀποδοθῇ εἰς τὴν πολεμικὴν κατάστασιν συντελέσασαν εἰς τὴν χαλάρωσιν τῶν ἠθῶν, ὅτε ἡ ἀνθρωπίνη ζωὴ χάνει τὴν ἀξίαν της, ὁ ἄνθρωπος συνηθίζει εἰς τὰ φονικὰ ὅπλα καὶ ἐξοικειοῦται εἰς τὸ δι' αὐτῶν χυνόμενον ἀνθρώπινον αἷμα. Ἡ ἐκ τοῦ πολέμου δημιουργουμένη σκληρότης τοῦ ἀτόμου φθάνει εἰς σημεῖον ὥστε τὸ ἀδίκημα τῆς βίας νὰ μὴ προξενῇ κακὴν ἐντύπωσιν.

Πλὴν τῶν ἀνωτέρω αἰτίων διὰ τὴν ὑπὸ χειροτέραν μορφήν, μεταπολεμικῶς ἐν Ἑλλάδι, διάπραξιν τοῦ ἐγκλήματος συνετέλεσε καὶ ἡ κατὰ τὸ χρονικὸν διάστημα τῆς Κατοχῆς καὶ μέχρι σχεδὸν τῶν ἀρχῶν τοῦ 1945 δημιουργηθεῖσα κατάστασις καθ' ἣν ἡ παρανομία εἶχε χάσει τὴν ἔννοιάν της.

Οἱ ἐγκληματοῦντες νέοι ἠνδρώθησαν ζήσαντες κατὰ τὴν κατοχικὴν περίοδον καθ' ἣν, ὡς προελέχθη, ἡ ζωὴ ἦτο τὸ εὐθηνότερον ἀντικείμενον, πλεῖστοι δὲ ἐξ αὐτῶν ἀναμιχθέντες εἰς τὴν ἐθνικὴν ἀντίστασιν ἔζησαν τὴν ζωήν των ἀντικανονικῶς.

Ὡς συντελεστικὸν στοιχεῖον εἰς τὴν διάπραξιν ὑπὸ τὴν χειροτέραν μορφὴν τοῦ ἐγκλήματος εἶναι καὶ ὁ κινηματογράφος μὲ τὰ γκαγκστερικὰ ἔργα, ἡ μεθοδικὴ διδασκαλία δι' αὐτῶν τοῦ ἐγκλήματος.

Ἡ λεπτομερειακὴ περιγραφὴ τοῦ ἐγκλήματος εἰς τὰς ἐφημερίδας εἶναι ἕτερον συντελεστικὸν στοιχεῖον. Αἱ ἐφημερίδες πολλάκις δὲν δυσκολεύονται ν' ἀποδώσουν καὶ ἡρωϊκότητα εἰς τὸν διαπράξαντα τὸ ἔγκλημα. Ἀποτελεῖ δὲ ἡ περιγραφὴ τοῦ ἐγκλήματος τὸ ἐντρύφημα τοῦ ἀναγνωστικοῦ κοινοῦ καὶ οὕτω καθίσταται ὁ τύπος φθοροποιὸν μέσον διὰ τὴν Κοινωνίαν καὶ ἐξωθοῦνται ἄτομα οὕτω, ἔχοντα μίαν ροπὴν ἐγκληματικὴν καὶ εὑρισκόμενα ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῶν περιγραφῶν, εἰς τὸ ἔγκλημα.

Ὅταν εἰς τὰς ἐφηρερίδας ἐξιστοροῦνται τὰ τελούμενα καθ' ἑκάστην ἐγκλήματα ἤτοι βιασμοί, αἱμομειξίαι, διαρρήξεις κ.λ.π. γίνονται θέμα συζητήσεων, εἰς τὰς ὁποίας μετέχουν ἄτομα πάσης ἡλικίας καὶ κοινωνικῆς τάξεως. Ἀποτέλεσμα εἶναι ἡ ἐξαχρείωσις καὶ ἡ μίμησις ὑπὸ τῶν ἀτόμων ἰδίᾳ ἐκείνων τὰ ὁποῖα ἔχουν μειωμένην διανοητικὴν ἱκανότητα ἢ εἶναι ματαιόδοξα, αὐτοκολακευόμενα νὰ βλέπουν τὴν φωτογραφίαν των εἰς τὰς ἐφημερίδας καὶ περιγραφὰς περὶ αὐτῶν καὶ τῶν ἐγκλημάτων των.

Ὁ Πρόεδρος τῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Διεθνοῦς ἐγκληματολογικῆς Ἀστυνομίας κ. Λουβὰζ κατὰ τὸ συνέδριον τοῦ Διεθνοῦς δημοσιογραφικοῦ Ἰνστιτούτου, τὸ συνελθὸν κατὰ τὸ τρέχον ἔτος, εἶπεν ὅτι ἡ πεῖρα τῶν Ἀρχηγῶν Ἀστυνομιῶν πολλῶν χωρῶν καταδεικνύει τὴν ἐπίδρασιν τῆς δημοσιεύσεως διαπραχθέντων ἐγκλημάτων πρὸς μίμησιν.

5. Μεταπολεμικῶς ἐδημιουργήθη ἐν Ἑλλάδι ἠθικὴ κρίσις, ὥστε νὰ ἐπιβάλλεται καίτοι αὕτη δὲν παρουσιάζει μορφὴν ἔντονον, ὡς εἰς ἄλλας χώρας, ὅπως πρὸς διαφύ-

λαξιν τῆς Κοινωνίας μας ἀπὸ τὸν νοσηρὸν κατήφορον, οἱ νόμοι ἐφαρμόζωνται πιστῶς καὶ ἡ κατὰ τὸν μεταπολεμικὸν χρόνον παρουσιασθεῖσα ἄμβλυνσις (ἀμνηστεῖαι, χάριτες, ἀναστολαὶ ποινῶν) θεραπευθῇ.

Ἡ ἀπονομὴ τῆς δικαιοσύνης δέον νὰ ἐπέρχεται ταχέως, διότι ἄλλως αἱ ὑπὸ τῶν νόμων προβλεπόμεναι ποιναὶ κατὰ τῶν ἐγκληματούντων ἀποτυγχάνουν εἰς τὸν σκοπόν των. Ἡ ἐπὶ μακρὸν ἀτιμωρησία ἀποθρασύνει τὰ ἐγκληματοῦντα ἄτομα καὶ ἡ μὴ ἐκτέλεσις τῆς ποινῆς δημιουργεῖ εἰς τὸν ἐγκληματοῦντα αἴσθημα περιφρονήσεως πρὸς τὸν Νόμον, ὁπότε θὰ ἰσχύῃ τὸ ἀρχαῖον ρητὸν «δεινότερον τοῦ ἀδικεῖν, τὸ μὴ κολάζειν τὸν ἀδικοῦντα».

Ἐν σχέσει μὲ τὸ πνεῦμα τῶν Νόμων ὁ Montesquieu λέγει τὰ ἑξῆς διὰ τὰς ἠθικὰς κρίσεις εἰς τὴν συγκεκροτημένην Πολιτείαν: «ὁ Νόμος, ἡ φθορὰ τῆς ἐννοίας» του καὶ ὁ ἐκπεσμός του εἰς τὴν συνείδησιν τῶν πολιτῶν ἐπιφέρουν τὴν ἀποσύνθεσιν».

6. Ὡς ἀνασταλτικὰ μέσα τῆς ἐγκληματικότητος δυνάμεθα ν' ἀναφέρωμεν τ' ἀκόλουθα:

α) Τὸν Νόμον. Τὸν βαθμὸν ἐπιδράσεως ἀνασταλτικῶς ἐπὶ τοῦ ἐγκλήματος τοῦ Νόμου, μᾶς παρέχει ἡ ἀνυπαρξία του ἐν καιρῷ ἐπαναστάσεων, ὅτε μὴ ἐφαρμοζομένων τῶν Νόμων, τὸ πλῆθος φέρεται ἀχαλίνωτον πρὸς τὸ ἔγκλημα διαπραττόμενον μάλιστα κατὰ φρικιαστικὸν τρόπον. Παράδειγμα τούτου εἶναι ἡ Γαλλικὴ ἐπανάστασις τοῦ 1780. Ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες ἔχομεν πικρὰν σχηματίσει πρόσφατον πεῖραν.

β) Τὴν εὔρυθμον λειτουργίαν τῆς Πολιτείας, ἥτις ἐπιτυγχάνεται, ὅταν αὕτη προσπαθῇ νὰ παραμερίζῃ κάθε τι, τὸ ὁποῖον ἀναγκάζει τὴν ἀνθρωπίνην ψυχὴν νὰ ἐπαναστατῇ, ὡς εἶναι ἡ παραμέλησις ὑπὸ τῆς Πολιτείας τῶν ὑποχρεώσεων αὐτῆς πρὸς τοὺς πολίτας.

γ) Τὴν μὴ ἀπομάκρυνσιν τῆς ἑλληνικῆς Κοινωνίας ἐκ τῶν Χριστιανικῶν καὶ καλῶν οἰκογενειακῶν παραδόσεών της. Ἡ Χριστιανικὴ θρησκεία διαπαιδαγωγεῖ τὰ ἄτομα παροτρύνουσα αὐτὰ εἰς τὴν διάπραξιν πάσης ἀγαθῆς πράξεως. Μόνον οἱ περιφρονηταὶ τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας δὲν παραδέχονται ὅτι αὕτη ἀποτελεῖ σπουδαιότατον περιοριστικὸν μέσον τοῦ ἐγκλήματος, ἰσχυριζόμενοι μάλιστα ὅτι καὶ αὐτοὶ οἱ κληρικοὶ ἐγκληματοῦν συχνά. Δυστυχῶς ἐγκλήματα ἐν Ἑλλάδι καὶ προσφάτως διάπραξις ὑπὸ ἱερωμένου ἐγκλήματος, ἀναγραφὲν καὶ εἰς τὸν τύπον. Ἐκ τοῦ λόγου ὅμως ὅτι ὑπῆρξαν ἢ ὑπάρχουσι τινες ἀνάξιοι ἱερωμένοι, κάθε ἐπάγγελμα ἔχει τοὺς ἀναξίους του, δὲν δυνάμεθα ν' ἀμφισβητήσωμεν τὴν ἐπίδρασιν τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας εἰς τὸν περιορισμὸν τοῦ ἐγκλήματος.

Ἡ καλὴ οἰκογένεια ἐξ ἄλλου, τῆς ὁποίας οἱ ἐπὶ κεφαλῆς εἶναι ἠθικῶς ἐξυψωμένοι, δύναται νὰ ἐπιδράσῃ ἐπωφελῶς ἐπὶ τῶν μελῶν της καὶ εἰς τὴν διάπλασιν καλοῦ χαρακτῆρος τῶν τέκνων, ὥστε ν' ἀποβῶσι ταῦτα ἀγαθὰ μέλη τῆς Κοινωνίας. Τῆς ἀγαθοποιοῦ ἢ μὴ ἐπιδράσεως τῆς οἰκογενείας πλεῖστα ὅσα παραδείγματα ἔχομεν. Ἡ ἀποσυντεθειμένη οἰκογένεια ἀναμφιβόλως ἐπιβλαβῶς θὰ ἐπιδράσῃ ἐπὶ τῶν τέκνων.

δ) Τὴν ἠθικὴν ἐνίσχυσιν τοῦ Κράτους ὑπὸ τῆς Κοινωνίας.

Μία ὑγιὴς Κοινωνία ἐνισχύει τὸ Κράτος εἰς τὴν κατὰ τοῦ ἐγκλήματος μέριμνάν του διὰ τῆς ἀμύνης αὐτῆς κατὰ τῶν ἐγκληματιῶν. Ἡ κοινωνικὴ αὕτη ἄμυνα εἶναι ἐν μέσον φοβερὸν καταπολεμήσεως τῆς ἐγκληματικότητος.

ε) Τὴν ἔντονον καὶ πολιτισμένην ἀστυνομικὴν δρᾶσιν.

Ὁ ἐγκληματίας ὅμως ἄνθρωπος καὶ ἰδίᾳ ὁ μεταπολεμικὸς εἶναι πολυμήχανος, ἔχει καταστῇ φοβερός, διαμορφωθεὶς κατὰ τὸν πόλεμον εἰς τὸ σχολεῖον τῆς διαφθορᾶς, τοῦ ἀκόπου κέρδους, τοῦ παντοειδοῦς ἐγκλήματος. Ὡς ἐκ τούτου τὸ ὄργανον τῆς Πολιτείας τὸ ἐνισχῦον τὴν Κοινωνίαν εἰς τὸν κατὰ τοῦ ἐγκλήματος ἀγῶνα, ἡ Ἀστυνομία, πρέπει ν' ἀναπτύσσῃ ἐξαιρετικὴν δρᾶσιν.

Μεταξὺ τοῦ ἐγκλήματος καὶ τῆς Ἀστυνομίας ὁ ἀγὼν εἶναι καὶ θὰ εἶναι σκληρός, ἀλλ' ἡ τελευταία λέξις θ' ἀπομένῃ εἰς τὴν Ἀστυνομίαν πάντοτε διὰ πᾶσαν ἐγκληματικὴν ὑπόθεσιν ὑπὸ ὁσονδήποτε σκοτεινὴν μορφὴν καὶ ἂν ἐμφανισθῇ αὕτη.

ΦΥΓΟΠΟΝΟΙ ΕΠΑΙΤΑΙ ΚΑΙ ΑΛΗΤΑΙ

Ὑπὸ κ. **ΑΝ. ΓΑΡΔΙΚΑ**, Ὑπαστυνόμου Α'

1.—Ἐργασία—Φυγοπονία.
2.—Γενικῶς περὶ φυγοπόνων ἐπαιτῶν καὶ ἀλητῶν.
3.—Οἱ ἐπαῖται καὶ ἀλῆται ἀπετέλεσαν ἀντικείμενον μελέτης ἀπὸ ἀρχαιοτάτης ἐποχῆς.
4.— Οἱ πρῶτοι ἐπαῖται καὶ ἀλῆται.
5.— Οἱ ἐπαῖται καὶ ἀλῆται τῆς σήμερον.
6.— Πόλεμος-ἐπαιτεία καὶ ἀλητεία.
7.— Κοιναὶ γνωρίσματα ἐπαιτῶν καὶ ἀλητῶν.
8.—Ἐγκληματικότης ἐπαιτῶν καὶ ἀλητῶν.
9.—Ἐγκλήματα ἐπαιτῶν καὶ ἀλητῶν.
10.— Αἴτια ἐκδόσεως πρὸς ἐπαιτείαν καὶ ἀλητείαν.
11.— Σχέσεις ἐπαιτείας-ἀλητείας καὶ πορνείας.
12.— Εἰδίκευσις ἐπαιτῶν καὶ ἀλητῶν.
13.— Εἴδη ἐπαιτῶν καὶ ἀλητῶν.
14.— Μέτρα κατὰ τῆς ἐπαιτείας καὶ ἀλητείας.

1. Τὸ ὁρμέμφυτον τῆς αὐτοσυντηρήσεως ὠθεῖ τὸν ἄνθρωπον πρὸς τὸν ἀγῶνα διὰ τὴν ζωήν, ἥτις συντηρεῖται δι' ἀενάου προσπαθείας καὶ συνεχοῦς ἐργασίας.

Ἡ ἐργασία παρέχει στὰ ἄτομα τὰ μέσα συντηρήσεώς των, ἀναπτύσσει ἀναντιλέκτως τὴν δραστηριότητα αὐτῶν καὶ τὰ προφυλάσσει ἐκ παντοειδῶν δεινῶν καὶ κινδύνων. Αὕτη ἐκπροσωπεῖ τὴν προσπάθειαν τοῦ ἀνθρώπου, ὅπως ἀποκτᾷ κατὰ τὸν πλέον ἐνδεδειγμένον καὶ τίμιον τρόπον τὰ μέσα ὑπάρξεώς του. Παρέχει συγκινητικὴν ὡραιότητα καὶ τὰ δι' αὐτῆς ἀποκτώμενα ἀγαθὰ προκαλοῦσι τὴν λήθην τῶν καταβληθέντων πρὸς ἀπόκτησίν των κόπων καὶ μόχθων.

Ὁ Proudhon εἰς ἓν ἐκ τῶν βιβλίων του ἔψαλε τὸν θαυμάσιον ὕμνον πρὸς τὴν θεὰν ἐργασίαν διὰ τῶν ἑξῆς φράσεων: «Διὰ τῆς ἐργασίας πολὺ περισσότερον » παρὰ διὰ τοῦ πολέμου, ὁ ἄνθρωπος ἐξεδήλωσε τὴν ἀνδρείαν του· διὰ τῆς ἐργασίας » πολὺ περισσότερον ἢ διὰ τῆς θεοσεβείας προάγεται ἡ δικαιοσύνη· ἐὰν ἡμέραν » τινα, τὸ δραστήριον γένος μας φθάσῃ εἰς τὴν εὐδαιμονίαν τοῦτο ἀσφαλῶς θὰ ἐπι- » τύχῃ διὰ τῆς ἐργασίας».

Ἡ ἐργασία: α) Ἀποτελεῖ τὸ μόνον κανονικὸν μέσον πρὸς ἀπόκτησιν περιουσίας.

β) Ἐξασκεῖ καὶ χαλυβδώνει τὴν θέλησίν μας ἥτις εἶναι ἀπαραίτητος εἰς τὴν ζωήν, μᾶς προφυλάσσει ἀπὸ τοὺς κινδύνους τῆς ἀργοσχολίας, ἥτις φέρει πρὸς τὰς ἐπιβλαβεῖς τέρψεις.

Δύναται νὰ ὑποστηριχθῇ ὅτι εἰς τὴν Ἑλλάδα οὐδέποτε οἱ ἐγκληματίαι διαφεύγουν καὶ ἀργὰ ἢ γρήγορα παραδίδονται εἰς τὴν Δικαιοσύνην καὶ ὑφίστανται τὰς κυρώσεις διὰ τὰς πράξεις των.

Τοῦτο ἔχει ἐπιτευχθῇ διὰ τῶν προσπαθειῶν τῶν ἀφανῶν ἐργατῶν τῆς εὐνόμου τάξεως. Εἶναι δὲ παρήγορον ὅτι παρὰ τὰς παρουσιασθείσας ἑκάστοτε ἀνωμαλίας εἰς τὴν χώραν μας, ἡ Ἀστυνομία ἐξεπλήρωσε τὸ πρὸς τὴν Κοινωνίαν καθῆκον της, πλήρως καὶ ἐπιτυχῶς.

Δι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἡ Κοινωνία μας διαπιστώσασα συχνὰ τὴν ταχύτητα καὶ ἀποτελεσματικότητα μεθ' ἧς ἡ Ἀστυνομία δρᾷ κατὰ τοῦ ἐγκλήματος, ἐδημιούργησε ἐν ἑαυτῇ τὴν πεποίθησιν ὅτι πᾶς ἐγκληματίας θ' ἀνακαλυφθῇ καὶ θὰ λογοδοτήσῃ. Εἶναι καὶ τοῦτο ἓν ἀξιόλογον ἀγαθὸν διὰ τὸν Κοινωνικόν μας βίον.

Τὸ ἀγαθὸν μάλιστα αὐτὸ ἐπιδρᾷ ἀνασχετικῶς καὶ εἰς αὐτὸν τοῦτον τὸν ἐγκληματίαν συγκρατούμενον πολλάκις εἰς τὴν ἀντικοινωνικὴν του διάθεσιν, ἐκ μόνου τοῦ λόγου ὅτι δὲν δύναται νὰ ὑπολογίσῃ εἰς διαφυγήν, ἢ ἀτιμωρησίαν. Οὕτω περισώζεται καὶ ὁ ἄνθρωπος τοῦ κακοῦ καὶ ἡ Κοινωνία ἀπ' αὐτόν.

Ν. ΚΙΝΝΑΣ

γ) Ἀσκεῖ ἐπὶ τῆς ἐγκληματικότητος εὐεργετικὴν ἐπενέργειαν ἐλαττώνουσα τὰς βιαίας καὶ ἀπατηλὰς πράξεις καὶ

δ) Εἶναι τὸ ἰσχυρότερον μέσον λήθης εἰς τὸν ἄνθρωπον, εἰς τὸν ὁποῖον τὸ πρόβλημα τῆς εἱμαρμένης καὶ ἡ φρίκη τοῦ ἀναμενομένου τέλους θὰ προεκάλουν ἀβάστακτον ἀγωνίαν καὶ βασάνους.

Ἀντιθέτως ἡ φυγοπονία προκαλεῖ μείωσιν τῆς φυσικῆς δυνάμεως, ἥτις ὑπονομεύει τὴν ὑγείαν καὶ ἐξωθεῖ τὸ ἄτομα εἰς τὸ καπηλεῖον, προπαρασκευάζει τὰς ἠθικὰς καταπτώσεις τῶν ὁποίων τὰ ἐπακόλουθα εἶναι τοῖς πᾶσι γνωστὰ ἐκ τῶν καθ' ἑκάστην διαπραττομένων ἐγκλημάτων.

Αὕτη, ὡς λέγει ὁ Emile Laurent εἰς τὸ ἔργον αὐτοῦ ἐγκληματολογικὴ ἀνθρωπολογία, γεννᾷ τὴν μέθην, τὴν ἀκολασίαν καὶ τὴν κραιπάλην, παραλύει τὸν βραχίονα καὶ καθιστᾷ τοῦτον ἀνίκανον δι' ἐργασίαν, ἐνῷ ταὐτοχρόνως τὸν ὁπλίζει μὲ τὸ ἀνθρωποκτόνον ὄργανον διὰ ν' ἀπολαμβάνῃ χωρὶς νὰ κοπιάζῃ.

2. Μιὰν ὁμάδα ἠθικῶς καταπεπτοκώτων ἀποτελοῦν οἱ φυγόπονοι ἐπαῖται καὶ ἀλῆται. Οὗτοι ἀποστρέφονται τὴν κοινωνικὴν τάξιν καὶ πειθαρχίαν καὶ ζῶσιν ἐν ἀτμοσφαίρᾳ, ἥτις καθιστᾷ τὴν διαγωγήν των αὐτόχρημα ἀντικοινωνικήν, οὗ ἕνεκα εὐχερέστερον διολισθαίνουν εἰς τὸ ἔγκλημα. Διὰ τὸν λόγον ἀκριβῶς τοῦτον οἱ φυγόπονοι ἐπαῖται καὶ ἀλῆται παρουσιάζουν ἐνδιαφέρον ἀπὸ ἀπόψεως ἐγκληματολογικῆς Ἀστυνομίας.

Τὸ ἄθλιον τοῦτο ἀνθρώπινον ὑλικὸν ἀποτελεῖ κοινωνικὸν θέμα σοβαρῶς ἀπασχολοῦν τὸ Κράτος καὶ τὴν Κοινωνίαν. Ἡ σύγχρονος ἐποχὴ διαβλέπει ἐν τῇ ἐπαιτείᾳ καὶ ἀλητείᾳ τοὺς ταπεινοτέρους ἐκπροσώπους τῆς κοινωνικῆς ἀθλιότητος, τῆς ἀρνητικῆς ἐργασίας καὶ γενικῶς τὸ κοινωνικὸν ἴζημα.

Ἡ ἐπαιτεία καὶ ἡ ἀλητεία κατὰ τὴν προϊστορικὴν ἐποχήν, λόγῳ τοῦ πλάνητος βίου τῶν τότε ἀνθρώπων ,ἀπετέλουν κοινωνικὴν ἀνάγκην. Σήμερον ὅμως αὗται ἀποτελοῦν διαρκεῖς ἀντικοινωνικὰς καταστάσεις, αἵτινες ἐμφανίζονται συνήθως ὡς τὸ κυριώτερον σύμπτωμα τῆς σταθερᾶς ροπῆς τοῦ ἀτόμου πρὸς τὴν διαφθορὰν καὶ τὸν ἄτακτον βίον.

3. Οἱ φυγόπονοι, ἐπαῖται καὶ ἀλῆται ἀπετέλεσαν ἀντικείμενον μελέτης ἀπὸ τῆς ἀρχαιοτάτης ἐποχῆς ὡς τοῦτο ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς μελέτης τῶν Νόμων τοῦ Μανοῦ, τοῦ Σόλωνος, τοῦ Ἰουστινιανοῦ, τῶν Βασιλικῶν κ.λ.π. Διάφορα δὲ κατὰ καιροὺς πρὸς περιστολὴν τῆς ἐπαιτείας καὶ ἀλητείας μέτρα ἐλήφθησαν.

Οἱ πρῶτοι ἐν Ἀθήναις κατὰ τῆς ἐπαιτείας καὶ ἀλητείας νόμοι ἐθεσπίσθησαν ὑπὸ τοῦ Σόλωνος, ὅστις εἰσήγαγεν ἐξ Αἰγύπτου σχετικὴν νομοθεσίαν. Ὁ Ἡρόδοτος (11, 17) σχετικῶς λέγει :

«Σόλων δὲ ὁ Ἀθηναῖος λαβὼν ἐξ Αἰγύπτου τούτων τὸν Νόμον,
Ἀθηναίοις ἔθετο· τῷ ἐκεῖνοι ἐς ἀεὶ χρέωνται, ἐόντι ἀγνώμῳ νόμῳ».

Κατὰ τὸν Θεόφραστον (Πλουταρχ. βίος Σόλωνος XXXI) ὁ Πεισίστρατος ἐθέσπισεν ἐν Ἀθήναις τὸν Νόμον τῆς **ἀργίας,** ὅστις ἐκόλαζεν τὴν φυγοπονίαν καὶ ἀνέθετεν εἰς τὸν Ἄρειον Πάγον νὰ ἐπαγρυπνῇ ἐπὶ τῆς διαγωγῆς τῶν πολιτῶν, νὰ ἐρευνᾷ τὰ μέσα συντηρήσεώς των καὶ νὰ τιμωρῇ τοὺς ἐν ὀκνηρίᾳ ἢ ἀκολασίᾳ διαβιούντας.

Ὁ Διογένης Λαέρτιος, διηγεῖται ὅτι ὁ Κλεάνθης ἀχθεὶς ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἵνα καταδείξῃ τὰ μέσα ἐξ ὧν ἀπέζη, ἠναγκάσθη νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι τὴν νύκτα ἤντλει ἐν τοῖς κήποις ὕδωρ, ἵνα δύναται τὴν ἡμέραν νὰ ἀφιεροῖ εἰς τὰς σπουδάς του, δι' ὅπερ καὶ ἐπὶ φιλοπονίᾳ διεβοήθη.

Ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Περικλέους, ὡς ἀναφέρει ὁ Πλούταρχος (Περικλ. XI, 5—7) τὸ κακὸν τῆς ἀργίας ἐν Ἀθήναις ἐπεδεινώθη τοσοῦτον, ὥστε οὗτος, ἵνα ἀνακουφίσῃ τὴν πόλιν ἐκ τοῦ ἀργοῦ καὶ διὰ τὴν σχολὴν πολυπράγμονος ὄχλου ἀνορθώσῃ δὲ κατὰ τὸ ἐφικτὸν τὰ οἰκονομικὰ τοῦ Δήμου, ἠναγκάσθη πολλοὺς ἐξ αὐτῶν ν' ἀπο-

στείλη εἰς διαφόρους τῶν 'Αθηναίων ἀποικίας, Χερρόνησον, Νάξον, Ἄνδρον κ.ἄ.

'Ο Πολυδεύκης (loc, cit) ἀναφέρει ὅτι ἡ ἀργία ἐπὶ Δράκοντος ἐπέσυρεν ὡς ποινὴν τὴν **ἀτιμίαν,** πλὴν ἐπὶ Σόλωνος τὸ ἀποτέλεσμα τοῦτο συνεπήρχετο μετὰ τὴν τρίτην καταδίκην.

Εἰς τὰς φραγκικὰς χώρας ἀνάλογα μέτρα ἤρχισαν νὰ λαμβάνωνται ἀπὸ τοῦ ΣΤ' αἰῶνος : Οὕτω διὰ διατάγματος τοῦ Chilperic τοῦ Α'. ἐτίθεντο ἐκτὸς Νόμου (ont lam sans aven) οἱ ἀλῆται.

Κατὰ τὸν Θ' αἰῶνα, ὁ Κάρολος ὁ Μέγας ἔλαβεν ἀνάλογα μέτρα κ.λ.π.

4. Οἱ πρῶτοι ἀλῆται, προῆλθον ἐκ τῆς τάξεως τῶν αἰχμαλώτων πολέμου τῆς ἀρχαίας ἐποχῆς, οἵτινες καθίσταντο δοῦλοι καὶ οἱ ὁποῖοι πρὸς ἀποφυγὴν τῶν δεινῶν τῆς δουλείας, λαθραίως μετῴκουν. Κατὰ συνέπειαν εἰς ὅλους τοὺς λαοὺς καὶ εἰς ὅλας τὰς ἐποχὰς ὑπῆρξαν ἄνθρωποι περιπλανώμενοι τῇδε κακεῖσε προσπαθοῦντες νὰ ἐξασφαλίσωσι τὰ μέσα τοῦ ζῆν, διὰ τῆς ἐπαιτείας. Εἰς τὰς τάξεις τῶν εἰρημένων προσετίθετο ἑκάστοτε νέος ἀριθμὸς ἐπαιτῶν καὶ ἀλητῶν ἐκ διαφόρων αἰτίων π.χ.

α) 'Η ἐξάπλωσις τοῦ ἐμπορίου καὶ ἡ πανδημία τῶν πολέμων κατὰ τὸ δεύτερον ἥμισυ τοῦ μεσαίωνος, μετέδωσαν εἰς πολλοὺς τὸ πνεῦμα τοῦ τυχοδιωκτισμοῦ.

β) Οἱ εἰς Παρισίους, Βολωνίαν, Σαλέρνον καὶ ἀλλαχοῦ σπουδάζοντες Θεολογίαν, 'Ιατρικὴν κ.λ.π. ἄποροι σπουδασταὶ συνετηροῦντο διὰ τῆς ἐπαιτείας ἢ ἐξετρέποντο εἰς τὴν ἀλητικὴν ὁδόν.

γ) Οἱ φυγάδες οἱ προηγηθέντες λόγῳ τοῦ διωγμοῦ τῶν 'Ιουδαίων καὶ αἱ ὀρδαὶ τῶν ἀθιγγάνων, οἵτινες εἰσέδυσαν κατὰ τὸν ΙΕ' αἰῶνα εἰς διαφόρους χώρας τῆς Εὐρώπης τὰ μέγιστα ηὔξησαν τὸν ἀριθμὸν τῶν εἰς ἐπαιτείαν καὶ ἀλητείαν ἐκδότων.

5. 'Η μεγάλη μάζα τῶν ἐπαιτῶν καὶ ἀλητῶν τῆς συγχρόνου ἐποχῆς, ὡς ἀπέδειξεν ὁ Vilmann, προέρχεται ἐκ τῶν κατωτάτων λαϊκῶν κύκλων καὶ ἀνήκει εἰς χειρονακτικὰ ἐπαγγέλματα, διότι συνήθως ἡ οἰκογενειακὴ αὐτῶν κατάστασις εἶναι δυσμενὴς καὶ ἀθλία. 'Η ὑπέρμετρος πολυτεκνία ἢ ὁ ἀλκοολισμὸς τοῦ πατρὸς ἐξωθοῦν πρὸς τὸν πλάνητα βίον.

Λίαν ἐνδιαφέρον καὶ εὐπαρήγορον εἶναι τὸ γεγονὸς ὅτι τὸ ἀνθρώπινον τοῦτο τῶν ἐπαιτῶν καὶ ἀλητῶν ὑλικὸν δεικνύει ἐλαχίστην ροπὴν πρὸς διαιώνισιν τοῦ εἴδους, ἥτις ὀφείλεται, τοῦτο μὲν εἰς τὴν τάσιν πρὸς πλάνητα βίον, ἐμποδίζοντα τὸν καθ' ἕξιν ἐπαίτην νὰ διάγῃ τακτικὴν οἰκογενειακὴν ζωήν, τοῦτο δὲ εἰς τὸν ἀλκοολισμόν, συνεπαγόμενον πρώϊμον ἀνικανότητα ἢ εἰς τὴν γενικὴν σωματικὴν τε καὶ πνευματικὴν ἐλαττωματικότητα.

Γενικῶς αἱ τάξεις τῶν ἐπαιτῶν καὶ ἀλητῶν τροφοδοτοῦνται :

α) 'Απὸ τοὺς ἀγρότας, οἵτινες κατέρχονται εἰς τὰ ἀστικὰ καὶ βιομηχανικὰ κέντρα ἔνθα ἀντὶ τῆς ἀναμενομένης καλῆς τύχης καὶ εὐμαρείας συναντῶσιν τὴν ἀθλιότητα.

β) 'Απὸ τοὺς ἠθικῶς ἐγκαταλελειμμένους καὶ τοὺς ἐξερχομένους ἐκ τῶν φυλακῶν ἀνηλίκους.

γ) 'Απὸ τὰ ὀρφανὰ ἐκ τῶν δεινῶν τῶν πολέμων ἢ ἐγκαταλελειμμένα ἐκ τῶν γονέων των ἀνήλικα καὶ

δ) 'Απὸ τὰ ἀνήλικα, ἅτινα ἢ ἡ ἀνάγκη νὰ ἐργασθοῦν τὰ πιέζει ἐξουθενωτικῶς ἢ διὰ ν' ἀποφύγουν μίαν ἀθλίαν ζωήν, εἰς τὴν πάμπτωχον οἰκίαν των, ἢ διότι ἀσφυκτιοῦν εἰς περιβάλλον κολάσεως, τὸ ὁποῖον δημιουργοῦν ἀνάξιοι γονεῖς ἢ διότι μεθύσκονται ἀπὸ τῆς ἀνεξαρτησίας τὸ ὅραμα καὶ τὴν γοητείαν τῆς ἠρωϊκῆς ζωῆς,συρρέουν εἰς τὰς μεγάλας πόλεις, ἔνθα κατὰ ἑκατοντάδας καὶ πρὸ τῶν ὀμμάτων ἁπάντων καίονται, πίπτουν καὶ καταστρέφονται, ὅπως τὰ ἔντομα ἅτινα τερματίζουν τὴν ζωήν των ἔπειτα ἀπὸ ἕναν ἄφρονα στροβιλισμὸν πέριξ τοῦ φωτός.

6. 'Ως προελέχθη ὁ πόλεμος μεγάλως προσαυξάνει καὶ πυκνώνει τὰς τάξεις τῶν ἐπαιτῶν καὶ ἀλητῶν ὡς καὶ τὰς τοιαύτας γενικῶς τῶν ἐγκληματιῶν. Οὕτω ἐν

Ἰταλίᾳ, μετὰ τὴν ἀπόβασιν τῶν συμμαχικῶν στρατευμάτων κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ δευτέρου μεγάλου πολέμου, ὑπῆρξεν ἐλιγγιώδης ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀνηλίκων 8—15 ἐτῶν, οἱ ὁποῖοι περιεπλανῶντο ἀνὰ τὰ προάστεια τῶν μεγάλων πόλεων καὶ ἀπέζων ἐκ τῶν κλοπῶν, ληλασιῶν καταστημάτων, αὐτοκινήτων κ.λ.π., ὡς καὶ ἐκ τῆς καὶ παρ' ἡμῖν ἀποκαλουμένης καὶ τόσον γνωστῆς μαύρης ἀγορᾶς. Οἱ ἀνήλικοι οὗτοι ἀπεκαλοῦντο Σιούσια ἐκ τῆς Ἀγγλικῆς λέξεως Σουσάϊνερ (Λοῦστρος). Μετὰ τὴ λῆξιν τοῦ πολέμου, αἱ συμμορίαι ἃς οἱ ἀνωτέρω ἀπετέλουν, ἐγκατεστάθησαν πλησίον στρατιωτικῶν κέντρων καὶ ἀποθηκῶν καὶ γενικῶς πλησίον μερῶν ἔνθα θὰ ἠδύναντο νὰ διαπράττουν κλοπάς.

Εἰς τὸ πλησίον τοῦ Λιβόρνου καὶ Κολτάνο εὑρισκόμενον ἀπέραντον δάσος—Πινέττα ντὲλ Τόμπολο—κατέφευγον λιποτάκται τῶν συμμαχικῶν στρατευμάτων· Νέγροι, Μαλαῖοι, Φιλιππῖνοι κ.λ.π. ὡς καὶ Γερμανοὶ δραπέται διαφόρων στρατοπέδων αἰχμαλώτων, οἵτινες ἀπέζων ἐκ τῶν διαπραττομένων κλοπῶν εἰς βάρος κυρίως τῶν Ἀμερικανικῶν ἀποθηκῶν, βοηθούμενοι πρὸς τοῦτο ἐκ πλήθους τοιούτων ἀνηλίκων. Ἡ συμμαχικὴ Ἀστυνομία ἐπεχείρησεν ὁμαδικὴν ἐκκαθάρισιν εἰς τὴν Πινέττα ντὲλ Τόμπολο μὲ ἀποτέλεσμα νὰ συλλάβῃ ἑκατοντάδας τοιούτων Σιούσια, ὧν ἀνεῦρε μετὰ πολλοῦ κόπου τὰς οἰκογενείας εἰς τὰς ὁποίας καὶ παρέδωσεν τούτους, πλὴν ὅμως πλεῖστοι ἐξ αὐτῶν μετ' ὀλίγον ἐγκατέλειψαν ἐκ νέου τὰς ἑστίας των, ἐθισθέντες εἰς τὸν πλάνητα βίον.

7. Οἱ ἐπαῖται καὶ ἀλῆται ἔχουσι κοινὸν γνώρισμα τὴν ἔλλειψιν θελήσεως πρὸς ἐργασίαν ἐκ φυγοπονίας καὶ ροπῆς πρὸς τὸν ἄτακτον βίον.

Οὗτοι παρουσιάζουν συνήθως σωματικὰς καὶ ψυχικὰς ἐλλείψεις καὶ ἀνωμαλίας, ἔχουν ἠμβλυμένην τὴν ἠθικὴν δύναμιν ἀντιστάσεως εἰς τοὺς πειρασμοὺς τοῦ ἐγκλήματος καὶ τυγχάνουν ἐνίοτε κληρονομικῶς βεβαρυμένοι κατὰ τρόπον ὥστε ν' ἀνατρέπεται ἡ βιολογικὴ καὶ μάλιστα ἡ ψυχικὴ αὐτῶν ἰσορροπία.

Εἴπομεν ὅτι οἱ ἐπαῖται καὶ ἀλῆται αἰσθάνονται ἀποστροφὴν πρὸς πᾶσαν ἐργασίαν, διὸ καὶ ὑφίστανται κοινωνικὴν κατάπτωσιν βαίνουσαν κατ' αὔξουσαν γεωμετρικὴν πρόοδον. Ἡ ἀποστροφὴ τῶν εἰρημένων πρὸς τὴν ἐργασίαν ἀποδεικνύεται ἐφανῶς ἐκ τῶν παρατηρήσεων τοῦ Hippel. Οὗτος ἀναφέρει ὅτι ἐκ τῶν ἀπολυθέντων ἐκ τῶν οἴκων ὑποχρεωτικῆς ἐργασίας τῆς Σαξωνίας κατὰ τὸ ἔτος 1885 μόνον 3% ἐδήλωσαν ὅτι ἦσαν πρόθυμοι νὰ δεχθοῦν μόνιμον θέσιν, ἣν θὰ ἠδύναντο ν' ἀποκτήσουν τῇ μεσολαβήσει τῆς Διευθύνσεως τῶν ρηθέντων οἴκων. Ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν ὀλίγων τούτων μόνον 2% ἐδέχθησαν πραγματικῶς τὴν δοθεῖσαν εἰς αὐτοὺς θέσιν καὶ ἐξ αὐτῶν μόνον 1% διετήρησεν ταύτην πέραν τῶν 14 ἡμερῶν.

Τὰ συνεπείᾳ παθήσεως ἢ σωματικοῦ ἐλαττώματος ἄτομα, ἅτινα ἐκτρέπονται πρὸς τὴν ἐπαιτείαν, ὡς ἐπιτυχῶς ἀναφέρει ὁ αὐτὸς ὡς ἄνω συγγραφεύς, δέον νὰ θεωρηθῶσιν ὡς ἀποτελοῦντα ἄλλην πραγματικὴν μορφὴν ἐπαιτῶν διάφορον τῆς τῶν λόγῳ φυγοπονίας τοιούτων.

Καθημερινῶς παρατηροῦμεν ὅτι παρὰ τὴν μέριμναν ὑπὲρ τῶν γερόντων, τῶν πνευματικῶς ἐλαττωματικῶν καὶ ἐν γένει ὑπὲρ τῶν μὴ δυναμένων νὰ ἐργάζωνται ἐπαρκῶς, ἡ εὕρεσις ἐργασίας ἰδίως εἰς μεγάλην ἡλικίαν μετὰ δυσκολίας ἐπιτυγχάνεται. Πολλὰ ἐκ τῶν ἀτόμων τούτων ἐκτρέπονται εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ἐπαιτίας μετὰ τὸ 50 ἔτος τῆς ἡλικίας των, ἐνῷ κατὰ τὰ προηγηθέντα ἔτη ἠργάζοντο κανονικῶς. Τοῦτο, τὸ μὲν λόγῳ τῆς δυσκόλου ἀνευρέσεως ἐργασίας συνεπείᾳ τῆς ἡλικίας των, τὸ δὲ ἐνίοτε λόγῳ τοῦ ἀλκοολισμοῦ καὶ τῆς κοινωνικῆς καταπτώσεώς των, ἥτις ἐπέρχεται συνεπείᾳ τούτου.

8. Οἱ φυγόπονοι ἐπαῖται καὶ ἀλῆται εἶναι ἄτομα σχετικῶς μικρᾶς ἐγκληματικῆς ὀλκῆς, ἀποτελοῦν ὅμως λόγῳ τῆς συχνῆς αὐτῶν ὑποτροπῆς καὶ τοῦ πλήθους τῶν τελουμένων ἐγκλημάτων, ἀξιόλογον αἰτίαν διαταραχῆς τῆς ἐννόμου τάξεως. Τὰ ἄτομα ταῦτα θεωροῦν τὸ ἔγκλημα ὡς πρόχειρον μέσον βιοπορισμοῦ καὶ ἐγκληματοῦσι λόγῳ

ροπῆς πρὸς τοῦτο καὶ λόγῳ τοῦ δυσμενοῦς οἰκογενειακοῦ περιβάλλοντος εἰς ὃ ζῶσι καὶ ἀναπτύσσονται.

'Ο Prims ἀποκαλεῖ τὴν ἀλητείαν προπόνησιν πρὸς τὸ ἔγκλημα.

9. Οἱ ἐπαΐται καὶ ἀλῆται διαπράττουν ἐλαφρᾶς μορφῆς ἐγκλήματα, μικροκλοπάς, μικροεκβιασμούς κ.λ.π., μὴ ἀποκλειομένων ὅμως καὶ τῶν πλέον ἀγρίων τοιούτων, φόνων, ἐμπρησμῶν κ.λ.π. Μετέρχονται παντὸς εἴδους τεχνάσματα πρὸς συνεννόησίν των π.χ. μεταχειρίζονται ἰδίαν διάλεκτον ἢ ἐπισημαίνουν διαφόρους οἰκίας. Οὕτω ἡ φράσις—φούτσαλε γκλαβίζι ὁ κερὲς—σημαίνει, παῦσε γιατὶ μᾶς βλέπουν. 'Η ἐπισήμανσις διὰ σταυροῦ ἐγγεγραμμένου εἰς κύκλον, ὑποδηλοῖ ὅτι οἱ ἔνοικοι δίδουν τροφὴν καὶ οὐχὶ χρήματα, δύο τετράγωνα, ὑποδηλοῦν ὅτι οἱ ἔνοικοι εἶναι φτωχοί, δύο γραμμαὶ διασταυρούμεναι κίνδυνον κ.λ.π.

'Ωσαύτως διανοοῦνται διαφόρους τρόπους πρὸς συντήρησίν των καὶ ἐπιτυχίαν τοῦ ἀντικοινωνικοῦ των ἔργου π.χ. παρουσιάζουν πλαστογραφημένα πιστοποιητικὰ τυφλοῦ ἢ κωφαλάλου ἢ κρατοῦν ἀνὰ χεῖράς των κείμενον περιέχον ἠθικόν τι ἀπόφθεγμα ἢ συγκινητικόν τι ποίημα.

'Αξιοσημείωτον εἶναι τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ προσφάτως τελευτήσας ἐν Σαὶν Πιὲρ τῆς Νοτίου Γαλλίας, Ζοσὲφ Σερόν, ὁ ἀποκαλούμενος Βασιλεὺς τῶν ἐπαιτῶν, συνέταξεν ὁλόκληρον βιβλίον εἰς ὃ ἀνέγραφε διαφόρους τρόπους ἐπαιτείας, οὓς καὶ προσέφερεν εἰς ἐπαίτας λαμβάνων ποσοστὰ ἀπὸ τὰ κέρδη των ἢ ἐν σημαντικὸν ποσὸν ἐφ' ἅπαξ. Οὗτος ἐπενόησεν περισσοτέρας ἀπὸ ἑκατὸν νέας μεθόδους ἐπαιτείας καὶ συνέταξεν τὸν πρῶτον ὁδηγὸν δι' ἐπαίτας, ὅστις περιελάμβανεν τὰ ὀνόματα χιλιάδων πλουσίων φιλανθρώπων τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Μ. Βρεττανίας.

10. 'Η ἐπρὸς ἐπαιτείαν καὶ ἀλητείαν ἔκδοσις δέον ν' ἀποδοθῇ :

α) Εἰς τὴν ἀκατανίκητον πρὸς τὸ πλανᾶσθαι ροπήν, ἥτις ἐμφανίζεται κατὰ τὴν κρίσιμον ἐφηβικὴν ἡλικίαν καὶ ἡ ὁποία ὀφείλεται ἀφ' ἑνὸς μὲν εἰς κληρονομικὰ ἐλαττώματα καὶ ἀφ' ἑτέρου εἰς τὸ περιβάλλον εἰς ὃ ἀναπτύσσεται ὁ ἀνήλικος, ὡς καὶ εἰς τὴν κακῶς ἀσκουμένην ὑπὸ τῶν γονέων ἐπίβλεψιν καὶ ἀγωγήν. 'Η σωματοψυχολογικὴ ἀνάλυσις δεικνύει ὅτι μέγιστον ποσοστὸν τῶν ἐπαιτῶν εἶναι σωματικῶς ἐλαττωματικὸν καὶ ψυχικῶς ἀνάπηρον, ἐν μέρει δὲ καὶ πνευματικῶς ἀνισόρροπον. Οἱ Bonhöffer καὶ Wilmann ἀπέδειξαν τὸ σημαντικὸν τοῦτο γεγονός.

Εἰς πλείστας περιπτώσεις τὰ ἴχνη τοῦ πνευματικοῦ ἐλαττώματος, ὅπερ ἄγει πρὸς ἐπαιτείαν καὶ ἀλητείαν, ἐμφανίζονται κατὰ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν ὑπὸ τύπον ἀλητικῶν ροπῶν, ἡ δὲ τάσις πρὸς τὸν πλάνητα βίον ἐμφανίζεται ὀλίγον μετὰ τὴν ἀποφοίτησιν ἐκ τοῦ Σχολείου.

β) Εἰς τὴν πενίαν, ἥτις κατατρύχει τὰς μεγάλας λαϊκὰς μάζας ὡς καὶ εἰς τὸν ἀλκοολισμὸν καὶ τὰ ναρκωτικά.

γ) Εἰς ἀπέχθειαν πρὸς ἐργασίαν.

δ) Εἰς τὸ γεγονὸς ὅτι τὸ ἐπαιτεῖν ἐμφανίζεται ἀκοπώτερον καὶ ἔστιν ὅτε ἐπικερδέστερον τοῦ ἐργάζεσθαι καὶ

ε) Εἰς τοὺς φυσικοὺς ὅρους (κλῖμα, μετεωρολογικαὶ συνθῆκαι, ἐποχὴ ἔτους κ.λ.π.) οἵτινες ἀσκοῦν ἀξιόλογον ἐπίδρασιν διὰ τὴν ἐξολίσθησιν ἀτόμου τινὸς εἰς τὴν ἐπαιτείαν καὶ ἀλητείαν.

11. 'Η ἐπαιτεία καὶ ἡ ἀλητεία συνδέονται πρὸς τὴν πορνείαν ἀπὸ ποινικολογικῆς ἀπόψεως καὶ οὐχὶ ἀπὸ ψυχολογικῆς τοιαύτης. 'Η πορνεία ἐκπροσωπεῖ τὴν γυναικείαν ἀλητείαν, ἥτις εἶναι λίαν ἐπικίνδυνος. Διότι πλὴν τῶν ἄλλων δημιουργεῖ τὸν ἀπεχθῆ ἀνδρικὸν παρασιτισμόν. "Οπως οἱ ἀλῆται, οὕτω καὶ αἱ πόρναι, τυγχάνουν ἄτομα ἠλαττωμένης ἐνεργητικότητος, ἀδιαφοροῦντα διὰ τὸ μέλλον καὶ παρουσιάζουν συχνάκις ψυχικὰς ἐλλείψεις.

Παρετηρήθη ὅτι ἡ στρατειὰ τῶν ἐπαιτῶν καὶ ἀλητῶν πληροῖ τὰς φυλακὰς κατὰ τοὺς μῆνας τοῦ χειμῶνος, ἐνῷ τοῦτο δὲν παρατηρεῖται μὲ τὰς ἐπαίτιδας αἵτινες καταλήγουν εἰς τὴν πορνείαν καὶ δι' αὐτῆς εἰς πάσης φύσεως ἀκολασίαν.

12. Οἱ ἐπαῖται καὶ ἀλῆται ἀρχίζουν τὴν στραδιοδρομίαν των συνήθως ἐγκαταλείποντες τὴν οἰκογενειακήν των ἑστίαν, ὁ δὲ κοινωνικὸς αὐτῶν βίος ἄρχεται μὲ τὴν αὐγὴν τῆς ὀκνηρίας καὶ ἐνίοτε καὶ τῆς ἀκολασίας.

Οἱ ἐπαῖται ἀναλόγως τῆς ἱκανότητός των δύνανται νὰ καταταγῶσιν εἰς τὰς κάτωθι κατηγορίας :

α) Εἰς ἐκείνους, οἵτινες ἀρκοῦνται εἰς ὀλίγα χρήματα.

β) Εἰς ἐκείνους, οἵτινες ἐπισκέπτονται ὡρισμένου εἴδους καταστήματα.

γ) Εἰς ἐκείνους, οἵτινες ζητοῦν ἐνδύματα ἢ ἄλλα ὡρισμένα ἀντικείμενα, ἅτινα ἐκποιοῦν καὶ μετατρέπουν ἀμέσως εἰς χρήματα καὶ ταῦτα εἰς οἰνοπνευματώδη ποτὰ ἢ καὶ ναρκωτικά.

δ) Εἰς ἐκείνους, οἵτινες διεκτραγωδοῦν καταστροφὰς ἐκ πυρκαϊᾶς, πλημμύρας, νόσου, θανάτου κ.λ.π. προσπαθοῦντες νὰ ἐπισύρουν οὕτω τὸν οἶκτον καὶ

ε) Εἰς ἐκείνους, οἵτινες παρουσιάζουν πλαστογραφημένα ἐπίσημα πιστοποιητικὰ τυφλοῦ ἢ κωφαλάλου ἢ διανέμουν κάρτας περιεχούσας συγκινητικὰς φράσεις.

13. Τοὺς ἐπαίτας καὶ ἀλήτας ἀναλόγως τῶν αἰτίων, ἅτινα φέρουν τούτους πρὸς τὴν ἐπαιτείαν καὶ τὴν ἀλητείαν δυνάμεθα νὰ κατατάξωμεν εἰς τὰς κάτωθι κατηγορίας :

α) Εἰς τοὺς πτωχοὺς καὶ ἀνικάνους πρὸς ἐργασίαν ἢ χρονίως ἀσθενεῖς.

β) Εἰς τοὺς ἐκ περιστάσεως ἐπαίτας καὶ ἀλήτας καὶ

γ) Εἰς τοὺς ἐξ ἐπαγγέλματος τοιούτους.

14. Ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων, ὡς προελέχθη, διάφορα κατὰ καιροὺς ἐλήφθησαν μέτρα πρὸς καταστολὴν τῆς ἐπαιτείας καὶ ἀλητείας, ἅτινα ὅμως ἀτελεσφόρα ἀπεδείχθησαν.

Οἱ ἐπαῖται καὶ ἀλῆται, ἀπεδείχθη ὅτι χρήζουν διαφόρου τῶν λοιπῶν καθ' ἕξιν ἐγκληματιῶν ἀγωγῆς καὶ μεταχειρίσεως, ἵνα δυνηθῶσιν καὶ ἀποβάλλουν τὰς ἀντικοινωνικάς των ἕξεις καὶ εἰσέλθουν εἰς τὸν ὁμαλὸν κοινωνικὸν βίον. Οὕτω :

α) Οἱ γέροντες, οἱ ἀνίκανοι πρὸς ἐργασίαν ἢ χρονίως ἀσθενεῖς δικαιοῦνται δημοσίας περιθάλψεως καὶ δέον νὰ ξενίζωνται καὶ στεγάζωνται μέχρις ὅτου καταστῶσιν ἱκανοὶ νὰ κερδαίνωσιν τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα.

β) Οἱ ἐκ περιστάσεως ἐπαῖται καὶ ἀλῆται, δέον νὰ προστατεύωνται καὶ νὰ τίθενται εἰς ἄσυλα, ἔνθα θὰ εἶναι ὑποχρεωτικὴ ἡ ἐργασία βάσει τῆς ὁποίας καὶ θὰ ἀμοίβωνται καὶ

γ) Οἱ ἐξ ἐπαγγέλματος ἐπαῖται καὶ ἀλῆται δέον νὰ διώκωνται ἐφαρμοζομένων ἐναντίον των τῶν διατάξεων τοῦ Ποινικοῦ Νόμου.

Σήμερον α) οἱ νομοθέται ἐν τῷ νεωτέρῳ ποινικῷ δικαίῳ, δυνάμει τῆς ἀρχῆς τῶν ἀντιθέτων (Contraria—Contrariis) ἐφήρμοσαν τὸ δραστικώτερον κατὰ τῆς φυγοπονίας φάρμακον, ἤτοι τὴν ὑποχρεωτικὴν ἐργασίαν εἰς τὰ εἰδικὰ καταστήματα, εἰς ἃ ἐγκλείονται οἱ πρὸς ἐπαιτείαν καὶ ἀλητείαν ρέποντες, πλὴν τῶν λόγῳ γήρατος ἢ ἀναπηρίας ἐπαιτῶν καὶ ἀλητῶν, οἵτινες ἐγκλείονται εἰς θεραπευτικὰ καὶ φιλανθρωπικὰ ἱδρύματα καὶ

β) παρὰ πάντων τῶν πεπολιτισμένων Κρατῶν λαμβάνονται μέτρα εἰδικὰ πρὸς περιστολὴν τῆς ἀνεργείας, ἥτις 1) ἀποτελεῖ πρόσφορον πεδίον πρὸς ἀνάπτυξιν τῆς ἐγκληματικότητος, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ὁ ἄνεργος ὑφίσταται ἐπιτακτικὴν πίεσιν ἐκ τῆς ἀμέσου οἰκονομικῆς ἀνάγκης, καὶ καθίσταται ὄργανον τῶν πονηρῶν αὐτοῦ σκέψεων καὶ τῶν κακῶν συμβουλῶν ἃς δέχεται καὶ 2) συμβάλλει εἰς τὴν αὔξησιν τοῦ πλήθους τῶν εἰς ἐπαιτείαν καὶ ἀλητείαν ἐκδιδομένων.

Συνεπείᾳ τῶν ἀνωτέρω μέτρων, τῆς συγχρόνου συγκοινωνίας καὶ τῶν αὐστηροτέρων Ἀστυνομικῶν θεσμῶν περιωρίσθη ἡ στρατειὰ τῶν τῇδε κακεῖσε πλανωμένων ἐπαιτῶν καὶ ἀλητῶν, ἥτις δύναται ἔτι περισσότερον νὰ σμικρυνθῇ ἐὰν οἱ κάτοχοι τοῦ πλούτου, πρὸ τῆς πλημμύρας τοῦ ἐγκλήματος, ἐφήρμοζον τὰ διδάγματα τῆς θρησκείας ἐπ' ἀγαθῷ τῶν δεινοπαθούντων καὶ τῆς κοινωνίας ὁλοκλήρου.

Ἡ Ἀστυνομία εἶναι τὸ σπίτι τοῦ Θεοῦ

Σεπτέμβριος 194...

«...Ὅλοι κάνουμε ὄνειρα...ὅλοι ἔχουμε τὶς στιγμὲς τῆς ἀδυναμίας μας...ὅταν σωπαίνουν ὅλα γύρω γιὰ ν' ἀκουστοῦν μονάχα οἱ κτύποι τῆς καρδιᾶς μας... Τότε κτίζουμε ἕνα Παλατάκι...Καὶ μέσα στὸ Εἰκονοστάσι του εὐλαβικὰ κρεμᾶμε τὶς Ἐλπίδες μας...

Ἐτούτη τὴν ἥσυχη βραδυά, τὴν γεμάτη πόθο καὶ ζεστὴ λαχτάρα, χιλιάδες μάτια εἶναι καρφωμένα στὸν Οὐρανό, χιλιάδες φαντασίες διασταυρώνονται κάπου ψηλὰ στὸ Ἄπειρο, χιλιάδες ἐλπίδες γεννιοῦνται στὸ Σκοτάδι... Χιλιάδες καρδιὲς κτυποῦν παράξενα στὸ ρυθμὸ μιᾶς γλυκειᾶς σερενάτας.

Ναί! Χιλιάδες ὄνειρα πλέκουνται ἐτούτη τὴ βραδυά... Καὶ τὸ καθένα ταξιδεύει στὸ δικό του λιμανάκι... ἐκεῖ ποῦ τὸ περιμένει ἡ Δικαίωση... ἐκεῖ!... σ' ἕνα τόπο φτειαγμένο γιὰ Σένα καὶ τὴν ψυχή Σου...ὅπου ὅλα εἶναι δικά Σου καὶ ὅλα Σοῦ τραγουδοῦν...

...Μ' ἕνα ὄνειρο ἀρχίζει καὶ αὐτὴ ἡ θλιβερὴ ἱστορία... μ' ἕνα κοριτσίστικο ὄνειρο γιὰ κάποια Πολιτεία μακρυνή... ὅπου μιὰ πεταλουδίτσα τριγυρίζοντας τὰ Μεγάλα Φῶτα ἔκαψε τὶς φτεροῦγες της... κι' ἀπόμεινε νὰ σέρνεται στὴ λάσπη— «πουλάκι μὲ σπασμένα τὰ φτερά».

Μὴ βιαστῆτε νὰ ρίξετε τὸν λίθο τοῦ ἀναθέματος... Λένε ὅτι δὲν εἶναι πάντα χρυσὸς ὅ,τι λάμπει...

Ἀλλὰ καὶ ἴσως νὰ μὴν εἶναι πάντα βρώμικο ὅ,τι κυλιέται στὴ λάσπη.

Ἴσως νὰ φταίω ἐγὼ ἢ ἐσεῖς ἢ κάποιος ἄλλος ἄνθρωπος... Ἴσως νὰ φταῖμε ὅλοι μαζὶ γιὰ τούτη τὴ συμφορά...

Ἡ ἡρωΐδα αὐτῆς τῆς ὁλότελα ἀληθινῆς ἱστορίας δὲν ἦταν «πρόστυχη». Ἦταν μιὰ μικρούλα δροσερὴ ποὺ ἔκανε ἕνα ὄνειρο. Ἦταν ἔγκλημα αὐτό ;

Κι' ὅμως ξεκινώντας μὲ τὴ βαρκούλα της γιὰ τὸν ἄγνωστο παράδεισο κουρελιάστηκε σὲ μιὰ φουρτουνιασμένη θάλασσα... κι' ἀπόμεινε ναυάγιο...

Κι' ἂν ἦλθε ἐτοῦτο τὸ ἀναπάντεχο «happy-end», ἦταν γιατὶ ἕνα ἀστυνομικὸ χέρι ξανάφερε τὴ χαρὰ στὴ ρημαγμένη ψυχή της.

Γράφοντας δὲν ἔχω πρόθεση νὰ κάνω φιλολογία ἢ νὰ ἐπιδείξω ἱκανότητες... Ἁπλᾶ καὶ πιστὰ σᾶς μεταφέρω ὅ,τι εἶδα καὶ ὅ,τι ἄκουσα... Καὶ θὰ νοιώσω τὸν ἑαυτό μου πλημμυρισμένο εὐτυχία ἂν καταφέρω—ἔστω καὶ μιὰ καρδιὰ—νὰ ξυπνήσω ἀπὸ τὸν ἁμαρτωλὸ λήθαργο καὶ νὰ τὴν φέρω μαζὶ μὲ τὴν Μαρία στὸν Τόπο τῆς Χάριτος.....

Μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρὸ σ' ἕνα νησὶ τοῦ Αἰγαίου, κάπου, σὲ μιὰ Ἑλληνικὴ ἀκρογιαλιά...

Ἀκοῦστε τὸ κῦμα νὰ γλυκοφιλᾷ τὴν ἀμμουδιὰ καὶ δῆτε τὴν Μαρία σκαρφαλωμένη σ' αὐτὸν τὸν ἀπότομο βράχο, κάτω ἀπ' τὴν κατάλευκη ἐκκλησίτσα, νὰ ζῇ τὸ Ὄνειρό της, κάθε δειλινό.

Ἕνα κορίτσι στολίζει τὸ σαλονάκι τῆς φαντασίας της μ' ἕνα ζεστὸ πανέμορφο πόθο : Νὰ πάῃ στὴν Ἀθήνα, νὰ γνωρίσῃ τὴν μακρυνὴ πολυθόρυβη πολιτεία μὲ τὰ μεγάλα σπίτια καὶ τὴν πολυθόρυβη κίνηση...

Ἕνα κοριτσίστικο ὄνειρο φτειαγμένο μέσα στὴν γαλανὴ ἀπεραντωσύνη τῆς θάλασσας... δίπλα στοὺς γλάρους... κοντὰ στὸ κῦμα...

Τῆς ἄρεσε τῆς Μαρίας κάθε δειλινὸ νὰ περπατᾷ σιγὰ-σιγὰ σ' αὐτὸ τὸ δαντελωτὸ δρομάκι, νὰ σκαρφαλώνῃ ὕστερα πάνω σ' αὐτὸν τὸν γέρικο βράχο καὶ ἐκεῖ νὰ παραδίνεται ἀτέλειωτες ὧρες στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ 'Ονείρου της...

Συλλογιζόταν τὸν ἑαυτό της ἀνάμεσα σὲ τόσο κόσμο, νὰ περπατᾷ πλάϊ στὰ πανύψηλα σπίτια, νὰ χαζεύῃ μπροστὰ στὶς πλούσιες βιτρίνες... Κι' ἔνοιωθε σὰν νὰ μεγάλωνε... σὰν νὰ μεγάλωνε ἀπότομα...

'Ο ἀγέρας χάϊδευε τὸ πρόσωπό της ἁπαλά...Κι' ἔμοιαζε σὰν νὰ τῆς ψιθύριζε... «Ποῦ πᾶς, Μαρία ; Μὴν φεύγῃς. Μεῖνε, θὰ βρῇς γαλήνη ἐδῶ...».

'Εκείνη τότε νευρίαζε καὶ πεισματωμένη ὅλο καὶ περισσότερο γέμιζε ἀπὸ λαχτάρα γιὰ τὴν πρωτεύουσα...

Στὴ λιμνούλα τῆς ψυχῆς της ἀρμένιζαν τὰ καραβάκια τῶν ὀνείρων της μὲ τὰ πανιὰ κόντρα στὸν ἄγριο ἄνεμο.....

Τὸν πατέρα της καλὰ-καλὰ δὲν τὸν εἶχε γνωρίσει...Πέθανε τρία χρόνια μετὰ τὴν γέννησή της ἀπὸ μιὰ κακὴ ἀρρώστια... Καὶ ἡ μάννα της μὲ κόπο κατάφερνε νὰ ζήσῃ τὰ πέντε ὀρφανὰ ποὺ τῆς ἄφησε... Τἄφερνε πολὺ δύσκολα—ἰδίως τὸν τελευταῖο καιρό... Κι' ὅταν ἡ Μαρία μεγάλωσε τὴν κάλεσε μιὰ μέρα καὶ τῆς εἶπε ὅτι θἄπρεπε νὰ βρῇ μιὰ δουλειὰ γιὰ νὰ κερδίζῃ τὸ ψωμί της καὶ νὰ βοηθῇ τὸ σπίτι της...

'Η Μαρία ἄκουγε παραξενεμένη. Δὲν τὴν φοβότανε τὴν ζωὴ γιατὶ τὴν νόμιζε ὅπως στὰ ὄνειρα... Καθαρή, φωτισμένη, εὐχάριστη.

Κανεὶς ὡς τὰ τώρα δὲν τὴν εἶχε προσέξει...

Καὶ τὰ μεγάλα ἀμυγδαλωτὰ ματάκια της γέμιζαν ἀπορία γιὰ τὸν ἑαυτό της καὶ γιὰ τοὺς ἄλλους.

Τότε γεννήθηκε τὸ 'Όνειρο. Γεννήθηκε στὴ σιγαλιὰ καὶ στὴν προσμονὴ ὅπως ὅλα τὰ ὄνειρα.

Τόχε ἀποφασίσει. Νὰ δουλέψῃ στὴν 'Αθήνα. Θἄχε τόσα πράγματα νὰ διηγῆται σὰν ἐρχόταν νὰ συναντήσῃ τοὺς δικούς της κάθε καλοκαίρι.

'Ωμὴ ἡ ἀνάγκη τῆς Ζωῆς σπρώχνει τὴν ὄμορφη καὶ ἄπειρη μικρούλα σὲ μιὰ σκληρὴ μονομαχία μὲ τοὺς ἀνθρώπους, ποὺ κάποιος γιατρὸς ὠνόμασε : «Αὐτὰ τὰ κτήνη».....

'Εκλεινε τὰ δεκάξη της χρόνια ἡ Μαρία ὅταν στὸ νησί της ἦλθε νὰ παραθερίσῃ μιὰ παρέα—τρεῖς ἄντρες καὶ τρεῖς γυναῖκες τὴν ἀποτελοῦσαν. Κι' ἦταν καὶ οἱ ἔξη ἀπὸ τὴν 'Αθήνα. 'Εκείνη τὴν ἡμέρα τὸ μοναδικὸ ξενοδοχεῖο τοῦ νησιοῦ εἶχε γεμίσει κόσμο. Κι' ἔτσι οἱ ξένοι ποὺ ἔφταναν φιλοξενοῦνταν σὲ σπίτια χωρικῶν.

Στὸ σπίτι τῆς Μαρίας ἦλθεν αὐτὴ ἡ παρέα νὰ καταλύσῃ. 'Έτσι τἄφερε ἡ τύχη.

Κάποιος μαγνήτης ἕνας νόμος περίπου προαιώνιος, τράβηξε μιὰ μέρα στὸν ἴδιο χῶρο τὴν Μαρία μὲ τὸν Κώστα—τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ παλληκάρια τῆς παρέας.

Τότε χαθήκανε ὅλοι οἱ ἄλλοι ἀπὸ τὰ μάτια τους.—Τὴν κοίτταξε—τὸν κοίτταξε.

Τῆς μίλησε—τοῦ ἀπάντησε.

Κι' ἄλλαξε ἀπότομα ἡ ζωή της.—Κι' ἔνοιωσε πιὰ τὸν πόνο τὸν Μεγάλο.—'Η κακὴ στιγμή· ποὺ λέει ὁ Κόσμος.

Κι' αὐτὸ ἐσήμανε γιὰ τὴν Μαρία τὴν καταστροφή.—Τὴν ἐρωτεύτηκε. Κι' ἐκείνη ἄπειρη καὶ σεμνὴ καθὼς ἦταν νόμισε πὼς εἶχε βρῇ τὸν δρόμο τῆς ζωῆς της.

Θὰ πήγαινε ἐπὶ τέλους στὴν 'Αθήνα· τῆς τὸ ὑποσχέθηκε τὸ Μεγάλο 'Όνειρό της, θὰ γίνονταν σὲ λίγο πραγματικότης.

'Εκεῖνος μίλησε στὴν μάννα της. Κι' ἐκείνη—κάτω ἀπὸ τὸ βάρος τῆς φτώχειας—τοῦ ἐμπιστεύτηκε τὸ παιδί της.

Καὶ μιὰ δροσερὴ αὐγούλα ἡ Μαρία ἐφίλησε τὴν μάννα της εὐτυχισμένη, ἀποχαιρέτησεν ὅλο τὸ χωριὸ καὶ ἀκολούθησε τὴν Μοῖρα της.

Στὴν παραλία σὲ λίγο, ἡ μάννα εἶχε πνιγῆ στὸ κλάμμα καθὼς κουνοῦσε τὸ μαντῆλι στὸ πλοῖο ποὺ ὁλοένα χανότανε...

Κι' ἔμεινε μόνη, ἀποκαμωμένη ἀπὸ τὸν πόνο νὰ προσεύχεται στὴν Παναγία γιὰ τὸ παιδί της.

Τὴν ὥρα 'κείνη ἕνας νέος φάνηκε τρέχοντας ἀπὸ μακρυά. Πλησίασε τὴν χήρα, τῆς ἔπιασε βάναυσα τὰ χέρια καὶ εἶπεν ἀγριεμμένος «Κακούργα, γιατί ἄφησες τὴν Μαρία νὰ φύγῃ ; Γιατὶ δὲν μοῦ τὄπες ; ποὺ ἔστειλες τὸ κορίτσι σου ; τὴν Μαρία σου, τὴν Μαρία μας γιατί τὴν ἄφησες νὰ φύγῃ ; Ἂν σοὔφερνε βάρος νὰ μοῦ τὴν ἔδινες ἐμένα», καὶ ξέσπασε σ' ἕνα ἀτέλειωτο λυγμὸ καθὼς ἕνας ἀγέρας σηκώθηκεν ἄξαφνα καὶ γέμισε θεόρατα κύματα τὸ πέλαγος...

Καὶ ἡ Μαρία ταξίδευε... τράβαγε ἀνύποπτη τὸ δρόμο τῆς συμφορᾶς της...

Ποῦ πᾶς, Μαρία, χαρούμενη ;

Ἀναμέτρησες τὶς δυνάμεις σου καὶ τὶς βρῆκες ἀρκετὲς γιὰ νὰ τραβήξῃς σ' αὐτὴν τὴν πλατειὰ λεωφόρο ποὺ ὅλα πνίγονται στὸν θόρυβο, κι' ὅλα ζαλίζουν μὲ τὴν λάμψι τους ; Ἑνοιωσες τὸν ἑαυτόν σου δυνατὸ γιὰ νὰ παλέψῃς μόνη σου ἐσὺ ἕνα πλασματάκι τόσο δά, χωρὶς κανένα τίμιο ἐνδιαφέρον κοντά σου, σ' ἕναν ἀγῶνα σκληρὸ ποὺ μονάχα ἡ δύναμη τοῦ πιὸ ἰσχυροῦ ἐπικρατεῖ ;

Βρῆκες ὅτι ταιριάζει σὲ Σένα αὐτὸς ὁ θεατρινισμὸς καὶ αὐτὴ ἡ κοσμικότης μιᾶς ζωῆς ἀδυσώπητης ποὺ ὅλα εἶναι διατιμημένα καὶ ὅλα πωλοῦνται μὲ ἀνταλλάγματα ; Πίστεψες ὅτι θὰ καταφέρῃς νὰ μὴν συντριβῇς μέσα σ' αὐτὸν τὸν ρόλο ποὺ κρατᾶς μὲ τόση χαρούμενη προδιάθεση... ἕνα ρόλο μὲ φάσεις τόσο ὀδυνηρὰ ἀταίριαστες σὲ Σένα, στὴν εὐγένειά Σου, στὸ πνεῦμα Σου, στὴν ἀπειρία Σου, στὴν καλωσύνη Σου, στὴν ἀγνότητά Σου, στὴν καρδιά Σου ;

Προσαρμόστηκες μέσα στὸν ἐμπορικὸ ἰσολογισμὸ τῆς ρουτίνας καὶ προσφέρθηκες νὰ γίνῃς ἐμπόρευμα στὴν Λαϊκὴ Ἀγορὰ τῆς Ζωῆς, ὅπου τὰ σὺν καὶ τὰ πλήν, οἱ διαιρέσεις καὶ οἱ πολλαπλασιασμοὶ τῆς βιοπάλης, χρονομετρημένα ὅλα μὲ μιὰ στεῖρα κι' ἀρνητικὴ λογικὴ κατεβάζουν συχνὰ τὸν ἄνθρωπο πολὺ χαμηλὰ καὶ τοῦ δίνουν μιὰ τιμὴ πλάϊ στὰ κρεμμύδια καὶ τὰ πίτουρα ;

Γιατὶ ἄφησες τὸ φτωχικὸ νησάκι σου ποὺ μέσα ἀφθονοῦσεν ἡ Εὐτυχία, γιὰ νὰ κατεβῇς νὰ μπερδευτῇς μὲ τὸ πλῆθος, αὐτὸν τὸν ἴδιο ὄχλο ποὺ σὲ μιὰ στιγμὴ παραζάλης σταύρωσε τὸν ἴδιο τὸν Χριστό ;

Δὲν ξέρεις, δὲν σοὔπαν ποτέ, δὲν ἔμαθες ἀκόμη τί κρύβεται πίσω ἀπ' αὐτὸ τὸ χρυσὸ παραπέτασμα τῆς λαμπρῆς ζωῆς ;

Δὲν ἔμαθες ποτὲ γιὰ τὴν βρωμιά, γιὰ τὴν ἀπόγνωση καὶ τὴν πλήξη, ποὺ κυριαρχεῖ καταθλιπτικά ;

Τί δουλειὰ ἔχεις ἐσὺ ἐκεῖ, ἀνόητη Μαρία ;

Τί κοινὸ μπορεῖ νὰ ὑπάρχῃ ἀνάμεσά σου καὶ σ' αὐτήν, τὴ χρυσοποίκιλτη πολλὲς φορές, ἐπίδειξη τῶν παραθεριστῶν τοῦ νησιοῦ Σου ;

Ἀλλὰ σκοπός μου δὲν εἶναι νὰ κατηγορήσω κανένα. Σκοπός μου δὲν εἶναι νὰ θίξω κάποια ζητήματα ποὺ «κεῖνται κακῶς».

Σοῦ τραγουδῶ μονάχα αὐτὸ τὸ πονεμένο μοιρολόγι καθὼς τὸ πλοῖο σὲ ταξιδεύει μακριά...

Ἔφυγες...

Κι' ὅμως... Ἐκεῖ, στὸ μισοσκόταδο τοῦ χωριοῦ Σου, κάτω ἀπὸ τὶς φυλλωσιὲς μιᾶς γέρικης λεύκας, καθὼς ἀσημίζουν τὰ φύλλα της οἱ φεγγαριάτικες ἀχτίδες... ἕνας κόσμος σιγαλὸς χωρὶς χλαμύδες καὶ ἐσθῆτες, χωρὶς ἀνταλλάγματα καὶ θησαυρούς, χωρὶς προβολεῖς καὶ ὑποκρισίες... ἕνας κόσμος πηγαῖος, ὅμορφος, ἀληθινός, ταπεινὸς σὰν φλόγα καντηλιοῦ, κλαίει...

Εἶναι ὁ κόσμος ὁ δικός Σου... καὶ Σὲ ζητᾷ... Σὲ καρτερεῖ κοντά του...

Δὲς ὁλόγυρα.

Ὅλος αὐτὸς ὁ κόσμος... ἀπὸ τ' ἀστέρια ποὺ τρεμοσβήνουν γεμᾶτα παλμούς, ἴσαμε τὸ κῦμα ποὺ φλυαρεῖ στὴν παραλία... αὐτὸς ὅλος ὁ κόσμος ἦταν δικός σου. Καὶ τίποτε δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ σοῦ τὸν πάρῃ... γιατὶ ἐκεῖ μέσα ἔχεις ἀφίσει τὴν καρδιά σου.....

Ὁ Κώστας ἦταν τὸ παιδὶ ἑνὸς πλούσιου ἐπιχειρηματία, ποὺ ταξίδευε στὸ ἐξωτερικό. Ἦταν μονάχος στὸ θεόρατο σπίτι του μὲ τὴν βαρειὰ ἐπίπλωση καὶ τὴν ἐπίσημη μεγαλοπρέπεια. Ἐδῶ μέσα ἐγκατέστησε τὴν Μαρία, καὶ στάθηκε κοντά της καλὰ τὸν πρῶτο καιρό. Τὴν εἶχεν ἐρωτευθῇ νόμιζες, μὰ στὸ βάθος εἶχε ποθήσει φλογερὰ αὐτὸ τ' ἀγνό, ὅμορφο σῶμα της...

Καὶ τὸν πρῶτο μῆνα ὅλα πήγαιναν καλά, γιὰ τὴν Μαρία. Ἦταν τὸ ξάφνιασμα τῆς ἀλλαγῆς... ἡ ζωὴ ἡ ἐλεύθερη τὴν τράβηξε κοντά της. Ζοῦσε τὸ ὄνειρό της θαμπωμένη μὲ ὅσα ἔβλεπε, μὲ ὅσα ἄκουγε, μὲ ὅσα καμάρωνε παραξενεμένη.

Ἕνα βράδυ ὅμως ὁ Κώστας ἔβγαλε τὴ μάσκα, καὶ ἀποκάλυψε στὰ τρομαγμένα μάτια αὐτοῦ τοῦ ἀθώου κοριτσιοῦ ἕνα ἀπαίσιο πρόσωπο.

Κόντευαν μεσάνυχτα ὅταν ὁ Κώστας τὴν ἐπισκέφτηκε στὸ δωμάτιό της. Τῆς εἶπε πὼς δὲν μποροῦσε νὰ κοιμηθῇ καὶ θἄθελε νὰ τοῦ κάνῃ λίγο συντροφιά... Ἔτσι κι' ἔγινε...

Δύο νέοι μόνοι σ' ἕνα δωμάτιο... Ἕνα σπίρτο κοντὰ σὲ δυναμίτη... Καὶ τὸ ἔγκλημα συντελέσθηκε.

Ἀνάμεσα σὲ ἀπειλές, σὲ ὑποσχέσεις γιὰ γάμο, σὲ λόγια ψεύτικα κι' ἀπατηλὰ τὴν ἔκανε δική Του...

Τὴν ἴδια ὥρα ἡ μορφὴ τῆς Παναγιᾶς, πάνω στὸ εἰκονοστάσι τοῦ σπιτιοῦ της χλώμιασε κι' ἕνας κεραυνὸς αὐλάκωσε τὸν Οὐρανὸ τῆς παιδικῆς ψυχῆς της.

Αὐτὸς ὁ ἀσυνείδητος ἱερόσυλος τῆς πῆρε ὅ,τι κρεμόταν στὴν καρδιά της γιὰ εἰκόνισμα καὶ τὄρριξε στοὺς χοίρους.

Κλαίω μαζί Σου, Μαρία, αὐτὴν τὴν φοβερὴ στιγμὴ τῆς ζωῆς σου καὶ νοιώθω ἀηδία γιὰ τοῦτον τὸν κτηνάνθρωπο ποὖσπασε αὐτὸ τὸ ἀγαλματάκι μὲ βανδαλικὴ ἀγριότητα.....

Ἄλλους δυὸ μῆνες ἔζησε μαζί του ἡ Μαρία. Κι' ἔγινε ἐρωμένη του. Ἀνίδεη ὑποτάχτηκε στὴν Μοῖρα της.

Δὲν ἦταν κορίτσι βέβαια πιά. Ἀλλὰ τί σημασία εἶχε ; Ὁ Κώστας θὰ τὴν ἔκανε γυναῖκα του. Ἕνα καινούργιο ὄνειρο γεννήθηκε στὴν φαντασία της καθὼς τὸν περίμενε ὧρες ἀτέλειωτες πίσω ἀπὸ τὸ παράθυρο νὰ γυρίσῃ ἀπὸ τὶς...σοβαρὲς δουλειές του.

Κι' αὐτὸς ἀφοῦ γλέντησε τὸ κορμί της, ἀφοῦ τῆς πῆρε καὶ τὴν τελευταία ἰκμάδα ἀξιοπρεπείας, τὴν βαρέθηκε καὶ μιὰ μέρα τὴν ἔδιωξε γιὰ νὰ φέρῃ μιὰν ἄλλη στὸ σπίτι του... Κάποιο καινούργιο θῦμα—σὰν τόσα ἄλλα προηγούμενα.....

Τὴν ἔδιωξε... Κρατῶ τὴν ἀναπνοή μου καθὼς ἀκούω ἀργὰ-ἀργὰ τὰ βήματά της πάνω στὸ λιθόστρωτο τοῦ δρόμου νὰ τὴν φέρνουν ἐδῶ κι' ἐκεῖ...

Κι' ὕστερα ἀπὸ τοὺς ἄμβωνες, ἀπὸ τὶς ἕδρες τῶν σχολείων, ἀπὸ ὅλους τοὺς ὑπεύθυνους τομεῖς τῆς ζωῆς μας μιλᾶμε τόσο συναρπαστικὰ γιὰ τὴν ἠθική, ὥστε δίνουμε τὴν ἐντύπωση κοινῶν ἀπατεώνων.

Νὰ γιατὶ Σᾶς εἶπα πάρα πάνω νὰ μὴν βιαστῆτε νὰ ρίξετε τὸν λίθον τοῦ ἀναθέματος.

Κάθε μιὰ ἀπὸ αὐτὲς τὶς γυναῖκες, ποὺ περιφέρονται ράκη στοὺς δρόμους,

πουλώντας τὰ κορμιά τους ἔχει καὶ τὴν ἱστορία της. Καὶ κάθε μιὰ τέτοια ἱστορία εἶναι καὶ ἕνα ἀμείλικτο Κατηγορῶ γιὰ τὴν παληανθρωπιὰ τῶν ἀνθρώπων.

Μιλῶ παράξενα. Τὸ καταλαβαίνω.

Μὰ πῶς θὰ μιλούσατε ἐσεῖς ἄραγε ἂν αὐτὸ τὸ κορίτσι ἦταν τὸ παιδί Σας ;

Θὰ τὸ κατηγορούσατε γιατὶ ἔπεσε στὸ βοῦρκο ἢ θὰ κρύβατε τὸ κεφάλι στὰ χέρια γιὰ νὰ μὴν βλέπετε αὐτὴν τὴν βρωμιὰ ποὺ μᾶς ἔχει περιζώσει ; .....

Ἡ Μαρία ζήτησε δουλειά. Καὶ οἱ δουλειὲς ποὺ τὶς προσφέρονταν ζητοῦσαν κάποιο ἀντάλλαγμα συνήθως.

Τὸ στομάχι της ἦταν ἀδειανό. Ἡ τιμή της εἶχε ταφῆ γιὰ πάντα μέσα στὸ πλούσιο ἀρχοντικὸ τοῦ πρώτου φίλου της. Τί ἔπρεπε νὰ κάνῃ, ἕνα κορίτσι τόσο δά, μονάχο ἄντικρυ σ' αὐτὴν τὴν Κοινωνία ;

Ἔκανε βέβαια τὸ λάθος νὰ μὴν καταφύγῃ στὴν Ἀστυνομία. Σύμφωνοι. Ἀλλὰ αὐτὸ τὸ 16χρονο κορίτσι δὲν εἶχε τὴν ὡριμότητα νὰ σκεφτῆ αὐτὴν τὴν ὄμορφη λύση. Πρέπει λοιπὸν νὰ τὴν κατηγορήσουμε γι' αὐτό ; Ὤ! Ἐσεῖς κορίτσια ποὺ ζῆτε εὐτυχισμένα κοντὰ στοὺς καλοὺς γονεῖς Σας, μέσα στὴ στοργὴ καὶ τὴν ἀγκαλιά τους μὴν περιπαίζετε ποτὲ αὐτὲς τὶς δυστυχισμένες γυναῖκες...

Καὶ σεῖς ἀσπρομάλληδες ἐπικριταὶ μὴν καταραστῆτε ποτὲ αὐτὰ τὰ ναυαγισμένα πλάσματα ποὺ ἔφτασαν στὸν βοῦρκο ἀπὸ μιὰ κακὴ στιγμή.

Ἴσως νὰ φταῖμε κι' ἐμεῖς λιγάκι γιὰ τὸ κατάντημά τους.....

Περπατώντας στοὺς δρόμους ἡ Μαρία βρέθηκε κλαίγοντας ἕνα βράδυ στὸ Ζάππειο. Ἐκεῖ περιφερόταν ἕνα «κοράκι»: ὁ Γρηγόρης. «Ἀγαπητικὸς» τὸ ἐπάγγελμα. Κι' ἔπεσε πάνω στὸ πτῶμα της μὲ μανία.

Τῆς μίλησε μὲ καλωσύνη, τῆς ἔδωσε λεπτά, κέρδισε τὴν ἐμπιστοσύνη της κι' ὕστερα τὴν ἔστειλε σὲ μιὰ «ἐξαδέλφη» του νὰ τὴν... προστατέψῃ.

Κι' αὐτὴ ἦταν μιὰ ἀπὸ τὶς ἐκμεταλλεύτριες τῶν γυναικῶν. Ἦταν μιὰ «μαμὰ» ποὺ ἔστελνε τὰ κορίτσια στὴν διαφθορά. Τῆς γνώρισε πελάτες. Αὐτὴ στὴν ἀρχὴ ἀντιστάθηκε... Ἦλθε κι' ὁ Γρηγόρης. Τῆς «ἐξήγησαν» νὰ... νὰ φανῇ «λογική», τὴν ἔδειραν, τὴν ἔντυσαν, τὴν μακιγιάρισαν καὶ τὴν παράδωσαν στὴν διάθεση τῶν πελατῶν τῆς μαμᾶς... Καὶ ἡ Μαρία, ποὖχε πιστέψει ὅτι μονάχα τέτοιοι ἄνθρωποι, κατοικοῦσαν στὴν Ἀθήνα, ὑπέκυψε στὸ τέλος κι' ἐγίνηκε...ἱερόδουλη.

Ταιριάζει αὐτὴ ἡ λέξη στὴν δροσερὴ μικρούλα ποὺ ξεκίνησε ἀπ' τὸ χωριό της μὲ μιὰ Παναγίτσα γιὰ φυλακτό ; Κι' ὅμως ! Τέτοια πρέπει πιὰ νὰ τὴν χαρακτηρίσουμε.

Οἱ «ἀγαπητικοὶ» οἱ «μαμάδες». Τοὺς ξέρετε ;

Εἶναι τὰ σαρκοβόρα θηρία. Οἱ ἔμποροι τῆς λευκῆς σάρκας. Οἱ βασιλεῖς τοῦ ὑποκόσμου. Αὐτοί... Αὐτὰ τὰ καθάρματα, ποὺ ἀποτελοῦν κηλῖδα γιὰ τὸν πολιτισμό μας...

Αὐτοὶ γεμίζουν τοὺς δρόμους μας μὲ τὶς ξετσίπωτες γυναῖκες ποὺ μᾶς κάνουν ν' ἀηδιάζουμε τὸν ἀνθρωπισμό μας.

Αὐτοὶ δολοφονοῦν τὶς ψυχὲς τῶν ἀνύποπτων θυμάτων τους καὶ γεμίζουν τοὺς οἴκους ἀνοχῆς, τὶς φυλακὲς καὶ τὰ νοσοκομεῖα.

Εἶναι τὰ ἀποβράσματα τῆς Κοινωνίας... οἱ κήρυκες τῆς λαοκρατίας... οἱ ἐμπρηστὲς τῆς Οἰκογενείας, οἱ ὑπονομευτὲς τῆς Πατρίδος, οἱ ἀρνητὲς τῆς θρησκείας τῶν Πατέρων μας...

Αὐτοὺς καταραστῆτε, αὐτοὺς μισῆστε, αὐτοὺς μὴν τοὺς λυπᾶστε. Ὅμως φυλᾶξτε κι' ἕνα δάκρυ τόσο δά, συμπόνοιας γιὰ τὰ θύματα τῆς ζωῆς, ποὺ κουρελιάστηκαν στὰ χέρια τους.....

Σκληρὸς ἀγῶνας διεξάγεται ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς καὶ τὴν Ἀστυνομία.

'Εμεῖς κι' ὁ κόσμος... Εἶναι τὸ ριζικό μας νὰ πολεμᾶμε, νὰ πολεμᾶμε πάντα.

Νὰ φτειάχνουμε, ὅ,τι οἱ ἄλλοι γκρεμίζουν, ἀνώνυμα, δίχως ἐπιδείξεις, περιφρονημένοι ἀπὸ ὅλους νὰ προασπίζουμε τὰ ἱδανικὰ τῆς Φυλῆς μας.

Κυνηγοὶ τοῦ 'Εγκλήματος. Ἔτσι μᾶς λένε. Κι' αὐτὲς οἱ τρεῖς λέξεις εἶναι ἡ συνισταμένη τοῦ Κοινωνικοῦ Πιστεύω μας.....

Ἔπεσε κάποτε στὰ χέρια μας κι' ἡ Μαρία...

Κάποιος καυγᾶς μὲ τὸν «ἀγαπητικό της» τὸν ἔκανε νὰ τὴν ξυλοκοπήσῃ ὅπως δὲν ξυλοκοποῦν οὔτε τὰ ζῷα.

Καὶ μιὰ ἀπελπισμένη κραυγὴ ποὺ ζήταγε βοήθεια μᾶς ἔφερε ἴσαμε τὸ ἄντρο τοῦ θηρίου.

'Ο Γρηγόρης πήδηξε ἀπ' τὸ παράθυρο κι' ἐξαφανίστηκε πρὶν προλάβουμε νὰ παραβιάσουμε τὴν πόρτα.

Κι' ὅταν μπήκαμε στὸ βρώμικο δωμάτιο βρήκαμε μονάχα τὴν Μαρία...

«Μιὰ πόρνη» θὰ πῆτε. Ἔτσι σκεφτήκαμε κι' ἐμεῖς πρὶν μάθουμε τὴν ἱστορία της.

Κι' ἦταν αὐτὴ ἡ μικρὴ πόρνη πλημμυρισμένη αἵματα ἀπὸ τὸ ἀπάνθρωπο ξύλο τοῦ... προστάτη της.

Τυχαῖα βρεθήκαμε ἐκεῖ.

Ὅμως γιατί ; Γιατί ἐσεῖς οἱ ἄλλοι ποὺ λυπᾶστε γιὰ τὸ κατάντημα τῆς κοινωνίας μας δὲν βοηθᾶτε τὸ ἔργο μας ;

Γιατί δὲν μᾶς προσφέρετε ὁλόκληρη τὴν βοήθειά σας, ἀφοῦ ξέρετε, ὅτι αὐτὸς ὁ ἀγῶνας μας εἶναι ζήτημα ζωῆς ἢ θανάτου τῆς Φυλῆς μας ;.....

Νὰ λοιπὸν ἐπὶ τέλους ποὺ ἡ Μαρία μπῆκε στὸ δικό μας ἄντρον.

Στὸ γραφεῖο τοῦ Διοικητοῦ μας... Κάτω ἀπ' τὴν Εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ Βασιλιᾶ μας...

Κι' ἐκεῖ μὲ λυγμοὺς μᾶς διηγήθηκε τὴν ἱστορία της.

«'Η μητέρα σου ζῇ ;» τὴν ρώτησε μαλακὰ ὁ Διοικητής μας.

«Μάλιστα», κ. 'Αστυνόμε, ζῆ. 'Αλλὰ μὴν μοῦ πῆτε νὰ πάω σπίτι μου. Δὲν μπορῶ. Δὲν θὰ μὲ δεχτοῦν. Θὰ μὲ σκοτώσῃ ὁ Νῖκος...»

«Ποιὸς εἶναι αὐτὸς ὁ Νῖκος, ξαναρώτησε ὁ προϊστάμενος.

«Ἕνα παιδὶ ποὺ μ' ἀγαποῦσε πολύ. Ἔμενε κοντὰ στὸ κτῆμα μας».

'Ο Διοικητὴς ἔγραψε τὰ ὀνόματα τῆς μάννας της κι' αὐτοῦ τοῦ Νίκου σ' ἕνα χαρτί. Κι' ὕστερα ἀναστενάζοντας ἐλαφρὰ τῆς εἶπε :

«...'Ακουσε, Μαρία. Εἶσαι παιδὶ ἀκόμη. 'Ο Θεὸς σὲ λυπήθηκε καὶ σ' ἀνακαλύψαμε γλήγορα. Εἶναι πολὺ κακὸ βέβαια αὐτό, ποὺ σοῦ συνέβη καὶ φταῖς πολὺ κι' ἐσὺ ποὺ ἔδωσες πίστη στὰ λόγια τοῦ πρώτου ἄντρα ποὺ βρῆκες στὸ δρόμο σου, μὰ τὸ κακὸ διορθώνεται.

Δὲν εἶναι ὅλος ὁ κόσμος ἔτσι, ὅπως εἶπες. Ἔτυχε νὰ γνωρίσῃς μονάχα τὰς ὑπονόμους τῆς ζωῆς. 'Υπάρχουν καὶ καλοὶ ἄνθρωποι· καὶ αὐτοὶ εἶναι οἱ πιὸ πολλοί. 'Υπάρχουν καὶ καλοὶ ἄνθρωποι, ἀλλὰ ἔκανες λάθος στὶς πόρτες ποὺ κτύπησες. 'Εγὼ θὰ σὲ σώσω. Θὰ σὲ ξανακάνω νὰ νοιώσῃς τὴ χαρὰ ποὺ στερήθηκες αὐτοὺς τοὺς λίγους μῆνες. Μὴ φοβᾶσαι. Δὲν θὰ σὲ σκοτώσῃ ὁ Νῖκος. Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ σὲ πειράξῃ. Τώρα πιὰ ποὺ πάτησες τὸ πόδι σου ἐδῶ μέσα.

Θὰ ρωτήσῃς ἴσως ποιοὶ εἴμαστε ἐμεῖς. Ἴσως νὰ εἴμαστε οἱ καλοὶ ἄνθρωποι ποὺ σοῦ εἶπα πάρα πάνω.

Ἴσως καὶ νὰ μᾶς ἔστειλε ὁ Θεός. Πάντως ὅμως νὰ ξέρῃς ὅτι πάει πιὰ τὸ παρελθόν. Ἔσβησε. Σώθηκες γιὰ πάντα. Δὲν θὰ σὲ γράψω σὲ βιβλία, οὔτε θὰ δώσω τὸ ὄνομά σου στὶς ἐφημερίδες. Κανεὶς δὲν θὰ τὸ ξέρῃ ἐκτὸς ἀπὸ μᾶς τοὺς δυὸ τί ἔγινε.

Αὐτὸν τὸν ἀλήτη ποὺ σὲ ἔκανε ἔτσι, θὰ τὸν στείλω στὴ φυλακή...

«Ναί», εἶπε ὁ 'Αστυνόμος κτυπώντας δυνατὰ καὶ ἀπότομα τὸ χέρι του στὸ

τραπέζι «στὸ ὑπόσχομαι, Μαρία παιδί μου. Θὰ τὸν στείλω στὴ φυλακή. Θὰ τὸν τυραννήσω μὲ τὸ νόμο ὅπως σὲ τυράννησε... Μεῖνε τώρα ἐδῶ στὸ Τμῆμα καὶ ὕστερα βλέπουμε...».

Σκέφτηκε λιγάκι. Κάποια πρόταση τοῦ ἔκανε ἡ καρδιά του καὶ πάλευε μὲ τὴν συνείδησή του. Κι' ἦταν πανάγιος ὁ ἀγώνας ποὺ ἐτελεῖτο μέσα του αὐτὴ τὴν στιγμή...

Ἔπιασε μὲ τὸ χέρι του τὸ Εὐαγγέλιο ἀπὸ τὸ τραπέζι καὶ τὸ χάϊδευε μηχανικά.

«Ὕστερα» εἶπε γλήγορα καὶ νευρικά. «Ὕστερα θὰ σὲ πάρω στὸ σπίτι μου μέχρι νὰ σὲ τακτοποιήσω γιὰ πάντα. Θὰ συνεννοηθῶ πρῶτα μὲ τὴν μητέρα σου, μὲ τοὺς προϊσταμένους μου, μὲ τὸν ἐξομολόγο μου καὶ κατόπιν θὰ σὲ παραδώσω σὲ χέρια καλά. Μὴν ἀνησυχῆς.

Ξέχασέ τα ὅλα. Δὲν χρειάζεται νὰ σοῦ πῶ τίποτε γιὰ τὴν ζωὴ ποὺ ἔκανες, τὴν εἶδες, τυραννήθηκες, ὑπέφερες.

Κράτησε βαθειὰ μέσα στὴν καρδιά σου αὐτὴν τὴν ἀνάμνηση. Θὰ σὲ βοηθήσῃ νὰ μὴν ξαναπαραστρατήσῃς ποτέ...»

Ἡ Μαρία τὸν κοίταγε σὰν χαζή. Ἦταν ὁ πρῶτος ἄνθρωπος στὴν Ἀθήνα ποὺ τῆς μίλαγε ἔτσι παράξενα, γιατὶ νὰ μὴν τὸν εἶχε γνωρίσει πιὸ πρίν; Γιατὶ νὰ μὴν εἶχε ἔλθει σ' αὐτὸ τὸ σπίτι ἀπὸ τότε ποὺ πρωτῶρθε στὴν Ἀθήνα ;

Καὶ ἡ μικρὴ Μαρία ξέσπασε σ' ἕνα ἀτέλειωτο, σπαρακτικὸ κλάμμα ποὺ ἔμοιαζε σὰν «Κατηγορῶ» ποὺ ἔμοιαζε σὰν προσευχή, ποὺ ἔμοιαζε σὰν εὐχαριστήριο ἄσμα στὸν καλὸ Θεὸ ποὺ εἶχε φτειάξει τὴν Ἀστυνομία.

Στὸ Τμῆμα συνάντησε στοργὴ καὶ προστασία ποὺ δὲν τὴν περίμενε.

Ἔκλεινε κάθε τόσο καὶ λιγάκι τὰ μάτια της νομίζοντας ὅτι ὀνειρεύεται.

Ὅλοι οἱ ἀστυφύλακες—κατόπιν διαταγῆς τοῦ Διοικητοῦ—ἐτέθηκαν παρὰ τὸ πλευρό της. Ἄλλος ἔπαιρνε πληροφορίες γιὰ τὸν ἐκβιαστή ποὺ τὴν ἔδειρε, ἄλλος τῆς περιποιόταν τὰ τραύματα!

Ἕνας τῆς ἔφερε φαγητὸ καὶ νερό. Ἄλλος τῆς ἔδωσε ἕνα βιβλίο νὰ διαβάσῃ. Κι' ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ τῆς ἔδιναν οἱ ἄνθρωποι τὴν ἀγάπη τους χωρὶς ἀνταλλάγματα.

Κι' ἔτσι ἡ Μαρία, θαμπωμένη ἀπὸ ὅλα, τινάχτηκε κάποια στιγμὴ ἀπ' τὴν καρέκλα κι' εἶπε μ' ἕνα σοβαρὸ ὕφος ποὺ μᾶς ἔκανε νὰ γελάσουμε : «...Ξέρετε κάτι. Ἐδῶ εἶναι τὸ σπίτι τοῦ Θεοῦ, κι' ὄχι μονάχα ἡ ἐκκλησία». Ἐγὼ ἔμεινα κοντὰ στὴν Μαρία καμμιὰ ὥρα—κατόπιν διαταγῆς.

Καὶ τῆς εἶπα ὅσα μποροῦσα γιὰ τὴν ζωὴ καὶ τὰ προβλήματά της.

Τὴν συμβούλεψα ὅσο καλλίτερα μποροῦσα κι' ἔφυγα εὐχαριστημένος γιατὶ εἶχε προσέξει τὰ λόγια μου. .....

Μετὰ μετατέθηκα σὲ ἕνα νησί. Καὶ δὲν ἔμαθα τὶ ἔγινε.

Μοῦρθε ὅμως ξανὰ στὸ μυαλὸ αὐτὴ ἡ ἱστορία, ὅταν κατηφορίζοντας χτὲς τὸ μεσημέρι κάποια Ἀθηναϊκὴ λεωφόρο ἔψαχνα νὰ βρῶ λύση γιὰ κάποιο ζήτημα ποὺ μὲ ἀπασχολοῦσε.

Καὶ δὲν εἶχα ἀκόμη καταλήξει σὲ μιὰ συγκεκριμένη ἀπόφαση.

Ἔτσι σκεφτικὸ μὲ βρῆκεν ἕνας τέως ὑπαστυνόμος. Κι' αὐτὸς μοῦ μίλησε πρῶτος γιὰ τὴν Μαρία ὅλως τυχαῖα. Ἡ Μαρία λοιπὸν παντρεύτηκε τὸν Νῖκο μὲ τὴν μεσολάβηση τοῦ τότε Διοικητοῦ μου καὶ σήμερα εἶναι μητέρα ἑνὸς χαριτωμένου ἀγοριοῦ.

Μὰ μέσα στὴν κρεβατοκάμαρά της πάνω ἀπὸ τὸ κομοδῖνο ἔχει ἀναρτήσει μιὰ κομψὴ ἐπιγραφή :

«Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ ΘΕΟΥ...»

ΕΝΑΣ ΑΣΤΥΦΥΛΑΚΑΣ
Σ. Κ. Π.

ΤΟ ΚΑΨΙΜΟ

Ὑπὸ κ. Δ. ΨΑΘΑ, λογοτέχνου

Μὲ τὸν τίτλον αὐτόν, ὁ γνωστὸς λογοτέχνης καὶ θεατρικὸς συγγραφεύς, κ. Δ. Ψαθᾶς ἐδημοσίευσε τὸν περασμένον μῆνα, ἕνα χρονογράφημά του, ποὺ θεωρήσαμε σκόπιμο νὰ τὸ ἀναδημοσιεύσουμε στὰ «Ἀστυνομικὰ Χρονικά», γιατὶ εἶναι ἐξαιρετικὰ διδακτικό, γιὰ τοὺς ἀστυνομικοὺς ἐκείνους ποὺ νομίζουν, ὅτι οἱ νόμοι ἔγιναν γιὰ νὰ ἐφαρμόζωνται ἀπὸ ὅλον τὸν κόσμο ἐκτὸς ἀπ' αὐτούς. Γράφει λοιπὸν τὰ ἑξῆς:

Ἀναγνώστης τῆς στήλης αὐτῆς—ὁ κ. Ι. Κουνέλης, μεταλλοβιομήχανος—μοῦ γράφει ἕνα ἐπεισόδιο, ποὺ νομίζω ὅτι παρουσιάζει γενικώτερο ἐνδιαφέρον. Πρὶν ἀπὸ μῆνες, λέει, πηγαίνοντας μ' ἕνα τζὶπ ἀπ' τὴν Ἀθήνα στὴν Θεσσαλονίκη, συνάντησε στὸ δρόμο μεταξὺ Μπράλλου καὶ Λαμίας ἕνα χωροφύλακα. Ὁ Χωροφύλακας μὲ τὸ πηλήκιο στὸ χέρι, χαριεντιζόταν μὲ δύο κοπέλλες καὶ σήκωσε τὸ χέρι του πρὸς τὸ τζίπ.

Γειά σου! τοῦ ἀπήντησαν οἱ ἐπιβάτες τοῦ τζὶπ νομίζοντας ὅτι ὁ χωροφύλακας βρέθηκε σὲ ἀπροσδόκητες ἐξάρσεις εὐγενείας.

Καὶ προσπέρασαν. Ἀλλὰ σὲ λίγο νάτος, ποὺ καταφθάνει τὸ τζὶπ μὲ τὴ μοτοσυκλέττα του.

Τί εἴσαστε ; Ἀπὸ ποῦ ἔρχεστε ;

Ἀθηναῖοι.

Καὶ γιατὶ δὲν σταματήσατε ἀφοῦ σᾶς ἔδωσα σινιάλο ;

Ὁ ὁδηγὸς τοῦ τζὶπ ἐξήγησε στὸν χωροφύλακα ὅτι παρεξήγησε τὸ «σινιάλο» παίρνοντάς το χαιρετισμὸ καὶ ζήτησε συγγνώμην.

— Ρὲ δὲν τὰ παρατᾶτε αὐτά ; διέκοψε ὁ χωροφύλακας. Πολὺ τοὺς ἔξυπνους μοῦ κάνετε ἐσεῖς οἱ Ἀθηναῖοι. Ἀλλὰ θὰ σᾶς κάψω γιὰ νὰ μάθετε.

Μὰ κ. χωροφύλαξ.....

—Ἴσα πᾶμε στὴν Λαμία.

Καὶ ὁ ἐπιστολογράφος συνεχίζει, περιγράφοντας τὴν περιπέπειά του.

«Ὁ χωροφύλαξ μὲ ὕφος ἀπολύτως ἀνάρμοστον πρὸς τὸν πολιτισμόν μας καὶ χρησιμοποιῶν φράσεις καὶ λέξεις ποὺ προσβάλλουν οἱονδήποτε ἀξιοπρεπῆ ἄνθρωπον, μᾶς ἠνάγκασε, τῇ συνοδείᾳ του, νὰ μεταβῶμεν εἰς τὴν διοίκησιν Χωροφυλακῆς Λαμίας. Ἐκεῖ ἐξεθέσαμεν τὰ συμβάντα καὶ θεωρήσαντες ὅτι κατόπιν μιᾶς εὐγενοῦς ὅσον καὶ τυπικῆς συστάσεως τοῦ κ. διοικητοῦ, λῆξαν τὸ ἐπεισόδιον, ἀνεχωρήσαμεν διὰ νὰ συνεχίσωμεν τὸ ταξίδιόν μας εἰς Θεσσαλονίκην.

Φαίνεται, ὅμως, ὅτι κακῶς ἐθεωρήσαμεν ὡς λῆξαν τὸ ἐπεισόδιον διότι προχθὲς ἐλάβομεν κλητήριον θέσπισμα διὰ τοῦ ὁποίου ὑποχρεούμεθα νὰ παρουσιασθῶμεν τὴν 10ην τρέχοντος μηνὸς εἰς τὸ Πταισματοδικεῖον Λαμίας ἵνα δικασθῶμεν... δι' ὑπερβολικὴν ταχύτητα ! Εἰρήσθω ἐν παρόδῳ ὅτι τὸ τζὶπ μας δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἀναπτύξῃ ταχύτητα πέραν τῶν 60 χιλιομέτρων καὶ ἐξ ἄλλου εἰς τὸν δρόμον αὐτὸν δὲν ὑπάρχει ὅριον ταχύτητος. Δὲν πρόκειται λοιπόν, δι' ὑπερβολικὴν ταχύτητα. Πρόκειται γιὰ τὸ... κάψιμο ποὺ μᾶς ὑπεσχέθη ὁ χωροφύλαξ καὶ ποὺ πραγματοποιεῖται συστηματικῶς.

Δυστυχῶς—συνεχίζει ὁ ἐπιστολογράφος—λόγῳ τῆς φύσεως τῶν ἐργασιῶν μας εἴμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ ἐπισκεπτώμεθα συχνὰ τοὺς ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα πελάτας μας. Χωρὶς ὑπερβολὴν σᾶς λέγομεν ὅτι περισσοτέρας ἐπισκέψεις κάμνομεν εἰς τοὺς διαφόρους σταθμοὺς χωροφυλακῆς παρὰ εἰς τοὺς πελάτας μας. Πάντοτε βλέπετε ὑπάρχει ἕνας χωροφύλαξ ποὺ ἀναλαμβάνει νὰ μᾶς κάψῃ».

Νὰ σχολιάσω τὸ ἐπεισόδιο ; Πρὸς τί ; Τὸ «κάψιμο» εἶναι παμπάλαια ἱστορία

ΕΓΚΛΗΜΑ ΣΤΟ ΙΛΜΠΡΙΤΖ

Ὑπὸ τοῦ **ΠΩΛ ΜΑΚ ΓΚΟΥΑΪΡ**
Μετάφρασις ἀπὸ τ' Ἀγγλικὰ Η. ΣΑΓΙΑ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

— Καλλίτερα ἂς μιλήσω. Ἡ ὑπόθεσις ξεκινάει ἀπὸ μιὰ βραδυὰ στὸ κέντρον «Εἰκοστὸς πρῶτος αἰών». Βρισκότανε ἐκεῖ κάποιος ἰδιώτης ὀνόματι Κόλγκαν, ἐπιφορτισμένος μὲ τὸν ἔλεγχον τῆς ταυτότητος τῶν μελῶν τῆς Λέσχης. Κι ἀκόμη νὰ ἐπεμβαίνῃ δυναμικὰ ὅταν ἡ ἀνάγκη τὸ καλοῦσε. Δὲν τὸν ἤξευρα καλά, ὅταν ἕνα βράδυ, ἦρθε καὶ μὲ βρῆκε στὸ τραπέζι μου γιὰ νὰ μοῦ ζητήσῃ νὰ μοῦ μιλήσῃ. Δέχτηκα νἄρθῃ νὰ μ' εὕρῃ σπίτι μου. Ὁ Κόλγκαν εἶχε μιὰ πρόταση νὰ μοῦ κάνῃ. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἐπρόκειτο γιὰ δουλειά, δὲν βλέπω τὸ λόγο νὰ μπῶ στὶς λεπτομέρειες.

— Ἡ πρότασις ἦτανε ἐνδιαφέρουσα ;

— Κάπως. Κι' ἐπειδὴ ἤθελα νὰ μάθω περισσότερα προσέλαβα τὸν Κόλγκαν στὴν ὑπηρεσία μου.

— Καὶ θὰ τὸν διέταξες νὰ σοῦ ἀναφέρῃ λεπτομερῶς, ἀσφαλῶς ; εἶπε ὁ Κάμμινγκς.

— Ὁ Κόλγκαν ἦρθε καὶ ἐγκαταστάθηκε σπίτι μου. Αὐτὸ διευκόλυνε τὴν κατάστασι. Ἀλλ' ἐδῶ καὶ δέκα πέντε μέρες ἄρχισε νὰ χάνῃ τὴν ἐμπιστοσύνη μου. Ὄχι μόνο διεπίστωσα ὅτι κατεχρᾶτο τῆς καλωσύνης μου, ἀλλ' ὅτι καὶ μὲ πρόδινε γιὰ δικό του λογαριασμό. Ἄρχισα λοιπὸν νὰ τὸν παρακολουθῶ. Πάνω ἀκριβῶς σ' αὐτὸ εἴχαμε ἕνα καυγᾶ καὶ μοῦπε πράγματα ποὺ δὲν μποροῦσα νὰ τὰ ἀνεχθῶ ἐκ μέρους του. Τελικὰ τὸν πέταξα στὸν δρόμο καὶ τοῦπα νὰ πάρῃ τὰ μπογαλάκια του. Κυττῶντας ἂν μοῦ πῆρε τίποτα φεύγοντας, παρετήρησα τὰ κλειδιά.

— Ποιὰ κλειδιά, Καρμπίν ; ρώτησε ὁ Κάμμινγκς ;

— Τὰ κλειδιὰ αὐτοῦ τοῦ σπιτιοῦ. Ὅταν δὲν μένω ἐδῶ, τὰ παίρνω στὸ διαμέ-

---

στὴν Ἑλλάδα. Ἀλλοίμονο ἂν πέσῃς στὰ χέρια ὀργάνου τοῦ κράτους ποὺ εἶναι σὲ θέση νὰ σὲ «κάψῃ». Στὸ ὑπόσχεται ρητῶς καὶ κατηγορηματικῶς.

Ἔτσι εἶσαι, θὰ σὲ κάψω!

Καὶ σὲ καίει εὐκολώτατα... ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου. Πρὸ καιροῦ παρακολουθοῦσα μιὰ σκηνὴ στὸ λεωφορεῖο. Στὴν στάση, κόσμος. Ὅπου ἕνας ἀστυφύλακας ποὺ συνώδευε μιὰ κοπέλλα χτυπᾷ τὸ τζάμι τῆς μπροστινῆς πόρτας :

— Ἄνοιξε μιὰ στιγμὴ νὰ μπῇ ἡ δεσποινίς, λέει στὸ σωφέρ.

Ὁ σωφέρ, ὅμως, συνέβη, νὰ εἶναι νομοταγής :

Πέρασε τοῦ λόγου σου κ. ἀστυφύλαξ. Ἡ κοπέλλα, ἀπαγορεύεται!

— Ἄστην νὰ περάσῃ.

— Ἀδύνατον! Ὑπάρχει ἀστυνομικὴ διάταξις ποὺ ἀπαγορεύει. Ἐσεῖς τὶς φτιάχνετε τὶς διατάξεις...

— Βρὲ ἄστην νὰ περάσῃ!

— Μὰ τί θέλεις τώρα ; θύμωσε ὁ σωφέρ. Ἐσύ, ἀστυνομικὸς καὶ θέλεις νὰ παραβῇς τὶς ἀστυνομικὲς διατάξεις ;

Κατακκόκινος ἔγινε ὁ ἀστυφύλακας. Ἔσφιξε τὰ δόντια καὶ μουρμούρισε :

— Ἐσένα... θὰ σὲ κάψω βρέ!

Δὲν ξέρω τί ἀπέγινε. Ὑποθέτω, ὅμως, ὅτι θὰ βρῆκε τὴν εὐκαιρία νὰ τὸν κάψῃ.

Ἂν ὁ ἀναγνώστης ποὺ μοῦ γράφει τὸ γράμμα νομίζει ὅτι θ' ἀποφύγῃ τελικὰ τὸ κάψιμο νομίζω ὅτι μᾶλλον ἀπατᾶται...

Δ. ΨΑΘΑΣ

ρισμά μου. Θέλοντας λοιπὸν νὰ τὰ τακτοποιήσω εἶδα πὼς ἕνα ἀπ' αὐτὰ εἶχε γράσσο ἀπάνω του. Κι' ἐπειδὴ δὲν εἶμαι πολὺ βλάκας, δὲν ἄργησα νὰ μπῶ στὸ νόημα. Τὸ γράσσο αὐτὸ ἦτανε κερί. Μ' ἄλλα λόγια εἶχανε ξεσηκώσει τὰ κλειδιά. Καὶ δὲν ἔπρεπε νὰ σπάσω τὸ κεφάλι μου γιὰ νὰ μάθω ποιὸς ἦτανε ὁ δράστης αὐτῆς τῆς δουλειᾶς. Ἔτσι πῆρα τὸ πιστόλι μου γιὰ νἄμαι ἥσυχος κι' ἦρθα ἐδῶ μὲ τὸ αὐτοκίνητό μου.

— Τί μάρκας ἦτανε τὸ πιστόλι σου ;

— Αὐτόματο «Λέϊγκερ».

— Μήπως τῶχεις ἐπάνω σου ;

—Ὄχι μοῦ τὸ πήρανε... Ἀλλ' ἀφῆστε με νὰ συνεχίσω.

— Τί ὥρα ἔφυγες ἀπ' τὸ Λονδῖνο καὶ ποιὸ δρόμο ἀκολούθησες ;

— Περνοῦσα γύρω στὰ μεσάνυκτα παρὰ πέντε ἀπ' τὸ μεγάλο ρολόϊ τοῦ Οὐέστμίνστερ καὶ ἀκολούθησα τὸν δρόμο τοῦ Ἴλμπριτζ.

— Θὰ σὲ διακόψω ξανά. Πρέπει νὰ πέρασες μπρὸς ἀπ' τὸ πτῶμα τοῦ Ρόμπερτ Τόμσον. Δὲν εἶδες τίποτα ;

—Ὄχι· τί θέλετε νὰ πῆτε ; τὸ πτῶμα ἦτανε στὴ μέση τοῦ δρόμου δηλαδή ;

—Ἦτανε στὸ ἕνα ἀπ' τὰ ρεῖθρα. Ἀπὸ ποιὰ πλευρὰ τοῦ δρόμου πήγαινες καὶ μὲ τί ταχύτητα ;

— Μὲ 50 μίλλια ἔτρεχα στὸν περισσότερο δρόμο. Ἀλλὰ ὡρισμένη ἀπόστασι τὴν ἔτρεξα καὶ μὲ περισσότερα. Ἐφ' ὅσον ὅμως τὸ πτῶμα, ὅπως λέτε, βρισκότανε σ' ἕνα ἀπὸ τὰ ρεῖθρα, θἄτανε δύσκολο νὰ τὸ ἀντιληφθῶ.

—Ἴσως νὰ σ' ἐνδιαφέρῃ νὰ μάθῃς ὅτι τὸ αὐτοκίνητό σου τὸ ἀντελήφθησαν δυὸ ἀστυφύλακες κι' ὅτι ψάξαμε γι' αὐτὸ παντοῦ. Στείλαμε ἀκόμη ἀνακοινώσεις μὲ τὰ Ραδιόφωνα καὶ διὰ τοῦ Τύπου.

— Πῶς νὰ τὸ μάθω ἐγὼ ἀφοῦ ἤμουνα φυλακισμένος ; Ἀφοῦ ὅμως εἶδανε τὸ αὐτοκίνητό μου κι' οἱ ἀστυφύλακές σας, αὐτὸ ἀποδεικνύει ὅτι σᾶς λέω ἀλήθεια.

— Αὐτὴ εἶναι μιὰ ὑπόθεσις ποὺ τὴν ξέραμε κιόλας, εἶπε ὁ Κάμμινγκς. Γιὰ πές μας ἐδῶ τί σοῦ συνέβη ;

— Πέρασα τὸ φράχτη καὶ πῆρα τὴν ἀλλέα. Οἱ πόρτες τοῦ γκαράζ φαινόντουσαν κλειστὲς ὅπως καὶ θἄπρεπε νἆσαν, καὶ φῶς δὲν ὑπῆρχε. Μόλις ὅμως κατέβηκα ἀπ' τ' ἀμάξι γιὰ ν' ἀνοίξω, εἶδα πὼς ἦτανε μισανοιχτές. Τὸ πιστόλι μου ἦτανε στὴν τσέπη μου, βεβαιώθηκα. Ρίχνω μιὰ ματιὰ μέσα κι' ἀνοίγω τὴν πόρτα. Τὸ πρῶτο πρᾶγμα στὸ ὁποῖο ἔπεσε τὸ μάτι μου ἦτανε μιὰ μεγάλη μηχανὴ ἀπ' αὐτὲς ποὺ χρησιμοποιοῦν τὰ φροτηγὰ γιὰ μεταφορές. Ἦτανε τόσο μεγάλη ποὺ ἡ πόρτα δὲν ἔκλεινε καλά. Ὁμολογῶ πὼς ἔμεινα κατάπληκτος. Ἀλλὰ δὲν πρόφτασα νὰ συνέλθω γιατὶ μιὰ κάννη περιστρόφου ἄγγιξε τὰ πλευρά μου. Πρῶτα ἔνοιωσα τὴν ἐπαφὴ τῆς κάννης καὶ μετὰ ἕνα ἰσχυρὸ χτύπημα.

Γύρισε ἀπότομα καθὼς καθότανε καὶ τοὺς ἔδειξε τὸ πίσω μέρος τοῦ κεφαλιοῦ του.

Τὸ βλέπετε τοῦτο ; ἔκανε δείχνοντας μὲ τὸ δάχτυλό του ἕνα σταυρὸ ποὺ σχημάτιζαν δυὸ λουρίδες γάζας. Αὐτὸ εἶναι τὸ χτύπημα ποὺ μοὔδωσαν. Σὰν ξύπνησα βρέθηκα σ' ἕνα δωμάτιο τοῦ πάνω πατώματος.

—Ἀνεγνώρισες τὸν δράστη ;

—Ὄχι τότε. Ἀλλὰ τὸν φαντάζομαι, γιατὶ εἶδα πολὺ τακτικὰ τὸν Κόλγκαν ὑστερώτερα. Τὴν πρώτη φορὰ ποὺ ἦρθε στὸ δωμάτιο ἦτανε γιὰ νὰ μοῦ πῇ «Θὰ μείνῃς ἐδῶ Καρμπίν, ἕως ὅτου θὰ σοῦ ποῦν νὰ φύγῃς. Ἂν κάνεις τὸν παραμικρότερο θόρυβο ἢ προσπαθήσῃς νὰ τὸ σκάσῃς θὰ σὲ σκοτώσω σὰν σκυλί». Πρόσθεσε πὼς θὰ χαιρότανε ἰδιαίτερα ἂν μὲ ξέκανε. Καὶ τὸ πιστεύω. Ἡ τελευταία μας κουβέντα εἶχε τελειώσει ἄσχημα. Τὸ κτῆνος αὐτὸ λοιπὸν ἐρχότανε δυὸ φορὲς τὴ μέρα γιὰ νὰ μοῦ ρίξῃ τὸ φαγητὸ πάνω σ' ἕνα τραπέζι. Ὁ Κόλγκαν ὁπωσδήποτε θὰ μ' ἄφηνε νηστικό, ἂν δὲν θἄπαιρνε διαταγὲς ἀπὸ κάποιον ἄλλον.

— Καὶ ποιός σ' ἄφησε ἐλεύθερον ;

— Αὐτὸς δὲν ἤτανε ὁ Κόλγκαν. Ἂν ἤτανε αὐτὸς δὲν θὰ ὑπῆρχε λόγος νὰ μὴ μ' ἀφίσουν νὰ τὸν ἰδῶ. Καὶ γιὰ ποιὸν λόγο τότε τὸ δακτυλογραφημένο σημείωμα ; ὁ Κόλγκαν εἶχε ἐξαφανιστεῖ. Ἐξ ἄλλου δὲν μοῦχε ἀφήσει καθόλου φαγητό. Νερὸ ἔπινα ἀπὸ τὸ βρυσάκι τοῦ λαβομάνου ποὺ ὑπῆρχε στὸ δωμάτιο. Ἔτσι μόλις λευτερώθηκα ἔτρεξα στὸ Μαίηντενχεντ. Εἶχα μεγάλη πεῖνα κι' ἔπρεπε κάτι νὰ βάλω στὸ στόμα μου. Ἐπίσης νὰ δέσω τὸ τραῦμα.

— Καὶ γιατί ἤρθες πίσω ;

—Ἤθελα νὰ μάθω τί γίνεται ἐδῶ.

— Γιατὶ δὲν εἰδοποίησες τὴν Ἀστυνομία ;

— Δὲν πάει στὸ διάβολο ἡ Ἀστυνομία. Ἐγώ, Οὐΐτλερ, ξέρω νὰ ὑπερασπίζομαι μοναχός μου. Ἂν βρῶ ποτὲ στὸ δρόμο μου τὸν Κόλγκαν...

—Ἡσύχασε, ἡσύχασε, εἶπε ὁ Οὐΐτλερ.

— Θὰ σοῦ πῆραν τὸ πιστόλι τὴν ὥρα ποὺχες λιποθυμήσει, φαντάζομαι, ρώτησε ὁ Κάμμινγκς.

— Ναί.

— Καὶ τώρα Καρμπὶν θέλω νὰ μᾶς πῇς τί ἦρθες νὰ πάρῃς ἀπ' ἐδῶ στὸ γυρισμό σου ;

—Ἤθελα νὰ βρῶ τὰ ἴχνη τους.

— Κατὰ τὸν χρόνο ποὺ παρέμεινες φυλακισμένος, εἶδες ἢ ἄκουσες, τίποτα ποὺ θὰ διευκολύνουν ν' ἀνακαλύψῃς τοὺς δράστες ;

Πέρασε ἕνα λεπτὸ σὲ ἀπόλυτη σιγή.

— Μάλιστα· εἶπε στὸ τέλος. Ναί, ἄκουσα κάποιον ποὺχε τρελλαθεῖ. Αὐτὸς ἔπρεπε νἄναι σὲ κάποιο ἄλλο δωμάτιο. Αὐτὸ τὸ πρᾶγμα μ' ἔκανε νὰ ὑποψιαστῶ ὅτι κι ἄλλο μυστήριο κρυβότανε σ' αὐτὴν τὴν ὑπόθεση. Καὶ τότε ἄρχισα νὰ φοβοῦμαι. Ἀφοῦ τὤκαναν σ' ἕναν ἄλλον, μπορεῖ νὰ τὤκαναν καὶ σὲ μένα. Ἐγὼ ἤμουνα εὐγενικὸς στὸν Κόλγκαν, ἀκόμη κι' ὅταν αὐτὸς ὁ...

Ἕνας κατάλογος διακοσμητικῶν ἐπιθέτων ἀκολούθησε.

—Ἄκουσες τίποτε ἄλλο ; ρώτησε ὁ Κάμμινγκς.

— Ναί. Πρὸ δύο ἡμερῶν τὴν νύχτα ἄκουσα ἕναν πυροβολισμό. Κι' ἔκτοτε ὁ τρελλὸς δὲν ξανακούστηκε.

— Τί ὥρα ἄκουσες τὴν ἐκπυρσοκρότηση ;

— Κατὰ τὸ δειλινό. Θἄταν ἐννηὰ μὲ ἐννηάμιση. Μοῦχαν κλέψει καὶ τὸ ρολόϊ. Ἀλλὰ τόσο θἄτανε. Ἡ νύχτα εἶχε ἀρχίσει νὰ πέφτει.

—Ἄκουσες τίποτε ἀκόμη ;

— Ναὶ τὸ θόρυβο ἑνὸς αὐτοκινήτου ποὺ ἔφευγε ἀπ' τὸ γκαράζ. Στὸ διάστημα ποὺ μ' εἶχαν κλεισμένο ἄκουσα τρεῖς–τέσσαρες φορὲς αὐτοκίνητα νὰ πηγαινοέρχωνται.

— Κύριε Καρμπίν, παρακαλῶ συνόδευσέ μας γιὰ νὰ μᾶς δείξῃς τὸ δωμάτιο ποὺ σ' εἶχανε φυλακίσει. Ὕστερα θὰ γράψουμε λεπτομερῶς τὴν κατάθεσίν σου καὶ θὰ τὴν ὑπογράψῃς.

— Καὶ γιατὶ μ' ἀποκαλεῖτε «Κύριε», σκοπεύετε νὰ μὲ συλλάβετε ;

— Θὰ ἐρευνήσωμε πρῶτα, εἶπε ὁ Κάμμινγκς ἀνοίγοντας τὴν πόρτα τοῦ αὐτοκινήτου. Ἐμπρὸς ἐλᾶτε μαζὶ στὸ σπίτι.....

.....

Οἱ Κάμμινγκς, Φίλλινγκερ καὶ Οὐΐττλερ εἶχαν μαζευτεῖ στὴ κουζίνα, ἐνῷ ὁ Καρμπὶν βρισκότανε στὸ καπνιστήριο μὲ τοὺς Μάρφυ καὶ Μπάρρεττ.

— Πρόκειται γιὰ μιὰ καλομαγειρεμένη δουλειά, εἶπε ἀργὰ ὁ Κάμμινγκς. Ἔχω τὴν ἐντύπωσι ὅτι ὁ Τζίμμυ μᾶς τὴ σκάρωσε.

— Στὴν περίπτωσι αὐτή, τὴ σκάρωσε καὶ στὸν Κόλγκαν, μὲ ἄλλη μορφὴ φυ-

σικά, ἀπάντησε ὁ Οὐίττλερ. Ἂν ἦταν συνένοχος, δὲν θἄφηνε τὸν Κόλγκαν ζωντανὸ γιὰ νὰ τοῦ δώσῃ τὴν εὐκαιρία νὰ παρουσιάσῃ τὰ πράγματα ἀλλιώτικα.

—Ἀναζητήσαμε τὸν Κόλγκαν ὁλόκληρη σχεδὸν τὴν βδομάδα μάταια.

Ὁ Φίλλινγκερ μίλησε μὲ τὴ σειρά του.

—Ἴσως νὰ μὲ πῆτε γερο-ξεκούτη, εἶπε, ἀλλὰ ἐγὼ δὲν νομίζω πὼς ὁ Καρμπὶν λέει ψέμματα, τοὐλάχιστον ὅσον ἀφορᾷ τὴν οὐσία τῆς ὑποθέσεως. Ἡ γνώμη μου εἶναι ὅτι τοῦ ἐπέβαλαν τὸ ἔγκλημα. Θυμόσαστε τί λέγαμε πρὶν ἀκόμη νὰ γίνῃ; Αὐτὸς ὁ τρόπος τοῦ νὰ ἐγκαταλείπωνται μὲ τόση ἀφέλεια ἴχνη... Δὲν ἐνεργοῦν ἔτσι ὅταν δὲν ἔχουν δεύτερο σχοινὶ γιὰ τὸ τόξο. Καὶ τὸ ἁμάξι τοῦ Τζίμμυ βρισκότανε στὸ γκαράζ.

—Ὅταν ἔχουμε νὰ κάνουμε μ' ἕναν ἄνθρωπο σὰν τὸν Καρμπίν, δὲν μποροῦμε νὰ βασιστοῦμε πάνω σὲ ὑποθέσεις. Τὰ ἴσως τότε φθάνουν μέχρι τὸ ἄπειρο.

—Ἡ ἱστορία τοῦ Καρμπὶν συμφωνεῖ σὲ ὅλα μὲ τὰ πραγματικὰ περιστατικὰ καὶ τὰ γεγονότα. Μιὰ σπεῖρα ἐπιτίθεται ἐναντίον μιᾶς ἄλλης σπείρας ναρκωτικῶν. Ἔχουν ἀνάγκη ἑνὸς μέρους γιὰ νὰ κρύψουν τὸ καμιόνι καὶ νὰ ξεφορτώσουν τὸ ἄλλο αὐτοκίνητο, ὕστερα ἀπὸ τὴν ἐπίθεσι. Συνεπῶς, αὐτὸ τὸ σπίτι τοῦ Καρμπὶν εἶναι ὅ,τι πρέπει, κατάλληλο γιὰ τὴ δουλειά. Ἰδιαίτερα ἐπειδὴ βρίσκεται μεταξὺ τῶν ἀρτηριῶν τοῦ Ἴλμπριτζ καὶ τοῦ Λόαντ. Ἐξ ἄλλου, τακτικώτατα εἶναι ἄδειο κι' ὁ ἰδιοκτήτης του ὁ Καρμπὶν θἄταν ὁ τελευταῖος ποὺ θὰ εἰδοποιοῦσε τὴν Ἀστυνομία. Ἔχοντας δοσοληψίες μαζί μας, δὲν ἐπρόκειτο ν' ἀποταθῇ σὲ μᾶς παρὰ στὴν ἔσχατη ἀνάγκη.

— Κι' ὁ ἄνθρωπος ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ τὰ σκεφθῇ ὅλα αὐτὰ καλλίτερα ἀπὸ κάθε ἄλλον, θὰ ἦταν ὁ ἴδιος ὁ Τζίμμυ Καρμπίν, εἶπε ὁ Κάμμινγκς.

— Μὰ γιατὶ ν' ἄφηνε τότε τόσα ἴχνη; Γιατὶ νὰ ἐγκληματήσῃ στὸ καλύτερο ὑπνοδωμάτιό του, κι' ὄχι σ' ἕνα ὁποιοδήποτε μέρος ἔξω τοῦ σπιτιοῦ; .

— Δὲν ξέρω ἂν ἔξω θἄταν εὐκολώτερα τὰ πράγματα...

—Ὄχι Κάμμινγκς, ἡ ἱστορία αὐτὴ φορτώθηκε στὴν καμπούρα τοῦ Καρμπίν.

— Τότε ὁ Κόλγκαν εἶναι ἐκεῖνος ποὺ θέλησε νὰ προσληφθῇ στὴν ὑπηρεσία τοῦ Καρμὶπν γιὰ νὰ τοῦ πάρῃ τὰ κλειδιὰ αὐτοῦ τοῦ σπιτιοῦ;

— Βεβαιότατα. Καὶ ἐπειδὴ εἶχανε στὸ μάτι τὸ σπίτι τοῦ Καρμπίν, τοποθέτησαν κοντά του κάποιον γιὰ νὰ τὸν ἐπιτηρῇ. Ὅταν ἔφτασε ἡ πρέπουσα στιγμὴ ὁ Κόλγκαν κατάφερε νὰ δημιουργήσῃ ἕνα ἐπεισόδιο μεταξύ τους, γιὰ νὰ πετύχῃ νὰ τὸν διώξῃ ὁ Καρμπίν.

— Πολλὰ ἀπ' αὐτὰ ποὺ λέτε εἶναι σωστά. Δυστυχῶς ὅμως εἶναι συλλογισμοὶ καὶ ὑποθέσεις. Τὸν Καρμπὶν δὲν μποροῦμε ὅμως ν' ἀφήσωμε ἐλεύθερο πρὶν τὸ Δικαστήριο ἀποφανθῇ.

Τὸ κτύπημα τοῦ τηλεφώνου ἀκούστηκε στὸ καπνιστήριο.

—Ὁ Μάρφυ εἶναι ἐκεῖ καὶ θ' ἀπαντήσῃ, γκρίνιαξε ὁ Κάμμινγκς. Συνεχίζω...

Ὁ λοχίας Μάρφυ ἐμφανίστηκε. Τὸ πρόσωπό του ἔλαμπε.

— Συνέλαβαν τὸν Κόλγκαν! φώναξε. Τὸν πιάσανε, σήμερα στὴ μία, σ' ἕνα καμπαρὲ τῆς ὁδοῦ Ντρέϊκ, στὸ Μπέλφαστ.

Ὁ Κάμμινγκς ἄφησε νὰ τοῦ ξεφύγῃ ἕνας βαθὺς ἀναστεναγμὸς ἀνακουφίσεως.

—Ἐπὶ τέλους, νὰ καὶ κάτι ἀποτελεσματικό.

— Ξέρετε, εἶπε ὁ Οὐίττλερ, πολλὰ πράγματα θὰ ἐξαρτηθοῦν στὴν ἱστορία αὐτὴν ἀπὸ τὰ δακτυλικὰ ἀποτυπώματα. Μάρφυ, πήρατε τὰ ἀποτυπώματα τοῦ Καρμπίν;

—Ὄχι, κ. Προϊστάμενε. Δὲν μποροῦμε νὰ τὰ πάρουμε χωρὶς τὴν συγκατάθεσί του.

— Θἄθελα νἄβλεπα τὰ «κλισέ». Βρίσκονται μέσα σ' αὐτὴν τὴ βαλίτσα. Δὲν εἶναι ἔτσι; *(Ἡ συνέχεια καὶ τὸ τέλος στὸ ἑπόμενο)*

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ ΥΠ' ΑΡΙΘ. 48.

«Περὶ τηρήσεως Ὑπηρεσιακῶν Βιβλίων».

(Συνέχεια καὶ τέλος)

Μέρος ΚΣΤ'.

Ἔλεγχος Λιμένος

Ἄρθρον 166. Εἰς τὰς Ἀστυνομικὰς Ὑπηρεσίας Ἐλέγχου Λιμένων, τηροῦνται ὅσα εἰδικὰ βιβλία ἔχει καθορίσει ἡ Κεντρικὴ Ὑπηρεσία Ἀλλοδαπῶν, ἥτις καθορίζει καὶ τὸν τρόπον τηρήσεως αὐτῶν.

Ἐκ τῶν συνήθων βιβλίων, τηροῦνται μόνον τὰ κατωτέρω.

1) Βιβλίον Κινήσεως.
2) » Συμβάντων.
3) » Ἀδικημάτων.
4) » Τηλεφωνημάτων.
5) » Σημειώσεων.
6) » Ἀθηνῶν.
7) » Ἐπισκέψεων.
8) » Δυνάμεως.
9) » Διεκπεραιώσεως.
10) » Ἐμπιστευτικῶν Σημειώσεων.
11) » Ἐπιθεωρήσεων.
12) » Χρεώσεως ἐγγράφων, καὶ
13) » Ἐκτίσεως Ποινῶν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΥ

Μέρος ΚΖ'.

Ἄρθρον 167. Εἰς ἑκάστην ὑπηρεσίαν Ἀστυνομίας τηρεῖται καὶ βιβλίον «Πρωτόκολλον» διὰ τὰ εἰσερχόμενα καὶ ἐξερχόμενα ἔγγραφα κατὰ τὸ ὑπόδειγμα τοῦ τοιούτου τοῦ Ὑπουργείου Ἐσωτερικῶν. Διὰ τὴν ἐμπιστευτικὴν ἀλληλογραφίαν τηρεῖται ἴδιον τοιοῦτον.

Ἄρθρον 168. Τὰ Βιβλία τὰ περιλαμβανόμενα εἰς τὸ Κεφάλαιον Ι (Μέρη Α' μέχρι Θ') τοῦ παρόντος, κατὰ τὰς συσχετίσεις τῶν ἐγγραφῶν, σημειοῦνται διὰ τοῦ ἀρχικοῦ γράμματος ἑκάστου Μέρους μεθ' ὃ ἐπακολουθεῖ ὁ αὔξων ἀριθμὸς ἐγγραφῆς (λ.χ. προκειμένου ν' ἀναγραφῇ «Βιβλίον Συμβάντων σελὶς 58», ἀναγράφεται μόνον «Β. 58» ἢ ἀντὶ νὰ γραφῇ Βιβλίον Κρατουμένων ἀριθ. 265» ἀναγράφεται μόνον «Γ. 265» κλπ.).

Ἄρθρον 169. Καταργοῦνται ἐξ ὅλων τῶν Ὑπηρεσιῶν τὰ ἑξῆς μέχρι σήμερον τηρούμενα Βιβλία:

1) Βιβλίον Ἐγκληματικότητος.
2) Βιβλίον Ἀδειῶν (ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων).
3) Βιβλίον ἐνταλμάτων Συλλήψεως.
4) Βιβλίον Θεάτρων.
5) Βιβλίον Ἐπαίνων καὶ συγχαρητηρίων.

Ἄρθρον 170. Πάντα τὰ βιβλία, ὡς καὶ τὰ εὑρετήρια αὐτῶν, εὐθὺς ὡς τεθῶσιν ἐν χρήσει, σελιδοποιοῦνται γιγνομένης περὶ τούτου μνείας εἰς τὴν τελευταίαν αὐτῶν σελίδα καὶ ὑπογραφομένης ὑπὸ τοῦ Προϊσταμένου ἑκάστης Ὑπηρεσίας.

Ἄρθρον 171. Ὁσάκις εἰς τὰ βιβλία ἢ ἔγγραφα (ἀναφοράς, διαταγὰς κλπ.), γίνεται μνεία ὥρας, αὕτη ἀναγράφεται προσμετρουμένη κατὰ 24ωρον ἀπὸ 1-24.

Ἄρθρον 172. Ἅπαντες οἱ ἐπιθεωροῦντες ἀνώτεροι, ὑποχρεοῦνται ὅπως ἐλέγχωσι τὰ ὑπὸ τῶν ὑπ' αὐτοὺς Ὑπηρεσιῶν τηρούμενα βιβλία, καὶ βεβαιῶνται περὶ τῆς ἐπακριβοῦς τηρήσεως αὐτῶν πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 9 Ἰουλίου 1935

Ὁ Ἀρχηγὸς Δ. ΤΡΥΦΩΝΑΣ.

ΕΠΕΞΗΓΗΜΑΤΙΚΑΙ ΔΙΑΤΑΓΑΙ

I. Διαταγὴ 'Αρχηγείου 'Αστυν. Πόλεων ὑπ' ἀριθ. 5973 Φ1/48 ἀπὸ 8 Μαΐου 1936

Πρὸς ἁπάσας τὰς 'Αστυνομικὰς Διευθύνσεις καὶ 'Υπηρεσίας

«Περὶ προσθήκης 8 παραγράφου εἰς τὸ ἄρθρον 102 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 48 Κανονισμοῦ»

Κοινοποιοῦμεν κατωτέρω πρὸς γνῶσιν ὑμῶν, καὶ περαιτέρω ἀνακοίνωσιν εἰς ἁπάσας τὰς ὑφ' ὑμᾶς 'Υπηρεσίας περὶ τοῦ ἐν περιλήψει, παρακαλοῦμεν διὰ τὴν περαιτέρω ἐν προκειμένῳ ἐνέργειαν.

Εἰς τὸ ἄρθρον 102 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 48 Κανονισμοῦ προστίθεται μετὰ τὴν παράγραφον 7 ἡ κάτωθι παράγραφος :

Παράγραφος 8. 'Εμπιστευτικαὶ σημειώσεις ἀφορῶσαι: α) Τὴν ἐπίδοσιν τῶν ἐν ταῖς 'Υπηρεσίαις ταύταις ὑπηρετούντων ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων, αἵτινες τυγχάνουσιν ἄξιαι σημειώσεως καὶ εἰδικῆς μνείας πρὸς διαφώτισιν τῆς 'Υπηρεσίας καὶ β) Σημειώσεις ἀφορῶσαι πᾶσαν χρήσιμον πληροφορίαν περὶ τῶν ἐν αὐταῖς ὑπηρετούντων ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων καθ' ὧν ὑπάρχουν ἐνδείξεις ὡρισμένης κατ' αὐτῶν κατηγορίας.

Αἱ πληροφορίαι αὗται τῆς παραγρ. 2 θὰ διαβιβάζωνται δι' ἐμπιστευτικοῦ ἐγγράφου εἰς περίπτωσιν μεταθέσεως τῶν ὑπαλλήλων εἰς τὴν 'Υπηρεσίαν παρ' ἣ μετατίθεται οὗτος πρὸς συνέχισιν τῆς παρακολουθήσεώς των. Σημειουμένου ἐν τῷ περιθωρίῳ δι' ἐρυθρᾶς μελάνης ὑπὸ τοῦ **Διοικητοῦ** ἢ προϊσταμένου τῆς 'Υπηρεσίας, ὅτι ἐγένετο σχετικὴ εἰδοποίησις περὶ τούτου εἰς τὸ **Τμῆμα** ἢ τὴν 'Υπηρεσίαν εἰς ἣν μετετέθη.

'Ο 'Αρχηγὸς ἀ.α. Ι. ΒΑΒΟΥΡΗΣ

II. Διαταγὴ 'Αρχηγείου 'Αστυν. Πόλεων ὑπ' ἀριθ. 6863 Φ9/34 ἀπὸ 29 Μαΐου 1936.

Πρὸς ἁπάσας τὰς 'Αστυν. Διευθύνσεις καὶ 'Υπηρεσίας

«Περὶ τηρήσεως Βιβλίου Συστάσεων»

Λαβόντες ἀφορμὴν ἐξ ἐπιθεωρήσεως τοῦ κ. 'Επιθεωρητοῦ καὶ ἔχοντες ὑπ' ὄψει τὸ ἄρθρον 25 τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 48 Κανονισμοῦ καθορίζομεν τὰ κάτωθι :

'Επειδὴ αἱ εἰς τὸ Βιβλίον Συμβάντων καταχωρήσεις τῶν ὑπὸ τῶν ἀστυν. ὑπαλλήλων γενομένων συστάσεων πρὸς παραβάτας εἰς βαθμὸν πταίσματος δὲν κρίνονται λυσιτελεῖς οὐδὲ ἐξυπηρετικαὶ τῶν συμφερόντων τῆς 'Υπηρεσίας ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι περαιουμένου τοῦ Βιβλίου Συμβάντων θὰ ὦσιν οἱ ὑπάλληλοι ὑποχρεωμένοι νὰ ἀνατρέχωσιν εἰς ταῦτα πρὸς ἀνεύρεσιν τῶν ἐπιβληθεισῶν συστάσεων καὶ ἔχοντες ὑπ' ὄψει τὴν § γ τοῦ ἄρθρου 25 τοῦ ρηθέντος 48 Κανονισμοῦ παραγγέλλομεν, ὅπως τηρῆται ἴδιον βιβλίον συστάσεων.

'Ο τρόπος τοῦ καταρτισμοῦ του καὶ τῆς καταχωρήσεως τῶν συστάσεων τούτων θὰ γίνεται ὡς τὸ ὑπόδειγμα τοῦ ἄρθρου 25.

Αἱ συστάσεις αὗται θὰ εὑρετηριάζωνται εἰς ἴδιον εὑρετήριον, πλησίον δὲ τοῦ ὀνόματος θ' ἀφίεται χῶρος, εἰς ὃν θ' ἀναγράφωνται ἑκάστοτε αἱ σελίδες τοῦ Βιβλίου Συστάσεων εἰς ἃ ἔχουσι καταχωρηθῆ αὗται.

'Η εὑρετηριασις τοῦ ὀνόματος θὰ γίνηται ἅπαξ μόνον, παραπλεύρως δὲ τοῦ ὀνόματος θ' ἀναγράφωνται ἑκάστοτε αἱ σελίδες τῆς καταχωρήσεως.

'Αναφέρατε λῆψιν καὶ ἐκτέλεσιν.

'Ο 'Αρχηγὸς Δ. ΤΡΥΦΩΝΑΣ

'Αριθ. 46/1954.

ΓΕΝΙΚΟΝ ΧΗΜΕΙΟΝ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ
ΑΝΩΤΑΤΟΝ ΧΗΜΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ

Περὶ ἀντικαταστάσεως τῆς παραγράφου 1 «μαλακοὶ τυροὶ» τοῦ Κεφαλαίου «τυρὸς» τοῦ Κώδικος περὶ τροφίμων, ποτῶν κλπ., ὡς αὕτη ἐτροποποιήθη μεταγενεστέρως.

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὸ ὑπ' ἀριθ. 189368/21858/2-12-53 ἔγγραφον τοῦ Ὑπουργείου 'Εμπορίου, σχετικῶς μὲ τὴν ρύθμισιν τοῦ ζητήματος τῶν τυρῶν (ὑγρασία, λίπος κλπ.), τὸ ἐδάφιον δ' τῆς παραγράφου 8 τοῦ ἄρθρου 6 τοῦ Νόμου 4328/1929 «περὶ συστάσεως Γενικοῦ Χημείου τοῦ Κράτους», τὸ ἄρθρον 4 τοῦ Διατάγματος τῆς 31 Ὀκτωβρίου 1929 «περὶ κανονισμοῦ τῆς λειτουργίας καὶ τῶν ἐργασιῶν τοῦ 'Ανωτάτου Χημικοῦ Συμβουλίου» καὶ λαβόντες ὑπ' ὄψιν τὰ ὑπὸ τὴν κρίσιν ἡμῶν τεθέντα στοιχεῖα διὰ τὴν ἱστορικὴν ρύθμισιν τοῦ ζητήματος περὶ τυρῶν, ἀντικαθιστῶμεν εἰς τὸ Κεφάλαιον 8 «ΤΥΡΟΣ» τοῦ Κώδικος τῶν διατάξεων περὶ τροφίμων, ποτῶν κλπ. (σελὶς 79), τὴν παράγραφον 1 «Μαλακοὶ Τυροί», ὡς αὕτη ἐτροποποιήθη μεταγενεστέρως, διὰ τῶν ὡς κάτωθι, καταργουμένης ἅμα τῆς ὑπ' ἀριθ. 548, σχετ. 319/1953 προσωρινῆς ἀποφάσεως τοῦ Συμβουλίου,

Μαλακοὶ Τυροί:

'Αναλόγως τῆς περιεκτικότητος εἰς λίπος ἐπὶ τυροῦ ὡς ἔχει καὶ οὐχὶ ἐπὶ ξηρᾶς μάζης τυροῦ, διακρίνονται αἱ ἑξῆς κατηγορίαι καὶ ποιότητες μαλακῶν τυρῶν:

Α'. Τυρὸς Τελεμές: 'Ως τοιοῦτος χαρακτηρίζεται ὁ μαλακὸς τυρός, ὁ παρασκευαζόμενος ἐν σχήματι κύβων καὶ οὐχὶ εἰς τεμάχια μικρὰ ἢ μεγάλα ἀκανονίστου σχήματος καὶ ὅστις εὑρίσκεται ἐν ἅλμῃ ἐντὸς λευκοσιδηρῶν δοχείων. 'Ο τυρὸς δέον νὰ ἔχῃ καλῶς καὶ πλήρως ὡριμάσει πρὶν ἢ προσφερθῇ εἰς τὴν κατανάλωσιν. 'Ο τυρὸς τελεμὲς διακρίνεται εἰς δύο ποιότητας:

1) Πρώτης ποιότητος: 'Ο περιέχων λίπος τοὐλάχιστον 18% ἐπὶ τυροῦ ὡς ἔχει.

2) Δευτέρας ποιότητος: 'Ο περιέχων λίπος τοὐλάχιστον 14% ἐπὶ τυροῦ ὡς ἔχει.

'Η ὑγρασία τοῦ τυροῦ τελεμὲ ὁρίζεται εἰς 56% κατ' ἀνώτατον ὅριον.

Β'. Τυρὸς φέτα, τουλουμοτύρι κλπ. Διακρίνεται εἰς δύο ποιότητας:

1) Πρώτης ποιότητος: 'Ο περιέχων λίπος τοὐλάχιστον 20% ἐπὶ τυροῦ ὡς ἔχει.

2) Δευτέρας ποιότητος: 'Ο περιέχων λίπος τοὐλάχιστον 15% ἐπὶ τυροῦ, ὡς ἔχει.

'Η ὑγρασία τῶν μαλακῶν τυρῶν, φέτας, τουλουμοτύρι κλπ. ὁρίζεται εἰς 54% κατ' ἀνώτατον ὅριον.

'Απαγορεύεται ἡ προσφορὰ πρὸς πώλησιν καὶ ἡ πώλησις τυροῦ μαλακοῦ ἐνέχοντος περιεκτικότητα λίπους ἐπὶ τυροῦ ὡς ἔχει, κάτω μὲν τοῦ 14% διὰ τὸν τυρὸν τελεμέ, κάτω δὲ τοῦ 15% διὰ τὸν τυρὸν φέτα. Τὰ τοιαῦτα προϊόντα ἀπαγορεύεται νὰ φέρωνται εἰς τὴν κατανάλωσιν ὑπὸ τὴν ὀνομασίαν τυρός.

Οἱ παρασκευασταὶ τυροῦ μαλακοῦ δέον ὅπως ἀναγράφωσιν ἐπὶ τῆς ἐτικέττας τῆς ἐπικολλημένης ἐπὶ τῶν δοχείων ἢ βαρελίων τοῦ τυροῦ τὸ εἶδος καὶ τὴν ποιότητα αὐτοῦ καθὼς ἐπίσης καὶ οἱ λιανικῶς πωλοῦντες τυρὸν ὑποχρεοῦνται ὅπως ἐπὶ τῆς ἀνηρτημένης πινακίδος ἀναγράφωσιν ἐκτὸς τῆς τιμῆς πωλήσεως καὶ τὸ εἶδος (τελεμὲς ἢ φέτα κλπ.) καὶ τὴν ποιότητα αὐτοῦ.

Κατὰ τὰ λοιπὰ ἰσχύουσιν αἱ διατάξεις τοῦ Κώδικος περὶ τροφίμων, ποτῶν κλπ., Κεφάλαιον 3 «ΤΥΡΟΣ».

'Εν 'Αθήναις τῇ 12 'Ιανουαρίου 1954.

'Ο Πρόεδρος Σ. ΓΑΛΑΝΟΣ

Τὰ Μέλη

Γ. Πανόπουλος, Σ. Χόρς, Λ. Ζέρβας, Π. Χριστόπουλος, Ε. Σακελλάριος, Α. Δεληγιάννης, Δ. Μαγγιῶρος, Φ. Κοπανάρης, 'Ε. Συνοδινός.

'Ο Γραμματεύς: ΑΝ. ΛΑΓΟΥΔΑΚΗΣ

'Εγκρίνομεν τὴν ὡς ἄνω ἀπόφασιν τοῦ 'Ανωτάτου Χημικοῦ Συμβουλίου ὡς καὶ τὴν δημοσίευσίν της εἰς τὴν 'Εφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως καὶ καθορίζομεν χρόνον ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος αὐτῆς ἀπὸ 1ης Φεβρουαρίου 1954.

'Εν 'Αθήναις τῇ 19 'Ιανουαρίου 1954.

Οἱ Ὑπουργοί

'Επὶ τοῦ 'Εμπορίου
ΠΑΝ. ΠΑΠΑΛΗΓΟΥΡΑΣ

'Επὶ τῆς Κοινωνικῆς Προνοίας
Κ. ΑΔΑΜΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΙΔΗΣΕΙΣ & ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

ΜΕΤΑΒΟΛΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

— Κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου, ἐγένοντο αἱ κάτωθι μεταβολαὶ εἰς τὴν Ἀστυνομίαν :

—Ἐτοποθετήθη Δ/ντὴς τῆς Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως Ἀθηνῶν ὁ Δ/ντὴς Α' κ. Α. Γεωργίου. Ὁ κ. Τσαούσης ἐτέθη εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ Ὑπουργείου Ἐσωτερικῶν.

—Ὁμοίως ὁ Ἀστυν. Δ/ντὴς Α' τάξεως κ. Γ. Λιαρομμάτης Δ/ντὴς τῆς Ἀστυν. Δ/νσεως Πειραιῶς, ἀντικατεστάθη ὑπὸ τοῦ ὁμοιοβάθμου του κ. Σ. Πολιτοπούλου. Ὁ κ. Λιαρομμάτης ἐτοποθετήθη εἰς τὴν Ὑπηρεσίαν Προστασίας Ἐθνικοῦ Νομίσματος.

***

— Παρητήθησαν τοῦ Ἀστυν. Σώματος, ὁ ὑπαστυν. Α' Ἀγάθος Δ., οἱ ἀρχιφ. Καρατσώλης Λ., Τσόκας Α., Δογιάμης Χ., Δολαψάκης Δ., ὁ ὑπαρχιφ. Σωτηρόπουλος Κ., καὶ οἱ ἀστυφ. Γιανίτσαρης, Γ., Κοκκαλιάρης Δ., Ἀλεξανδράκης Ι., Δοῦρος Π., Σδρόλλιας Α., Τσιγγέλης Ε., Παγουλᾶτος Μ. καὶ Κατίκας Σ.

—Ἀπελύθησαν τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος διὰ λόγους πειθαρχίας, οἱ ἀστυφ. Παπαδόπουλος Γ., Στούπας Α., Μπεκιάρης Ι., Βασιλόγιαννης Σ., Καταραχιᾶς Β., Γκότσης Σ., Λαγὸς Ν., Βεντούρης Ν., Κυβέλος Η καὶ ὁ μαθ. ἀστυφ. Πυλαρινὸς Μ.

—Ἀπελύθησαν τοῦ Ἀστυν. Σώματος διὰ λόγους ὑγείας, ὁ ἀρχιφ. Κουρῆς Θ. καὶ ὁ ἀστυφ. Βλαχέας Τ.

—Ἐπαναδιωρίσθησαν εἰς τὸ Ἀστυν. Σῶμα ὁ ἀρχιφ. Καραχάλιος Ν. καὶ οἱ ἀστυφ. Καμελαδάκης Ι. καὶ Γεωργούσης Ν.

*

ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΝ

—Τὴν 24ην καὶ 25ην Ἰουλίου ἐ.ἔ. ἐτελέσθησαν ἐν Βελιγραδίῳ οἱ Βαλκανικοὶ ἀγῶνες εἰς οὓς μετέσχον καὶ οἱ ἀστυφύλακες ἀθληταὶ Κόρμαλης Λεωνίδας, Σίλλης Βασίλειος, Τρουλλινὸς Ἐμμανουὴλ καὶ Σύριος Ἰωάννης, ὡς μέλη τῆς Ἑλληνικῆς ἀντιπροσωπευτικῆς ὁμάδος. Ὁ ἀστυφύλαξ Σίλλης Βασίλειος κατέλαβε τὴν πρώτην θέσιν εἰς τὸν δρόμον 400 μ. ἐπιτυχὼν 48'' 8/10 καὶ τὴν πέμπτην θέσιν εἰς 800 μ. μὲ χρόνον 1.56'' 2/10, ὁ ἀστυφύλαξ Τρουλλινὸς Ἐμμανουὴλ μὲ βολὴν 42.90 μ. κατέλαβε τὴν ἕκτην θέσιν εἰς τὴν σφυροβολίαν, ἐνῷ ὁ ἀστυφύλαξ Σύριος Ἰωάννης εἰς τὸν δρόμον 5.000 μ. ἀντιμετωπίσας διεθνοῦς κλάσεως ἀντιπάλους ἐτερμάτισε ἕκτος μὲ χρόνον 15'56''0. Τέλος ὁ ἀστυφύλαξ Κόρμαλης Λεωνίδας μετέσχε τῆς Ἑλληνικῆς τετράδος σκυταλοδρομίας 4 × 400, ἥτις κατέλαβε τὴν πρώτην θέσιν μὲ νέαν Πανελλήνιον ἐπίδοσιν 3'17''.

Ἡ περιφανὴς νίκη τῆς Ἑλληνικῆς ὁμάδος τῆς Σκυταλοδρομίας 4 × 400 μέτρα ὀφείλεται κατὰ μείζονα λόγον εἰς τὴν συγκινητικὴν προσπάθειαν καὶ αὐτοθυσίαν τοῦ ἀστυφύλακος—Πρωταθλητοῦ Σίλλη Βασιλείου.

—Τὴν 30ην καὶ 31ην Ἰουλίου 1954 ἐτελέσθησαν ἐν Ὁλλανδίᾳ οἱ ἐτήσιοι Διεθνεῖς ἀγῶνες Στίβου Ἐνόπλων Δυνάμεων. Ὡς μέλη τῆς Ἑλληνικῆς ἀντιπροσωπευτικῆς ὁμάδος μετέσχον καὶ οἱ ἀστυφύλακες Παπαγεωργίου Δημ. εἰς τὸν ἀκοντισμὸν καὶ Σίλλης Βασίλειος, ὅστις ἀνεδείχθη δεύτερος νικητὴς τοῦ δρόμου 400 μ. μὲ τὸν ἐξαίρετον χρόνον 48″ 4/10.

—Τὴν 25-7-1954 ἐτελέσθη φιλικὸς ἀγὼν καλαθοσφαίρας μεταξὺ τῆς Ἀστυνομικῆς ὁμάδος καὶ τῆς Α.Ε. Γλυφάδος εἰς τὸ γήπεδον τῆς δευτέρας. Κατόπιν ἐνδιαφέροντος ἀγῶνος, νικήτρια ἀνεδείχθη ἡ Ἀστυνομικὴ ὁμὰς μὲ σκὸρ 44—42.

—Τὴν 28ην Ἰουλίου ἐ.ἔ. εἰς τὸ ρίγκ τοῦ Ε.Γ.Σ., ἤρχισε τελούμενον τὸ Πανελλήνιον Πρωτάθλημα πυγμαχίας Γ′ Κατηγορίας 1954.

Ἔλαβον μέρος οἱ κάτωθι ἀστυφύλακες πυγμάχοι καταλαβόντες τὰς ἀκολούθους θέσεις : Νάνος Δημήτριος, δόκιμος τῆς Σχολῆς Ἀστυφυλάκων ἀνεδείχθη πρωταθλητὴς βαρέων βαρῶν ἐπιβληθεὶς εἰς τὸν τελικὸν τοῦ ἀστυφύλακος Ν. 133 Ἀνθίμου Δημητρίου, ὅστις κατετάγη δεύτερος, τρίτος πρωταθλητὴς ὁ ἀστυφύλαξ Ν. 128 Λίτσας Ἰωάννης καὶ τέλος ἀστυφύλαξ Β. 87 Κουτσουβέλης Ἰωάν. τρίτος πρωταθλητὴς κατηγορίας ἐλαφρῶν βαρῶν.

Δέον νὰ σημειωθῇ ὅτι ἡ ὅλη ὀργάνωσις, ἡ ὁποία κατὰ γενικὴν ὁμολογίαν ὑπῆρξεν ἀρίστη καὶ ἡ ἱκανοποιητικὴ ἐμφάνισις τῶν ἀστυφυλάκων—Πυγμάχων, ὀφείλονται εἰς τὸν προπονητὴν ἀρχιφύλακα κ. Μαυρέαν Κωνσταντῖνον.

—Τὴν 5ην τρέχοντος μηνὸς ἐτελέσθη εἰς τὸ γήπεδον τοῦ Παναθηναϊκοῦ φιλικὸς ἀγὼν προπονήσεως, μεταξὺ τῶν ποδοσφαιρικῶν ὁμάδων Ἀστυνομίας καὶ Ἑνώσεως Ἁγίου Δημητρίου. Νικήτρια ἡ ὁμὰς τῆς Ἀστυνομίας μὲ 8—1.